

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BOOKBINDER'S GUIDE TO Love

A stylized illustration of a woman with brown hair in a bun, wearing a pink top and a purple cardigan with yellow stars, sitting on the letter 'L'. A man with blonde hair, wearing a blue shirt and pink pants, is sitting on the letter 'E'. The background is purple with yellow stars, a central eye symbol, and decorative floral elements in the corners.

KATHERINE GARBERA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

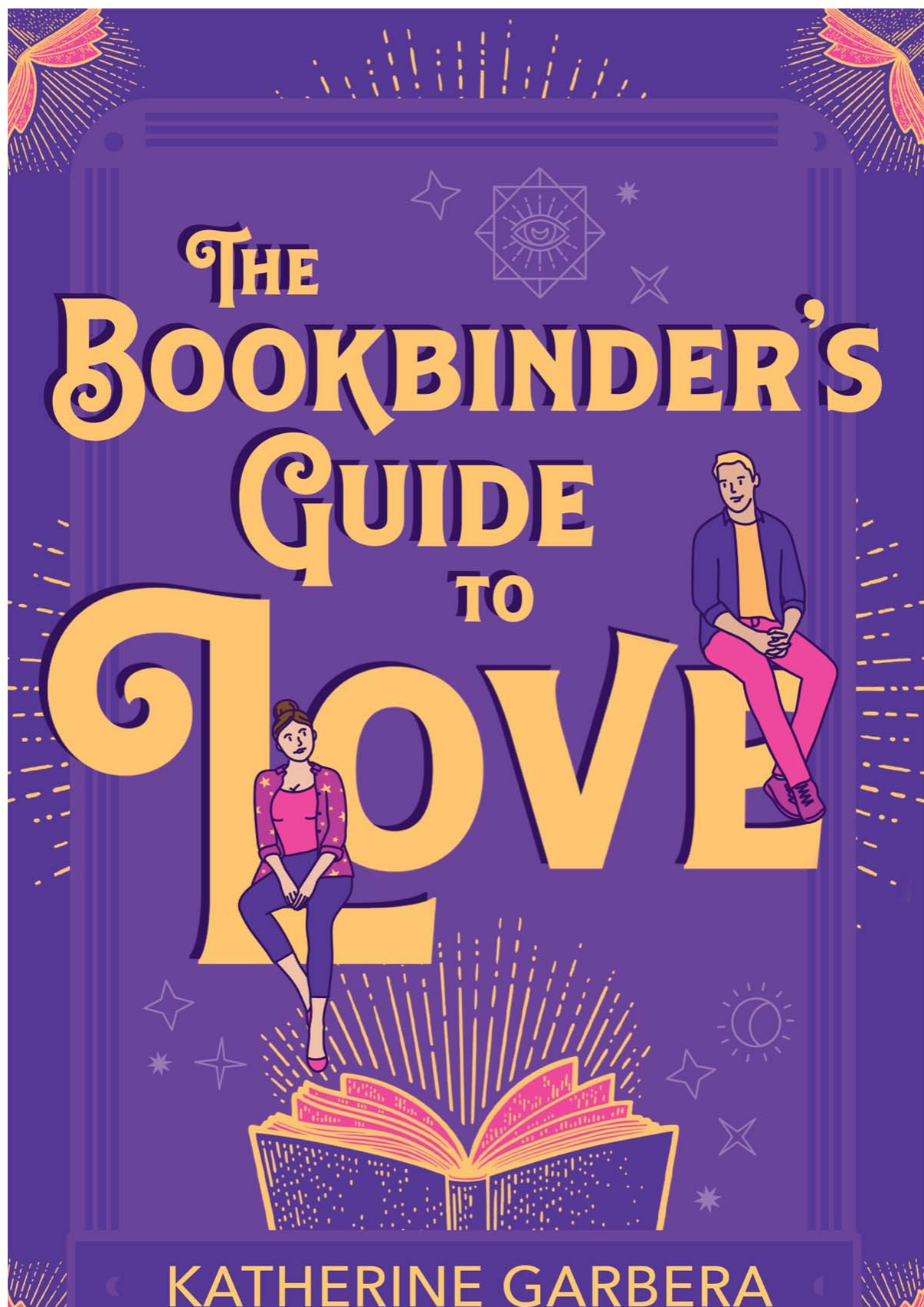
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ayrıca Katherine Garbera

*Bir Gece Bahsi
Gece Yarısına Kadar Sadece
Sahtedir Düşmana Aşık Olmak*

Daha fazlasını millsandboon.co.uk adresinde keşfedin.

Ciltçinin Aşk Rehberi

Katherine Garbera

MILLS & BOON

www.millsandboon.co.uk

ISBN: 978-0-008-93830-7

CILTÇININ AŞK REHBERİ

© 2024 Katherine Garbera

tarafından Büyük Britanya'da

yayımlanmıştır 2024

Mills & Boon, an imprint of *HarperCollinsPublishers* 1 London Bridge Street,
London, SE1 9GF tarafından

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu baskı Harlequin ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır. Enterprises ULC.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya herhangi bir gerçek yer, işyeri, mekan ile hiçbir ilişkisi yoktur, olaylar ya da vakalar. Her türlü benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabı indirmek ve yüklemek için münhasır , devredilemez hak ve lisans verilir. kişisel bilgisayar, tablet bilgisayar, akıllı telefon veya diğer elektronik okuma cihazları (her biri bir "Lisanslı Cihaz") ve bu e-kitabın metnine Lisanslı Cihazınızdaki ekrandan erişmek, görüntülemek ve okumak. Bu eylemlerden herhangi birine yürürlükteki yasaların herhangi bir emredici hükmü uyarınca izin verilmesi dışında, bu e-kitabın veya metnin veya görüntülerinin hiçbir kısmı, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, tercüme edilemez, dönüştürülemez veya başka bir dosya biçiminde kullanılmak üzere uyarlanamaz, kamuya iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

® ve™ ticari marka sahibine ve/veya lisans sahibine ait ve onun tarafından kullanılan ticari markalardır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazarda Uyumlaştırma Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

www.millsandboon.co.uk

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-kitap okuyucunuz/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliğinin değiştirilmesi
- Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi
- Yazı tipinin değiştirilmesi
- Gerekçelendirmeyi değiştirme
- Metinden konuşmaya

Bu kitap, bir kitabın sayfalarında teselli, aile ve macera bulan herkes içindir.

İçindekiler

Kapak

Kitap

Listesi

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Okuyuculara Not İthaf

Önsöz

Bir

İki Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Doku

z On

Onbir

Oniki

On Üç On

Dört On

Beş On

Altı On

Yedi

YirmiOn

Sekiz On

Dokuz

Yirmi Yirmi

İkiBir

Yayıncı Hakkında

Önsöz

Liberty Wakefield, "Cazibe, lanet, izdiham," dedi.

"..." Serafina Conte, arkadaşının mağazalarında pazarlamak için bulmaya çalıştığı bu son öpücük versiyonunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Cüretkârdı, yüzünüze vuruyordu.

Liberty, en iyi üç arkadaş arasında en cadı olanıydı. Kasabaları, onların sadece arkadaş ve iş sahibi değil, aynı zamanda bir cadılar meclisi olduğu fikrine, ihtimaline inanmıştı. Liberty'nin yaz günü gece yarısı Hanging Hill'in tepesine çıkmaları konusunda ısrar etmesi de işe yaramamıştı. gündönümü ve etrafta dans. Birkaç kişiden fazlası fark etti.

Eğlenceliydi ve Sera her zaman pişmanlık duymayan bir insan olmuştu.

Oh, kimi kandırıyordu. *Hiçbir zaman* pişmanlık duymayan biri olmamıştı. Bir kere bile. Ama Liberty ve Poppy onun en iyi arkadaşlarıydı. Ve onlar için her şeyi yapardı. Bu oyunun cadı versiyonunu yaratmaları ve dükkânlarında satmaları da buna dahildi. Liberty, dükkânlarından esinlenerek kırk sekiz farklı kart içeren bir kehanet destesi yapmalarını önermişti: Sera'nın bölümünden yaşayan ve ölmüş yazarların on altı kartı; Poppy'ninkinden fırıncıların ve ünlü çaycılarının on altı kartı; ve son olarak kendi bölümünden cadıların, büyücülerin ve hem gerçek hem de kurgusal büyülü yaratıkların yer aldığı on altı kart. Ayrıca, satın alan kişinin tanıdığı kişiler, ünlüler ya da kendi kategorisiyle doldurabileceği on iki boş kart da olacaktı.

Poppy Kitchener, "Daha fazla müşteri sürece benim için sorun yok," dedi.

"Ben de," dedi Sera.

Dükkânlarının kapısı açıldı ve hepsi döndü çünkü trafik bu gri Kasım gününde yavaştı. Yerlilerin çoğu Şükran Günü'ne hazırlanmak için aceleyle evlerine gitmişti ve turistler de muhtemelen aynı şeyi yapıyordu. Sera bu bayramı pek kutlamamıştı. Bu bayram aileler içindi ve onun hiç ailesi olmamıştı. Kendine ait bir ailesi olmamıştı. Koruyucu ailelerin yanında büyümüşü ve Şükran Günü pek önemli bir şey değildi.

Poppy İngiliz olduğu için kutlama ama Liberty yapıyordu. Ertesi gün ziyafet için hep birlikte annesinin evine gideceklerdi. Sera

Dört gözle bekliyordu ama iptal ederlerse diye soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Arkadaşlarının bunu asla yapmayacağını bilse de eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu.

"Merhaba, hala açık mısınız?"

Sera kapıda duran kadını hayal meyal tanıdı. Ama yüzünü çıkaramıyordu. Belki de üniversiteye birlikte gitmişlerdi?

"Elbette öyleyiz. Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı, yoksa kendi başınıza mı gezinmek istersiniz?" Liberty sordu.

"Göz atın, sanırım," dedi kadın.

"Çay ister misin?" Poppy sordu.

"Evet. Çok isterim. Ve sanırım el yapımı dergileriniz de var, değil mi?"

"Var," dedi Sera, ayağa kalkıp dükkânın kendi köşesine gitti, Kendi seçtiği kitapların yanı sıra elle ciltlediği dergilerle dolu tavandan tabana kitaplıklarla kaplı bir yerdi. Kadının sesinde bir şeyler çanları çalıyordu ama Sera ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

"Burada hazır günlüklerden oluşan seçki var," diyerek onu teşhir masasına götürdü. "Ne arıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bana ilham verecek bir şey."

"Yazmak için mi? Bu günlüğün sayfalarını eski bir el yazmasından aldım. Yazılar solmuş ama sayfaları süslemek için kullandıkları altın varakların bir kısmı

kelimeler kaldı. Bakmak ister misin?"

"Çok isterim."

Sera ona günlükleri gösterdi ve Liberty yanına gelip kolundan tutarak onu arka odaya doğru sürüklediğinde özel olarak inceleyebilmesi için kenara çekildi. "Aman Tanrım. Bu Amber Rapp."

Liberty adını söyler söylemez her şey yerine oturdu. Pop şarkıcısı akılda kalıcı melodileri ve ayrılıklarıyla ilgili içineleyen şarkı sözleriyle tanınıyordu. Bu . "Üniversiteden biri olduğunu sanmıştım."

"Sanki. Onun burada ne işi var?"

"İlham aradığını söyledi," dedi Sera.

Liberty, "Poppy ve benim için yaptığın gibi ona da özel bir günlük yapmayı teklif etmelisin," dedi.

Sera emin değildi. Bu üçü arasında özel bir şeydi. Ancak Amber ilham aradığını söyledi ve hem Liberty hem de Poppy günlüklerinin hedeflerine ulaşmalarına yardımcı olduğunu iddia etti. "Neden olmasın?"

Amber'ın hâlâ masada durduğu odaya geri döndü. Başını kaldırdığında, kim olduğunu anladıklarını biliyor gibiydi.

Sanki bir selfie çekmeye ya da bir şey imzalamaya hazırmış gibi bekledi.

Bu nasıl bir hayat olmalı?

"Sanırım bunu alacağım," dedi Amber, Sera'nın birkaç hafta önce arkadaşı Ford'dan öğrendiği yeni bir ciltleme yöntemini kullanarak yaptığı deri kaplı günlüğü tutarak.

"İlginizi çeker mi bilmiyorum ama bazen üzerinde bir niyet yazılı özel günlükler yapıyorum."

Liberty, "Benim ve Poppy için bir tane yaptı ve bu bizi mağazayı açmaya yöneltti," dedi.

"Nasıl?" Amber'ın sesi şüpheciydi.

"Bir niyet yazıyorsunuz ve ben de onu kitabın kapağına işliyorum. Günlüğü dolduruyorsunuz ve dolduğunda niyetiniz gerçek oluyor" dedi Sera.

"Gerçekten mi?"

"Evet, için de işe yaradı," dedi Poppy, hazırladığı çayla birlikte gelirken.

"Tamam, deneyeceğim," dedi Amber.

Sera tezgâhına gidip bir parça eski parşömen ve bir dolmakalem alarak geri geldi ve onları Amber'a uzattı.

"Ne yazmalıyım?"

"bir şey. 'Bu kitaptaki kelimelerde sihir var ve onlar benim istediğim hayatı yaratacak' diye yazdım," diyor Sera.

Liberty, "Biz de aynısını yaptık," diye ekledi.

Amber bir dakika düşündü ve Sera'nın önerisinin bir versiyonunu yazdı.

"Tamam, bunu kapağına yerleştirmem yaklaşık otuz dakika sürecek."

"Beklerken kartlarınızı okutmak ister misiniz?" Liberty sordu.

"Seve seve."

Sera onların uzaklaştığını duyunca tezgâhına geri döndü ve kartonu dikkatlice kaldırarak ön kapağın altına yerleştirdi. El yazısıyla yazılmış parşömen parçasını iç tarafa yerleştirdi ve ardından kapağı tutkalla kapatıp deri ciltleri yeniden taktı. İş bittiğinde Amber onlarla tanışmaktan memnun olduğunu söyledi ve oradan ayrıldı.

Poppy, "Vay canına, bir selfie istemeliydik," dedi.

"Kimse onun burada olduğuna inanmayacak," dedi Sera. "Ama sanırım onun için dükkânda sadece bir kız olmak, megastar Amber Rapp olmaktan daha iyiydi."

"Muhtemelen. Kartları çok yoğundu," dedi Liberty. "Yani tılsım, lanet ya da birleşmeye geri dönelim. Merle hakkında ne düşünüyoruz?"

"İğrenç. O benim kuzenim," dedi Poppy.

"Cazibe," dedi Sera. Ondan Dungeons and Dragons kampanyaları için büyücülük ve savaş üzerine pek çok kitap alan Merle'den hoşlanıyordu. Grubunun zindan ustasıydı.

"Harika, demek ki bana lanet kalıyor," dedi Poppy.

"Confluence, o zaman. O biraz fazla inek," dedi Liberty. "Ama yine de onun zindanını ."

Hepsi güldü. Sera, tezahür günlüğüne yazmaya hiç cesaret edemediği bir şey bulmuştu. *Kız kardeşler.*

Bir yıl sonra Amber Rapp yeni albümünü çıkardı ve albüm listelerin zirvesine yerleşti. Tüm övgüyü WiCKed'e yaptığı ziyarete verdi Birch Lake, Maine'deki kız kardeşler - ki bu da birçok yerli için onların gerçekten bir cadılar meclisi ve büyük olasılıkla iyi cadılar olduklarını doğruladı. O zamandan beri Amber'ın hayranları akın akın kasabaya inmiş, hepsi de Amber'ın satın aldığı günlüğü ele geçirmek, Poppy'nin dükkânında çay içmek ve Liberty'ye kartlarını okutmak istiyordu.

Bir

Serafina Conte büyüsu olmasını diliyordu. Herkesin sahip olduğunu düşündüğü, hayallerini gerçekleştirebileceği türden değil, zalim bir adamı kurbağaya dönüştürebileceği .

Dürüst olmak gerekirse, Wesley Sitwell ile ne yapacağından emin değildi. Belki de onu dördüncü sınıftaki kaplumbağa gibi bir teraryuma koyup haftada bir ölü sineklerle besleyebilirlerdi. Bu ona mükemmel geliyordu.

Amber Rapp'in takipçilerine söylediklerinin aksine, WiCKed Sisters'ın ortak sahipleri günümüz cadıları değildi. Sera ve arkadaşlarının paranormal hiçbir şey üzerinde kontrolleri yoktu. Amber'ın başarısının, daha önce yarattığı hiçbir şeye benzemeyen bir albüm çıkarma konusundaki kararlılığından kaynaklandığından emindi. Kendi büyüsunü yapmıştı.

Ama Amber övgüyü kabul etmiyordu ve her şeyi onlara vermişti. Bu yüzden her gün dükkânı açmadan önce dışarıda sadece genç hayranlar değil, onların ebeveynleri ve büyükanne ve büyükbabaları da vardı.

Dükkânının arka odasını kaplayan kitap yığınlarının arasında oturuyordu, Sera başka hiçbir şeyin ona hissettirmediği bir şekilde kendini evinde ve güvende hissediyordu. Az önce aldığı, Sitwell & Associates, Attorneys at Law'dan gelen ve oldukça resmi görünen antetli kağıda yazılmış mektuba bir göz attı.

Cumartesi günü saat 10:00'da Maine'deki Birch Lake kasabasının tam kalbinde yer alan Aziz Luke Katolik Kilisesi'nde düzenlenecek olan Ford Sitwell'in cenazesine katılmasını yasaklıyordu. Onu kiliseden men edebilirler miydi? Rahibe Mary Edward'ın buna katılmayacağından emindi. Kimse kiliseden men edilmedi.

Bir hüznün dalgası onu sarıp sarmaladı. Ford ona bir büyükbabanın davranacağını hayal ettiği gibi davranmıştı. Nazik ve komikti, kütüphanesini ve sevdiği kitapları paylaşıyordu. Sera her zaman çok okumuş olmasına rağmen, onu daha önce hiç duymadığı yazarlarla ve hayallerine hükmeden dünyalarla tanıştırmıştı.

Kitaplar ve kitap yapımı hakkında konuşmuşlardı; Ford yirmili yaşlarında bir ciltçiydi. Yuva kurup bir aile sahibi olmadan çok önce. Hayatının o dönemine dair hikâyelerle onu eğlendirmiş ve ona şu teknikleri öğretmişti

kullanımdan düşmüştü. Günlüklerini yapmaya başlarken bu teknikleri kullandı ve ürünlerinin kalitesinin değişmeye başladığını gördü.

Ford ona, piyasadaki en ucuz malzemeleri almaya devam ederse asla kaliteli bir kitap üretemeyeceğini söyleyen kişiydi. Son iki yıldır her Perşembe sabahını Ford'u ziyaret ederek geçiriyordu. Doğum gününde ona hediye veren ilk erkek o olmuştu ve Sera onu asla unutmayacağını biliyordu.

Son doğum gününde doksan yaşına girmiş olması ve sonsuza kadar yaşamayacağını biliyor olması önemli değildi. Tüm hayatına yalnız olduğu gerçeği damgasını vurmuştu. Ford da silinmez bir iz bırakmıştı, bu yüzden Babası ve kardeşi adına konuşan bu Wesley Sitwell'in şimdi de arkadaşıyla vedalaşmasını engellemeye çalışması onu kızdırmıştı.

"İşte . Dükkânın dolu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Liberty Wakefield, Sera'nın yanına, arka odadaki kitap raflarının arasına sıkıştırdığı aşırı doldurulmuş koltuğa oturarak sordu. Liberty'nin elinde sabah içtiği çamurlu sudan bir fincan vardı, konsantrasyonu artırması beklenen bir tür işlevsel mantar içeceği.

"İstiyorum."

"Ve? Ne yapıyorsun?" "Gerçek mi?"

Liberty ona iki kaşını *da* kaldırarak "*Duh!*" gibi baktı.

"Wesley Sitwell'i bir kurbağaya dönüştürmek için büyü yapmaya çalışıyorum," diye itiraf etti Sera, mektubu bırakıp kendi fincanı Earl Grey çayına uzanırken.

"O ne yaptı? Sitwell. Ziyaret ettiğin şu yaşlı adamla bir akrabalığı var mı?" "Eskiden ziyaret ederdim. Ford dün öldü," dedi Sera. "Cenazesi bugün

Cumartesi sabahı."

"Ah, Sera," dedi Liberty ona sarılarak.

"Onun öldüğüne inanamıyorum."

"Özür dilerim. İlişkinizi anlayamadım ama ondan hoşlandığını ve sana vekil torun gibi davrandığını biliyorum," dedi Liberty mektubu alıp göz gezdirerek. "Sana bir şey mi bıraktı?"

"Evet, bazı eski dergiler ve kitaplar. Bizim buydu. Ama oğlu ve torunları çok kızdılar ve beni cenazede istemiyorlar."

"Peki anlaşmaları ne? Eski kitapları mı istiyorlar?" Liberty sordu. "Onlara büyü yapmamı ister misin?"

"Kitaplar mı Sitwell'ler mi?"

Liberty ona sırtıarak, "İkisi de," dedi.

Sera arkadaşına gülümsedi, ikisi de ulusal bir kahve zincirinde çalışırken ve daha büyük hayaller kurarken Liberty'yi bulduğu için mutluydu.

"Şimdilik büyülere hayır."

Ancak eski kitaplar sadece kimsenin okumak istemediği bir kutu dolusu kağıttan ibaret değildi. Kitaplar antikaydı ve onarıldıkları takdirde muhtemelen değerliydi. Sera, Ford'un onları kendisine bırakmış olmasına hâlâ biraz şaşırmıştı ama Ford ona onları onarmak için gereken teknikleri gösteriyordu, dolayısıyla motivasyonunun bu olduğundan şüpheleniyordu.

Geçen hafta Sera'ya, Ford'un onu

WiCKed Sisters'taki yeni kalabalığın, günlüklerini yapmaktan başka bir şey yapmaya neredeyse hiç vakti olmadığı anlamına geldiğinden bahsettiğinde paslanma becerileri.

Ona tavan arasında gösterdiği eski kitapları alıp alamayacağını . Sudan zarar görmüşlerdi ve bazı sayfaları yırtılmış ya da katlanmıştı. Kâğıt bu yüzden daha iyi yaşlanmıştı ve güzel bir *patinası vardı* - *patina* doğru kelime değildi ama üzerinde sihrini konuşturduktan sonra günlüklerde güzel görünüyordu.

"Ne yapacaksın?" Liberty sordu.

Hiçbir zaman insanlara bağlanan biri olmamıştı. Çoğunun uzun süre hayatında olmayacağını biliyordu. Aslında en uzun ilişkisi Liberty ve Poppy ile olmuştu ve onları sadece beş yıldır tanıyordu. Muhtemelen kitapları bu yüzden bu kadar çok seviyordu.

Kitaplar her zaman mevcuttu. Parası olmadığı zamanlarda Kütüphaneye ve biraz parası olduğunda da ikinci el kitapçıya giderdi. Şimdi, hayal bile edemeyeceği kadar çok para kazandığında, yeni kitaplar satın alabiliyordu ve yatak odasında şifonyerin yanında ve komodinin üzerinde kocaman bir yığın vardı.

Ama Ford'un bu hediyesi parayla ilgili değildi; onun için özeldi. Ona kitaplar bırakmıştı çünkü hikâyeler hakkında konuşmuşlar ve hatta birlikte okumuşlardı.

Kitaplar ikisi arasında bir bağ oluşturmuştu. Ancak görünüşe göre ailesi kitapları geri vermesini istiyordu ve bu konuyu görüşmek üzere Wesley'i gönderiyorlardı.

"Emin değilim. Yani, hiç ailem yok, bu yüzden bir yabancı olursa ne hissedeceğimden tam olarak emin değilim-"

"Ford için bir yabancı değildin. Onun için bir aileydin," dedi Liberty.

"Ciddiyim. Kurbağa ile ilgilenmemi ister misin?"

Evet, çünkü yüzleşmekten nefret ediyordu ama Liberty'den bunu kendisi için yapmasını isteyemeyeceğini de biliyordu. Sera'nın bir parçası, Liberty'nin

Daha çok Liberty gibi. Arkadaşı aklından geçeni söyledi ve bu konuda endişelenmedi. Eğer Birinin duygularını incittiğinde, daha sonra bunun için özür dilerdi. Ama asla dilini tutmazdı.

"Teşekkürler. Ben . daha çok dergilere olan talebi nasıl karşılayacağım konusunda endişeliyim," dedi Sera ve konuyu değiştirerek Wesley Sitwell hakkında çok fazla endişelenmeden gününe hazırlanmaya başladı.

"Az mı kaldı?" Liberty sesinde endişeli bir tonla sordu.

Ve bu endişe haklıydı. Amber Rapp olayı, müşterilerin Poppy'nin dükkanında çay içmek, kartlarını Liberty'ye okutmak ve ardından Sera'nın el yapımı bir derginin kapağına koyacağı bir mesaj yazmak istedikleri anlamına geliyordu. Amber'in başarısının bir kısmını şişeleme umuduyla tüm ritüeli istiyorlardı. Eğer günlükleri olmasaydı, bu herkesi etkileyecekti.

Sera arkadaşlarını yüzüstü bırakacak değildi. Onlar onun bulduğu ailesiydi.

"Evet, çünkü hepsini elle yapıyorum... Birini tutmam gerekebilir başka," dedi Sera. Ford'un ailesi yerine konuşacak pratik bir şeyler olması güzeldi.

"Bence kasaya bakması için personel tutmayı konuşmalıyız. Böylece müşterilere zil çalmak zorunda kalmayız. Eminim Poppy de aynı fikirde olacaktır."

"Muhtemelen. Çay için iki yeni garson alacağından bahsetmişti. Dükân," dedi Sera. Poppy'ye grup mesajında bir mesaj göndererek daha fazla personel almak istediklerini söyledi ve Cuma günü akşam yemeği için Birch Lake'e gelip gelmeyeceğini sordu.

Poppy başparmağıyla onaylayan bir mesaj attı.

"O iş . Sanırım bu da Merle'in bugün çay dükkanını işleteceği anlamına geliyor," dedi Liberty. "Poppy'nin kuzeni olduğunu biliyorum ama sinirlerimi bozuyor."

"O iyi biri. Sadece biraz inek... ve bunu ben ," dedi Sera gülerek.

"Sen bir kitap kurdusun, inek değil," dedi Liberty. "O tam bir inek." "Bu seni neden rahatsız ediyor?" Bir tarot okuyucusu olarak Liberty'nin kendisi

Herkesin standartlarına göre normal sayılırdı ama Merle ile ilgili bir şey onu hep şaşırtıyordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Muhtemelen biraz seksi ve tuhaf biri olduğu içindir."

Sera sırtarak, "Senin tipin olduğunu sanıyordum," dedi.

Liberty onu tersledi ve kupasını lavaboya götürmek için ayağa kalktı. "Yaşlı adamla tanışmadan önce sana bir kart çekmemi ister misin?"

Torun

mu?"

Öyle mi

yaptı?

"Evet, ama sadece iyi bir tane olup olmadığını söyle."

Liberty başını salladı. "Tüm kartlar nötr, ne iyi ne de kötü.

Bunu biliyorsun, değil mi? Hayat iyi ya da kötü değildir."

Belki de. Sera ikna olmamıştı. "Evet, tabii. Ama kuleyi çizdiğin ve çıldırdığın zamanı hatırlıyor musun?"

Liberty'nin bir sürü farklı destesi vardı, bazıları Samhain veya belirli ilgi alanları. Ancak tarot için her gün taşıdığı deste orijinal Rider-Waite tarot destesiydi.

"Çünkü annemin o gün uçması gerekiyordu," dedi Liberty. "Ben de bundan korkuyorum. Ya şöyle bir şey çizersen 'görünüm iyi değil' mi?"

"Bunlar tarot kartları, Magic 8 Ball değil. Kendini idare edebileceğini biliyorsun. Kimseyi hiçbir şey için dolandırmadın. Kitapları seven hoş bir yaşlı adamla tanıştın ve son birkaç yıldır onunla konuşmak için evine gittin. O zaman torun neredeydi?"

Liberty haklıydı. Mektup, Ford'un ona bıraktığı kitapları hak etmediğini söylüyordu. Eski düşünce süreçleri ve davranışları onu buna inandırıyor. Kendisine ait hiçbir şeyi olmayan, koruyucu aileden koruyucu aileye taşınan yetim bir kız değildi.

Ford'la arkadaş olmuştu ve Viktorya döneminden kalma büyük evinin daha iyi günler görmüş kütüphanesinde klasikler hakkında yaptıkları haftalık sohbetleri özleyecekti. Ford'la arkadaş olmamıştı.

Bir şey elde etme umuduyla.

duydukları sevgi sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı; Dodie Smith'in "Şatoyu *Ele Geçiriyorum*" kitabını ona o tavsiye etmişti. Kitaplara olan ortak düşkünlüklerini ne kadar takdir etse de, asıl değer verdiği şey beklenmedik dostluklarıydı.

Onunla bir daha asla konuşamayacağı düşüncesi yüreğini burktu. Ford, Liberty'de, Poppy'de ve saklayıcı rafındaki kitaplarda bulabildiği bir şekilde kendisini ait hissetmesini sağlamıştı.

Wesley'nin ya da bir başkasının bunu ondan almasına izin vermeyecekti. Gerçekliğin berbat olduğunu anlayacak yaşa geldiğinden beri kendi hikâyesini yazıyordu. On dört yaşındayken, kendisini bir kadın olarak

Başroldeki kadın yerine en iyi arkadaş. Yirmi bir yaşına gelip Liberty ve Poppy ile tanıştığında, onlarda kendisinde asla bulamadığı bir şey görmüştü.

Onlar hayatlarının önde gelen kadınlarıydı.

Sera' kendine olacağına dair söz verdiği bir şey. Arkadaşlarıyla birlikte bu dükkâna girdiğinde yaklaştığı bir şey.

Olması gereken bir , çünkü Sitwell & Associates'in Ford'un hediyesini almasına izin vermeyecekti.

* * *

Wesley Sitwell, büyükbabasının yirmi altı yaşındaki "arkadaşının" neye benzemesini beklediğinden emin değildi ama o kız değildi. Serafina Conte. Tezgâhın arkasında, üzerinde Kelimeler Sihirlidir yazan bir tabelanın altında koşuşturup duruyordu.

Kalın, koyu renkli, kıvrırcık saçları ensesindeki at kurtulmuştu. Saç bandı onu izlerken patlamıştı. Neden onun saçlarına takıntılı olduğunu bilmiyordu.

Belki de öyleydi. İlk aşık olduğu kişi Emma Watson'dı.

Hermione Granger ve Serafina Conte ona tüm Hermione hislerini yaşatıyordu.

Uzaktan bakıldığında gözleri koyu kahverengiydi ve tezgâhtan arka odasına doğru koşup geri dönerken kaşları çatılmıştı

Kardeşi Oz'çocukken ayaklarından birini kırdığı kurmalı bir oyuncak gibi, aptalca, sürekli bir daire çizerek dönüyordu.

Ama bu kadında aptalca bir şey yoktu. Muhtemelen büyükbabam yaşındaki bir kadına daha çok yakışan bir bluz giymişti. Fiyonklu ve kabarık kollu bluzu solmuş bir kot pantolon ve kalın topuklu platform çizmelerle eşleştirmişti. Kot pantolon kıvrımlarını sarıyor, mükemmele yakın poposunu gösteriyordu ki bu da büyükbabasının ona olan takıntısını açıklıyor olabilirdi.

Hafif yuvarlak bir yüzü vardı ve eğer ruj sürmüştü, o dükkâna girmeden çok önce rujunu silmişti. Müşterileriyle konuşurken yüzü ciddiydi. Yine de Wes ona güvenmiyordu.

Büyükbaba, hayatının büyük bölümünde aynı arkadaşlara sahipti, yani Satranç arkadaşları Hamish ve Ronald -sonuncusu geçen yıl ölmüş olsa da- aniden bu kadınla yakın bir ilişki geliştirmişlerdi.

Wes, komplolar için Reddit'i takip eden biri değildi ama bu, bu kadar bariz bir şeyi gözden kaçırdığı anlamına gelmiyordu. Ateşli bir kız arkadaşlığa başladığında

çok daha yaşlı bir adamla, büyük bir kırmızı bayrak kaldırdı. Ford'u etkilemek kolay bir adam değildi, ama birdenbire bu kadına kitaplarla dolu küçük bir servet bırakmak... Görüldüğünden daha fazlası olmalıydı.

Ya da öyle olmasını istiyordu. Wes, büyükbabasıyla aralarının açıldığı gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu. Wes üniversiteden ayrılıp kitap tamir işine başladığında kurdukları ortaklığı bozmuştu. Sorun Büyükbabamla aramızdaki en büyük sorun, yerinden kıpırdamayı reddetmesiydi; her şey hep onun istediği gibi olmalıydı. Ve Wes. O da en az Ford kadar inatçıydı.

Wes'in kitaplara olan sevgisini besleyen kişi Ford olmuştu, bu yüzden Wes her zaman kitapların ona miras kalacağına inanmıştı. Kitaplar onun sorunlu bir çocukluktan çıkış yolu olmuştu. Annesi, babası boşanmayı kabul edene kadar Wes'i ve ikizini alıp gitmiş, Wes'i ve ikizini geri vermeden önce hem babasını hem de büyükbabasını neredeyse iflas ettirmişti.

Babası durumu pek iyi idare ve yılın babası olmadığını söylemek hafif kalırdı. Wes her zaman ona en az benzeyen kişi olmuştu. Wes annesinin görünüşüne sahipti ve bu da... *Nefret*

Babasının Wes'in mavi gözlerine baktığında ve Wes'in doğuştan sahip olduğu beyaz-sarı saçların zamanla annesininkine benzeyen bal sarısına dönüşmesini izlediğinde hissettikleri için çok güçlü bir kelime olabilir.

Büyükbabası bir kutu dolusu antika kitap ve derginin Serafina Conte'ye verilmesini belirten bir not bırakmıştı. Babası, dedesinin kitapların iyiliği için yaptığı vasiyetten pek rahatsız olmamıştı; yaşlı adam Wes'in Ford'un izinden gitmeyi seçmesini hiçbir zaman anlamamıştı. Ama babası bir kadının, herhangi bir kadının, Ford'u eski karısının onu manipüle ettiği gibi manipüle edebileceği gerçeğinden hoşlanmamıştı. Wes'in aile antetli kağıdını kullanarak ona büyükbabasının kitaplarını kendilerine iade etmesi için ısrar eden bir mektup gönderme isteğini kabul etmişti. Gerçek şu ki, büyükbabanın eski kitaplarının çoğunun tamire ihtiyacı vardı.

Wes de bu yüzden buradaydı.

Ford'un eğittiği kişi oydu ve her zaman büyükbabasının kitapları ona vereceğini düşünmüştü. Wes kitapları onarmanın, büyükbabasına kendi yolunu çizeceğini söylediğinde verdiği zararı ummuştu.

Ama öyle olmadı.

Onun yerine, muhtemelen babası gibi kitapların para ettiğini düşünen Serafina Conte onları almıştı. Bu biraz fazla sus oldu. Wes kitapları geri alana kadar Birch Lake'ten ayrılmayacaktı. Sonra da onları tamir edecekti. İlişkiler konusunda berbat olabilirdi ama bozuk şeyleri tamir etmekte iyiydi.

O da kimdi? Ve neden büyükbabam kitapları ona bırakmıştı?

"Üzgünüm, millet. Bugünlük yapabileceğim günlükler bu kadar. Yarın tekrar gelin, sizin için daha fazlasını hazırlayacağım."

Tezgâhın yanındaki bir taburenin üzerinde durdu ve bazı hayal kırıklığı homurtuları da, müşterilerin çoğu ayrılmak zorunda kaldıkları için çok üzgün görünmüyordu. Dükkan boşalırken Wes kapının yanında durdu.

Dükkân doluydu, bazıları yeni basımdı ama çoğu ikinci eldi. Raflardaki kitapların hiçbirisi diğerleriyle aynı soyağacına sahip değildi. büyükbabasının ona bıraktığı kitaplar. Ancak, geçimini için ek iş olarak işlettiği çevrimiçi müzayede evinde yüksek bir fiyata satılabilecek birkaç kitabı vardı. Eski kitapları onarmak uzmanlık gerektiren bir beceriydi ama tam olarak büyük paralar kazanıyorlar.

"şeyi bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, onun yanına .

Yakından bakıldığında gözleri kahverengi değil, daha çok yeşilimsi elaydı. Saçları o güne kadar gördüğü tüm seks rüyalarına benziyordu ve ağzı... Kahretsin, ona bakmadan duramıyordu.

Elini uzatıp saçlarını geriye doğru çekince gözleri göğsüne ve gömleğinin göğüslerini sıkıca sarışına kayd. Mükemmel olan sadece kalçası değildi.

"Yani?" diye sordu.

"Aradığım şeyi bulduğuma inanıyorum."

"Bunlar harika kitaplar ve biraz da ucuzlar," dedi şakacı bir sırıtışla ve doğrudan adamın sikine gitti.

"Kesinlikle öyleler, ama ben buraya kitaplar için gelmedim, Serafina Conte. Senin için buradayım."

"Benim için mi?" diye sordu biraz irkilerek. Sonra gözleri kısıldı. "Sitwell mi?" "Evet. Beni mi bekliyordun?"

Ağzı kaşlarını çatarak gerildi.

"Pek sayılmaz. Cenazeye gelirim fazladan bir tehdit savurmak için mi buradasın?" diye sordu. "Kiliseyle görüştüm ve cenazeye katılmamı yasaklayamazsınız. Ayrıca, sanırım Ford bunu yapmaya çalıştığını bilse hayal kırıklığına uğradı."

"O zaman Ford'u pek iyi tanı mıydunuz."

"Dürüst olmak gerekirse, onu sadece birkaç yıldır tanıyorum," dedi.

"Onunla geçirdiğinizi varsaydığım ömür boyu değil."

"Aynen öyle, peki neden sana o kitap kutusunu verdi?" Wes sordu. "İki yıl boyunca onunla tam olarak ne yaptın?"

Ona ters ters bakarken gülümsemesi yüzünü terk etti. "Ne yaptığımızı sanıyorsun?" "Bilseydim sormazdım," dedi.

"Ama senin bir fikrin var," diye karşılık verdi. "Var."

Ne düşündüğünü söylemesi için ona meydan okurcasına öylece baktı. Uzun zamandır bir kadın tarafından bu kadar sinirlendirilmemişti. Kiminle uğraştığını sandığından emin değildi. "Sevişiyor muydunuz?"

Ağzını birkaç kez açıp kapadı sonra başka bir şey söylemeden dönüp ondan uzaklaştı.

İki

Sikişmek mi?

Onu sinirlendirmiş olmasından nefret ediyordu. Onu mağazanın karşısında dururken gördüğünde, ona tekrar tekrar bakmamak için kendini zor tutmuştu. Onun kim olduğunu anlayana kadar tüm kutularını işaretliyordu ya da işaretlemişti.

Ayrıca, karnının nesi vardı? Onu beklerken uzun parmaklarını raftaki kitapların üzerinde gezdirmesini izleyerek tahrik oluyordu.

Seks. Sanki Ford'onunla vakit geçirmek istemesinin tek nedeni buymuş gibi. Başını sallayarak Wesley Sitwell'den uzaklaştı. Onun aslında olduğu şeytani kurbağa iblis gibi görünmediği gerçeğini görmezden gelmek için çok uğraştı.

Yüzü ona Ford'unkini hatırlatıyordu. Ama Ford'un saçları seyrelmiş ve griye dönmüşken, Kurbağa Sitwell'in saçları gürdü, zengin bir bal sarısıydı ve dokunma düşüncesiyle neredeyse parmaklarının karıncalanmasına neden oluyordu. Çenesi güçlüydü ve burnu da Ford'ununki gibi Romanesk tarzdaydı. Ama Ford'unकिनin

Genç Sitwell'in mavi gözlerinde sadece şüphe ve suçlama vardı.

Yakası arkaya doğru kalkık tüvit bir palto giymişti. Dükkâna girdiğinde paltosunu açmıştı ve kadın onun üzerinde vücuda oturan siyah kablo örgülü bir kazak, altında da ona uygun bir pantolon olduğunu fark etti. Göğsü aşırı gelişmiş görünmüyordu, normalde bir erkekte hoşuna giderdi ama bu sefer ona karşı bir işaretti. Aslında, çenesinin sert hatlarını ya da ağzını beğenmemişti. Adamın sesinin derin tınısı, seks yaptıktan sonra şömine başında ona kitap okuyan bir adamın -kendisinin değil- görüntüsünü çağırırsa da önemli değildi.

Neden adamın giysileri üzerinde durduğundan emin değildi ama bu ona ne söyleyeceğini düşünmek için fazladan birkaç dakika kazandırmıştı.

Ama gerçekten, bu adama bir yanıt borcu var mıydı?

"Sanki büyükbabanın son iki yıldır her Perşembe sabahını benimle geçirmesinin tek nedeni onunla takılabilmemmiş gibi," dedi. "Büyü artık, Sitwell. Kadınların erkeklerle arkadaşlığı olabilir, hatta

yaşı seks yapmadan. olduğunuzdan ya da kim olduğunuzdan emin değilim-"
"Özür dilerim."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve adamın özrünü içine sindirmesini bekledi. Sonra ona sıkı bir gülümseme verdi ve kendi kendine yine bocaladığını itiraf etti. Özür dileyerek onu şaşırtmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu Ford'un yapabileceği bir şeydi.

onu incitecek bir şey söyleseydi ne yapardı?

Ford'un akrabalarından herhangi birinin, onun hayatına seks yoluyla girdiğini düşünmesi mantıksızdı. Bir şeyler elde etmek için görünüşüyle ticaret yapması beklenen türden bir kadın değildi.

Az önce onun vahşi saçlarının at kuyruğu tutucusunu kırdığını görmüştü. "Elbette," dedi.

Tezgâhın arkasına geçti ve sessiz ama boş olmayan dükkânın etrafına göz gezdirdi. İki genç, kim olduklarını biliyordu. Ev okulu öğrencileri, belli ki bu konuşmayı duymuşlardı ve ikisi de raftan aldıkları bir kitabı inceliyormuş gibi yaparak soğukkanlı olmaya çalışıyorlardı.

Tedirginliğini gizlemeye çalışarak onlara gülümsedi.

Tanrım. Bu gerçekten berbat bir güne dönüşüyordu. Tezgâhın arkasına geçer geçmez elini uzattı ve Liberty'nin son yeni ay ayını sırasında onun için doldurduğu yeşim taşının üzerinde parmaklarını ovuşturdu. Bu taşın bilgi getirmesi ve zor durumları çözmesi . Son karşılaştığı zorluğun Netflix hesabını yenilemesi mi yoksa yeni bir yayın servisine mi geçmesi gerektiği olduğu gerçeği gözünden kaçmamıştı.

Ona doğru yürüdü ve tezgâhın diğer tarafında durdu. "Baştan başlayabilir miyiz?"

"Elbette."

Hayır, diye düşündü, ama dükkânda hâlâ müşterileri vardı, bu yüzden onu dışarı atmayacaktı. Ama . Çay dükkanına doğru baktı ama Poppy şehir dışındaydı ve Liberty de kürsüsünde kart okuyordu. Sera, Toady Sitwell'i tek halletmek zorundaydı.

"Eminim bu tam olarak evet demek değildir," dedi kuru bir sesle.

"O zaman daha önce görüldüğünden daha zekisin," dedi. Sonra bu kadar alaycı olmasından hoşlanmayarak derin bir nefes aldı. Ama şu anda böyle hissediyordu. Bu adamla iyi geçinmek istemiyordu. Nasıl olur da Ford'la akraba olabilir mi?

"Sanırım bunu hak ediyorum." "Hak ediyorsun," dedi.

"Sadece bazı sorular sormak istiyorum," dedi.

İki kaşını da ona doğru kaldırdı. "Evet, doğru. Mektubunu aldım, o yüzden buna kanmayacağım."

"Evet, bu konuda... O mektubu önce seninle tanışana kadar beklemeliydim," dedi. "Kızgındım, o yüzden pek de..."

"Güzel mi?"

Omuz silkti. Pozisyonundan geri adım atmayacağı belliydi, o zaman neden yarım yamalak bir özür diledi?

"Üzgünüm Conte, seni tanımıyorum. Büyükbabam doksan yaşındaydı. Senden ilk kez iki hafta önce bahsetti."

Bir yanı Ford ile oğlu ve torunlarının pek yakın olmadıklarını ve bunun onu rahatsız etmemesi gerektiğini bilse de, yine de rahatsız ediyordu. Geçen hafta konuşurlarken Ford'un yüzünü, kitaplığında bulduğu Viktorya Dönemi Örnekleyicisi'ni okurken verdiği tepkiye güldüğünde mavi gözlerinin nasıl kıristığını hatırladı. Bu eski, basılı erotik kısa öykü seçkisi 1885 yılında ciltlenmiş ve basılmıştı. Eski zaman fotoğraflarındaki insanların azgın olduğunu fark etmenin biraz şok edici olduğunu belirtmiş, bu da onu eğlendirmişti.

Ford'u güldürmek de onu gülümsetmişti. Onun öldüğüne hâlâ inanamıyordu. Mektubu alana kadar bunu bilmiyordu. "Nasıl oldu da ölmek mi?"

"Hamish, onun-"

"Hamish'in kim olduğunu biliyorum. Sanırım Ford günlük satranç oyununa gelmedi. Ölüm nedeni neydi?" Sera kendini savunmayı çok erken öğrenmişti. Hayat hikâyesindeki en iyi arkadaş olabilirdi ama insanların üzerine yürüdüğü bir arkadaş değildi.

Wesley tezgâha yaslanıp içini çekti ve ilk kez adamın yüzünde gerçek bir duygu gördü. Büyükbabası için üzgün görünüyordu ve bu Ford'un ona söyledikleriyle uyuşmuyordu. Belki de bu torun en azından uzun yıllar süren ayrılık için biraz pişmanlık duyuyordu.

"Büyükbabam uyurken felç geçirdi. Hamish onu kontrol gitti ve onu yatağında buldu."

Muhtemelen uykusunda ölmüştü; bu şekilde ölmek istiyordu. Sera'ya bir kereden fazla uzatmaları oynadığını bildiğini ve istediği her şeyi yaptığını söylemişti. Sera belki de Ford'un onunla tanışabilmek için hâlâ hayatta olduğunu hissetmiş ama bunu ona söyleyecek kadar cesur hissetmemişti. Şimdi keşke söyleseydim diyordu.

"Bu şekilde olmasına sevindim," dedi Sera.

"Ben de," dedi Wesley.

"Senden bahsetti," dedi Sera, zeytin dalı uzatarak. Ford, aileye geri döndükten sonra oğluna ve torunlarına davranış biçiminden dolayı çok pişmanlık duyuyordu. Bu onun için aile ilişkilerinin dinamikleri konusunda hiç tecrübe etmediği bir ufuk açıcı olmuştu.

"Öyle mi yaptı?"

Sadece başını salladı.

"Yani, sanırım sen Wesley'sin, değil mi?"

"Herkes bana Wes der," dedi elini uzatarak. "Serafina Conte," dedi kadın.

Onun elini tuttu ve tüyleri diken diken oldu, vücuduna sıcaklık yayıldı. Adamın ağzı hoş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bir anlığına onun mavi bakışlarının esiri oldu ve düşünemedi. Sonra iki gencin kıkırdadığını duyunca elini geri çekti.

Elini kot pantolonunun kenarına sildi ama avucunu hâlâ kendi avucuna değdirdiğini hissedebiliyordu.

"Artık neredeyse normal görünüyorsun," dedi, ona büyükbabasıyla takılıp takılmadığını soran ya da Sitwell & Associates'ten o soğuk mektubu gönderen adam gibi değildi.

"*Normal* derken, seks hayatınızı soran bir dangalak olmamasını mı kastediyorsunuz?" "Evet, öyle. Tuhaf bir hava yaratıyor," dedi. Kendini normal hissetmeye başlamıştı.

Sanki Wesley Sitwell'de düşündüğünden daha fazlası varmış gibi.

Onun hakkında çok az şey düşündüğü göz önüne alındığında, bu pek de bir şey ifade etmiyordu. "Kesinlikle. Büyükbabanın yirmi altı yaşında bir kızı olduğunu öğrenmek gibi.

'arkadaş'" dedi.

Omuz silkti. "Cenazede karşılaşmaktan daha iyidir herhalde. Umarım hemen sonuca varmamayı öğrenmişsindir."

"Bazı alışkanlıklar zor ölür."

"İnsanları resmi mektuplarla korkutmaya çalışmak gibi mi?"

"Hayır, bu bir alışkanlık değil. Mektubun sizi defter tutmaktan vazgeçireceğini umuyordum" dedi.

Bu konuda geri adım atmayı reddederek, "Onlardan vazgeçmeyeceğim," dedi.

Sanki Ford ona şirketinin kontrol hisselerini falan vermiş gibiydi. Ona bir şey bırakması mantıksızmış gibi davranıyorlardı.

"Bunu görebiliyorum. Kahve içebilir miyiz? Büyükbabamın o kitapları sana neden bıraktığı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Bu, onunla tanıştığından beri söylediği ilk makul şeydi. Ama kadın mantıklı olmaya hazır değildi. "Dükkânım açıkken yapamam."

"Günlüklerinizin bittiğini söylediğinizi duydum," diye belirtti.

"Hâlâ kitap satıyorum ve yarın için dergileri hazırlamam gerekiyor," dedi ki bu doğrudu. Ertesi gün için en az elli tane olması gerekiyordu ama bu gerçekçi değildi. Muhtemelen yarım düzine kadarla yetinecekti.

Gençler sonunda ne istediklerine karar verdiler, yayın servislerinden birinde hit bir diziyeye dönüştürülen bir çizgi roman serisinin sonuncusu. Wes onları kontrol ederken bir kenara çekildi ve kitapları WiCKed Sisters logolu bir kese kağıdına koyun.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu. Çünkü onun gitmesini gerçekten istiyordu. Ford'un ölümüyle başa çıkmak için zamana ihtiyacı vardı, hâlâ hazırlaması gereken dergiler vardı ve arka odadaki sandalyesinde oturmak istiyordu. Tek başına. "İşe dönmem gerekiyor."

"İşten sonra bir şeyler içmeye ne dersin? Sadece konuşmak ve buradan nereye gidebileceğimizi anlamak için."

Bir içki. Ford'un torunu hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir içki. Onunla ilgili bir şey vardı.

Sadece bir içki.

Komikti ama bu düşünce neredeyse Ford'un sesi gibi geliyordu aklına. Eski dostu için en azından bunu yapabilirdi.

"Elbette."

"Hiç başka bir şekilde cevap verdin mi?"

"Elbette," dedi, gerçekten mantıklı olmasa da. Adamın dudaklarının kenarında bir gülümseme gördü.

"Saat altıda burada buluşuruz," diyerek kapıya yöneldi ve daha önce onu bakarken yakaladığı kitapların yanında durdu. Parmağını kendisine en yakın olanın sırtında gezdirdi. Thomas Hardy'nin *Far from the Madding Crowd* kitabının deri ciltli bir baskısıydı. "Bu kitap senin işaretlediğinden daha değerli."

Sonra yün ceketinin düğmelerini ilikledi ve kapıdan çıktı. Adam parkın ortasındaki taş heykelin yanından geçip görüş alanından çıkana kadar başını çevirip bakmadı.

"Kimdi o?" Liberty, dükkânın kendi bölümünü Sera'nınkine bağlayan kitap kaplı geçitten geçerek sordu.

"Wesley Sitwell."

"Kurbağa mı?"

"Evet."

"Çok tatlı."

"miydi?" *Yalancı.*

"Demek sen de öyle düşündün. Ne istiyordu?"

Sera tam olarak emin değildi. Ona hakaret etmek, kim olduğunu öğrenmek, büyükbabasının ona bıraktığı kitapları hak ettiğinden şüphe etmesini sağlamak. Her neyse, onun kazanmasına izin vermeyecekti. Bu konuda değil. Ford bir keresinde Sitwell'lerin acıları ve güvensizlikleri içinde kaybolduğunu söylemişti ve Sera onun ne demek istediğini anlamamıştı. Ama Wesley'i görmek bazı şeylerin açıklığa kavuşmasına yardımcı olmuştu.

* * *

Wes, Birch Lake'in kasaba meydanının ortasındaki büyük parkın diğer kadar gelmiş, sonra yürümeyi bırakıp bir binanın arkasına saklanmıştı. Sırtını duvara yasladı. Onu kızdırdığında her şeyi berbat etmişti.

Artık kitaplar asla onun olmayabilir. Büyükbabam söz konusu olduğunda bir hata daha.

Ocak meltemi etrafında esiyor, ona dükkânına geri diletliyordu. Tanrım, neredeyse buradan nefret edecekti. Büyükbabasını seviyordu ama bu ilişki zor kazanılmıştı. O ve Oz her yaz buraya, dedesinin yanında çalışmak ve babasının ebeveynlik işlerine ara vermesini sağlamak için gönderiliyorlardı.

Buraya gelmek her zaman bir tür ceza gibi gelmişti. Ta ki üniversiteye gidene kadar. Sonra kibirli kıçı gerçek hayattan bir ders aldı. Bursunu kaybettiğinde ve babam okul ücretini ödemeyi kestiğinde ona ikinci bir şans veren büyükbabası olmuştu.

Büyükbabam girmiş, Wes'in yazları onunla çalışması karşılığında yerel bir kolejdeki eğitim masraflarını karşılamıştı. Ve bu üç Birlikte çalıştıkları yazlar güzel geçmişti. Ama sonra Wes'in içten içe sahip olduğu kibirli pislik hayata dönmüş ve her şeyi berbat etmişti.

Kitapların bir anlamı vardı. Wes, ölmeden önce büyükbabasını görmek için zaman ayırmış olmayı diledi. Babası büyükbabasının mirasını pek önemsemiyordu. Wes ve kardeşine gönderdiği kısa mesajda bunu açıkça belirtmişti.

Birch Lake'de istediğim hiçbir şey yok.

Babası ve büyükbabası boşanma olayından sonra hiçbir zaman iyi geçinememişlerdi. Wes arasında ne olduğunu bilmiyordu ve hiçbir zaman da bilemeyeceğini düşündü.

Ara sokaktaki yerinden ayrıldı ve kendisini WiCKed Sisters'dan uzaklaştıran, araç trafiğine kapalı, parke taşlı sokakta yürümeye başladı.

Oz, Wes'i Serafina'yla görseydi, bunu asla unutmasına izin vermezdi. Yakından , iki ön dişi arasında bir boşluk olduğunu fark etti ve yemyeşil ağzı kışkırtıcıydı.

WiCKed Sisters'ın işlettiği bölüm kitap raflarıyla kaplıydı ve kağıt ve deri kokuyordu, bu da tatlı lavanta kokusunun Serafina'nın parfümü olması gerektiği anlamına geliyordu.

Onu gördüğünden beri seks hakkında düşünüyordu. Saçları, yüzünün etrafında uçuşan bukleleri onu vahşi gibi gösteriyordu. Ve sonra eski moda bluzu, modaya uygun ve her bir kıvrımına göre şekillendirilmiş kot pantolonla eşleştirilmişti.

Onu aklından çıkaramıyordu. O bir çelişkiler yığınıydı. Büyükbabası bu yüzden mi onunla görüşüyordu? Belki de Wes bunu, tartışmacı ifadesini neden ağzından kaçırdığına dair bir bahane olarak kullanabilirdi.

Telefonu çaldı. Onu en yakındaki çöp kutusuna atmak istedi.

Gerçekten de kendi dükkânına dönüp, yakın zamandaki bir emlak satışından gelen deri ciltli kitapları onarmakla uğraşması gerekiyordu. Hasarlı kitapları tamir ederken daha iyi düşünüyordu. Geçmişte bir şeyleri tamir ederken hayat daha .

Telefonu tekrar çaldı. Oz durmayacaktı. Açtı.

"Tam zamanında."

Kardeşini köşedeki ofisinde otururken, altındaki insanların hayatlarına koşuşturmalarından yalıtılmış bir şekilde kolayca hayal edebiliyordu. Oz neredeyse doğduğundan beri babalarının izinden gidiyordu. O da babaları gibi metodik ve sonuç odaklı biriydi.

"Acil durum mu?" Wes sordu.

"Kitaplarını geri aldın mı, inek?" Oz sordu. "Siktir git."

"Yani hayır. Babam antetli kağıdımızı kullanmanıza izin verdiğini söyledi."

"Evet. Ne olmuş yani?" Kendi kulağına bile savunmacı geliyordu.

"Umalım da takip edip vergi avukatı olduğumuzu öğrenmesin." "Kiliseyi çoktan aradı ve cenazeye katılacak."

"Tanrı aşkına, ona yapamayacağını söyledin."

Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen en iyi fikri bu değildi. "Bu aramanın bir nedeni var mıydı?"

"Sadece seni kontrol ediyordum. Sen ve büyükbabam bir süredir çok yakındınız," dedi Oz.

"Evet. Ben iyiyim."

"Elbette. Asistanıma cenaze eviyle temasa geçmesini söyledim. Büyükbabamın gömülmesi için bir takım elbise göndermemiz gerekiyor."

"Bunu yapacağım. Birch Gölü civarında kalacağım." "Ne kadar kalacaksın?"

"Ne kadar sürerse sürsün," dedi. "Peki ya senin işin?"

"değil. Müzayede evi internette ve kitapları emlak satışlarından temin ediyorum. Ne zamandan beri ana tavuk oldun?"

Rüzgâr etrafını sardı ve arabasına doğru hızla ilerledi.

"Bizim antetli kağıdımızla mektup göndermeye başladığından beri," dedi Oz, duraklayarak. "Dikkatli ol."

"Elbette." Serafina'nın sözünü ödünç alıyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu kasıtlı olarak belirsiz, Oz - ipucunu al."

Telefonda sessizlik vardı.

"Peki bu iyi mi kötü mü?" Oz sordu.

"Olaya nasıl baktığınıza bağlı. Bayan Conte'den emin değilim," dedi Oz'a.

"Peki ya o?"

Wes, onun Ford'dan bahsederken nasıl görüldüğünü hatırladı. Yüzünde bir şefkat ifadesi vardı, yani aralarında bir şeyler olduğu açıktı. Ama ne vardı?

Bir bakıma Sera, tavan arasında bir kutuda bulduğu eski bir kitap gibiydi. Gizlenmişti, kim olduğunu saklıyordu. Ama o Sabır ve beceri kullanarak ondan gerçeği koparmak. Çatlakları onarmak, sayfalarında saklı olanı keşfetmek.

"Büyükbabam ona neden bir kutu kitap verdi. Bir kitapçı dükkânı var ama bundan daha fazlası da var," dedi Wes.

Oz, "Belki de seni için yapmıştır," dedi.

"Bunun olma ihtimali çok yüksek," diye kabul etti Wes. Savunmasının yükseldiğini hissedebiliyordu ve Oz eski yaraları yeniden açmadan önce bunu bitirmesi gerekiyordu. "Hoşça kal."

Telefonu kapattı ve cebine soktu. Bu sadece kitaplarla ilgili değildi.

Serafina'ya ateşli ve sert bir şekilde yaklaşmış ama onun tepkisini görünce geri adım atmıştı. Ona teslim olmayacaktı. Bunu farklı bir şekilde yapmalıydı. Yaralı gururunu bir kenara bırakmalıydı. Ama bu hiçbir zaman kolay olmamıştı. Ona dükkânında olduğu gibi bir pislik olmadığını göstermeliydi.

Çok ikna edilmesi gerekecekti.

Büyükbabasının şehrin dışındaki evine doğru sürdü arabasını. Viktorya döneminden kalma bu büyük malikâne, en parlak zamanlarında şüphesiz muhteşemdi ama aradan geçen on yıllar evin yıpranmış ve yorgun görünmesine neden olmuştu. Belki şehirdeyken evle ilgili bir şeyler yapardı.

Wes arabasını daire şeklindeki yola park etti. Geri dönme konusunda inatçı olmasına rağmen anahtarlığında hâlâ evin anahtarı vardı. Kapının kilidini açtı ve içeri adımını attığında tozlu eski kitapların kokusuyla karşılaştı. Bu da ona büyükbabasını hatırlattı.

Gözlerini kapattı. Ford'la bir daha asla konuşamayacaktı. Gözyaşları yandı ve avuçlarının içiyle gözlerini sertçe ovuşturdu.

Yukarı çıktı ve dedesinin gömülmesi için takım aldı. Yatak odasına adım attığında, keder dalgasının yeniden üzerine çökmesine engel olamadı.

Üç

Sera dükkânın arka tarafında, depo alanına açılan kapının yanındaki uzun ahşap çalışma masasında oturuyordu. , 150 gramlık kaliteli kâğıt üreten bir tedarikçi bulana kadar yaptığı kâğıtlar . A4 boyutundaki birkaç kâğıdın katlanmasıyla oluşan imzaları çoktan hazırlamıştı. İmza, ciltte bir birim olarak kullanılmak üzere ikiye katlanmış bir grup yapraktan oluşuyordu.

Onları katladıktan sonra, daha düz hale getirmek için bir yığın eski ağır kitap kullanarak bastırdı. Hatta daha sonra tüm imzalar kapağın içine yerleştirildikten sonra kullandığı bir kitap presi bile vardı.

Ancak imzalar için bir sonraki adım onları delmek ve birbirine bağlamaktı. A4 boyutundaki kâğıt, ikiye katlandıktan sonra A5 boyutunda bir günlük haline ve bu da mükemmel boyuttu.

Sera kendisi için günlükler yapmaya başlamıştı. Hikayesini anlatmanın bir yolu olarak.

Hayatında değişmeyen hiçbir şey yoktu ve bir süredir Anne Frank'in yanı sıra tarihteki kadınlarla ilgili bir dizi kurgusal günlüğe kafayı takmıştı. Böylece hayatı hakkında yazmaya başladı. Koruyucu annesi Tawdra'nın süslü günlükler alacak parası yoktu ama tonlarca yazıcı kâğıdı vardı, bu yüzden Sera bir YouTube videosu izledi ve kendi günlüğünü nasıl yapacağını öğrendi. İlk başta kapakları yapmak çok zor olmuştu. Ama daha sonra geri dönüşümde karton bulmuş ve onu kullanmıştı.

İlk günlüğünün ne kadar kaba olduğunu hatırlayarak başını salladı. Ama onu okula götürdüğünde diğer çocuklar fark etmiş ve kısa süre sonra sipariş almaya ve sınıf arkadaşları için özel günlükler yapmaya başlamıştı. Neredeyse her yeni günlük yaptığında, Tawdra'nın evinde Milly ile paylaştığı yatak odasına geri dönmüş gibi hissediyordu ve sonra etrafına bakıp ne kadar ilerlediğini gördü.

O yatak odasındaki Sera bunun mümkün olabileceğini düşünemezdi. Ama Tawdra ona her zaman iyi davranmış, hatta para kazanmaya başladığında ona garajda atölye olarak bir yer bile vermişti.

Fransız cildinin nasıl yapıldığını öğrenmişti ve bu onun standart . İlk başta kitapların sırtlarını kapatmamıştı, bu yüzden süslü X tasarımıyla Fransız cildi daha güzel görünüyordu. Günlüklerinin her biri

elli dört sayfa uzunluğundaydı ve dokuz imza gerektiriyordu, her imzayı iliştiirmek için altta bir su ısıtıcısı dikişı vardı. Bu dikiş ve ciltleme işi artık onun için neredeyse otomatik hale gelmişti, bu yüzden hızlıca halletti.

Normalden daha hızlı çalışıyordu. Bunun bir nedeni de her şeyin darmadağın olduğu hissiydi. Bu duyguyu iyi biliyordu - her seferinde olmuştu. Bir koruyucu aileden ayrılıp başka bir koruyucu aileye taşınacağını öğrendiği zaman. Başa çıkma stratejileri vardı. Ama on sekiz yaşından beri bunları kullanmak zorunda kalmamıştı.

Ford'un ölümü ve beklenmedik kitap hediyesi onu sarsmıştı. Gizli gülümsemesi, uzun boyu ve gözlerindeki o düşünceli bakışla Wesley de onu bir döngüye sokmuştu. Onun bir pislik gibi görünmediğini görmezden gelmeye çalışıyordu. Aslında, o kendini gösterene kadar, onu inceliyordu.

Sonuncusunu bitirirken Liberty geldi, dirseğinin yanına bir fincan Earl Grey çayı koydu ve arkasını banka yasladı.

"Kart çekmememi söylediğini biliyorum," diye başladı Liberty. "Ama çektim."

Elbette vardı. Sera ciltli sayfaların sonuncusunu da kenara itip çayına uzanırken arkadaşına baktı.

"Ve?"

"Dediğim gibi, kartların iyi ya da kötü olmadığını biliyorsunuz."

"Bu da demek oluyor ki bu kötü. Harika. Başka olabilir ki? Ford öldü, ateşli torunu bir pislik ve şimdi ne olacak?"

"Torunu . Seksi göt senin tipin mi?"

"Hayır, kesinlikle ," dedi. Ancak flört geçmişine hızlı bir bakış, söz konusu erkekler olduğunda her zaman akıllıca seçimler yapmadığını ortaya koydu.

Wesley'i o çok uygun yün paltosunun yakasından tutup öpmek istiyordu. Kısmen şok olmak, kısmen de hayal gücünün onu yapmaya çalıştığı kadar çekici olmadığını kendine kanıtlamak için. "Peki ya , ateşli tuhaflıktan daha mı iyi?"

Liberty hafifçe koluna bir yumruk attı. "Bu benim tipim değil."

"Elbette."

"Ne çizdiğimi bilmek ister misin?" "Evet."

"Ay."

Harika. *Gizli düşmanlardan* biri. Ama Liberty'nin de belirttiği gibi, ille de kötü değildi. Yine de o kartta iyi bir şey görmek zordu.

"Çekerken ne sordun?" Sera bilmek istiyordu. Tamamen çıldırmadan önce daha fazla ayrıntıya ihtiyacı vardı. Stres seviyesi gittikçe yükseliyordu ve kasanın yanındaki yeşim taşını kaç kez ovuşturursa ovuştursun, stres seviyesi artmaya devam ediyor gibiydi.

Wesley Sitwell'in dükkânına gelip suçlamalarda bulunması, özür dilemesi ve kafasını karıştırması yüzünden olduğunu biliyordu.

"Sera kurbağa için endişelenmeli mi?"

Harika. Ve kartlar hemen hemen evet demişti.

"O zaman boku yedim. Bu Sitwell'in benden sakladığı daha fazla şey anlamına mı geliyor?"

"Emin değilim ama bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Liberty. "Öğleden sonra izin almak istersen dükkânı ben idare edebilirim. Bugün sadece bir okumam kaldı ve o da saat beşe kadar değil, Merle de yardım edebilir."

"Merle ile flört edebilmen için beni buradan çıkarmak için bir oyun mu bu?"

"Onunla flört , bunu senin önünde yapardım," dedi Liberty gülerek ve sonra ona sarıldı.

Sera da arkadaşına sarıldı ve bir anlığına kalbinin etrafındaki çelik duvarı indirerek Liberty'nin onu rahatlatmasına izin verdi. Sonra doğruldu ve başını salladı. "Sanırım öğleden sonrayı kendime ayıracağım."

Dükkândan çıktı, kışın çok soğuk olan 79 model üstü açık MGB'sine bindi ve aklında bir hedef yokmuş gibi hissederek Birch Lake'e doğru yola koyuldu ama kalbi aksini söylüyordu. Kasabanın dışına ve Ford'un evine doğru tepeye yöneldi. Evin önüne park etmiş bir araba görene kadar ne bulacağından emin değildi.

* * *

Wes büyükbabasının evinde yalnız olmaktan nefret ediyordu. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Ayağa kalktı ve tavan arasına çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Orada büyükbabasının bazen eski kitapları sakladığını biliyordu. Belki de 1680'lerden kalma bir cilt vardı ve Wes'in ellerine ihtiyaç duyuyordu.

Çünkü ellerinin yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. Aklı şu anda Serafina Conte'nin başındaki buklelere benzeyen bir karmakarışıkta. İkisi de kitapları ya da geçmişi düşünmeyene kadar onu yavaşça öperken parmaklarına dolamak istediği bukleler. Dilini ağzına soktuğunda dişlerinin arasındaki boşluğu hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu.

O gerçekten bir cadı mıydı? Onu bir saat önce terk etmiş olmasına rağmen hala onu düşünmesinin nedeni bu muydu?

Götlük yapma. Tabii ki cadı değildi. Sadece cadı gibi bir havası vardı. Normalde bu tahrik edici bir şey değildi. Bir sürü modern cadı ile uğraştı. "cadılar" . Büyücülük ritüelleri ve uygulamaları günümüzde oldukça yaygındı. Eski broşürlerin hiçbirini saklayamazdı.

stokta kitapçıklar. Açık artırmalarda hep yüksek fiyatlara alıcı bulurlardı.

Tavan arasındaki kapının eski moda bir kolu ve yanındaki duvarda bir çiviye asılı duran iskelet bir anahtarı vardı.

Kapının kilidini açtı, ışık düğmesine bastı ve merdivenleri çıkmaya başlamadan önce mekanizmanın titreşimini duydu. Tozluydu ama aşırı tozlu değildi, sanki

Yakın zamanda biri buraya çıkmıştı. Hafif bir lavanta kokusu aldı.

Serafina.

Tabii ki. Buraya çalacak bir şey aramak için mi çıkmıştı? Şaka yapıyordu, buradaki her şey hurdaydı. Kırık ve tamire ihtiyacı olan şeyler. Belki de bu yüzden her zaman

Burada rahat.

Yerdeki tozun içinde kalın bir desen halinde çizme izleri vardı. Bir kutu dolusu fotoğraf albümünün önünde durdular. İlkini kaldırdı ve sonra yere bıraktı.

Onun ve Oz'un bebek albümü. Bu yola girmek istediğinden emin değildi. Geçmiş onun ilgisini çekmiyordu. Tamir edip kâr amacıyla satabileceği eski bir kitap olmadığı sürece. Albümü bir kenara itti ve iki kitap daha çıkardı.

Bir tanesi 1780 yılından kalma bir dergiydi ve içinde hâlâ bir mektup vardı. Oturdu ve okudu. İngiltere'deki atalarından birinden geliyordu.

Ladies Household'un bu sayısının yararlı olabileceğini düşündü. Daha sonra aşağıya getirmek üzere bir kenara koydu. Sonra parmakları yırtık deriye dokundu. Parmağını üzerinde gezdirdi, tahtaya bir kıymık batınca küfretti.

Aradığım şey bu.

Parmağındaki acıyı görmezden gelerek kitabı kutunun dibinden çıkardı. Kapı zili çaldı. Melodi, büyükbabasının gençken sevdiği bir melodiydi. Wes evin ön tarafına bakan tavan penceresine doğru yürüdü.

Kendi arabasının yanında oturan üstü açık eski bir araba gördü. Eski İngiliz yarış modellerinden birine benziyordu.

Pencereyi açtı. "Bir dakika içinde aşağıda olacağım."

Ön sundurmayı örten beşiğin altından bir figür geri adım attı, kıvrıkcık saçları başının etrafında uçuşuyordu. Kaşlarını çatarak ona baktı.

Görünüşe göre biraz ayrı kalmak Serafina'nın ona karşı tutumunu yumuşatmamıştı.

Yeterince adil.

Sadece... bu yerdı. Birch Gölü mutlu çocukluk anılarıyla dolu değildi ve bu ev de öyle değildi. Büyükbabasıyla ölmeden önce konuşamamak onu sinirli yapıyordu.

Çatı katından çıkıp indi ve eski kitabı koridordaki sehpanın üzerine bıraktı. Kapıyı açtı ve kadının buraya gelmeden önce yün tüvit bir blazer ceket giydiğini fark etti. Ceket belinin kıvrımlarını sarıyor, bakmamak için kendini zor tuttuğu kalçalarının üstünde bitiyordu.

Ona karşı hissettiği bu çekimi durdurmak zorundaydı. Eğer onun tipi olmasaydı bu çok daha kolay olurdu ama Serafina Conte onun tüm kutularını işaretliyordu.

"Merhaba. Daha sonra senin dükkânında buluşacağımızı sanıyordum," dedi. "Evet. İşimi erken bitirdim, bu yüzden bir kutu kitaplar," dedi.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Wes. "İçeri gelip onu bulmaya çalışmak ister misin?"

"Teşekkürler," dedi, fuayeden içeri adımını atarken ve üşümüş gibi ellerini birbirine sürterken. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Tabii ki."

Gözlerini devirdi. "Sanırım şimdi konuşabiliriz."

"Çalışman gerektiğini sanıyordum," dedi kuru bir sesle.

"Biliyorum. Geri dönmem gerek ama... Liberty' benim için bir kart çektirdim ve Ay'ı aldı. Sonra paniklemeye başladım çünkü kitaplarımı istiyorsun ve Ay da gizli düşmanlarla ilgili."

"Ay kartı nedir?"

"Rider-Waite destesinden bir tarot kartı."

"Tabii ki öyle," dedi. Belki de o bir cadıydı. Asistanı Hazel, ayın farklı evrelerine göre kartlar çizerdi ama bunları Wes'le paylaşmazdı. Bu tür saçmalıklar için fazla pratikti. Hayatı üzerinde kendi öfkeli, aptal kararlar. Evrenden gelen bir kart ya da müdahale hiçbir zaman itibar ettiği bir şey olmamıştı.

"Sanırım ruhlara ve etrafımızdaki dünyanın etkisine inanmıyorsunuz."

"Hayır. Gerçi bir keresinde Oz ve ben Pokémon Diamond mı yoksa Pokémon Pearl mı almamız gerektiğine karar vermek için Sihirli 8 Topu kullanmıştık. Bu sayılır mı?"

Başını salladı ve güldü. O kadar hafif, çınlayan bir sestki ki, bir an için olduğunu unuttu. Olmak istemediği tek yerd ve kendini bir kez daha onun ağzını düşünürken buldu. Bu kahkaha bir çeşit büyü, değil mi? Bulunduğu yerde daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. "Hayır."

"Büyükbabam da bu işlerden anlar mıydı?" diye sordu. Belki de onu etkilemek için tarot kartlarını kullanmıştı.

"Ford bunun için fazla pratikti. Ama öyle olduğumu bildiği için bana her zaman önereceği birkaç kitap vardı."

"Hangileri gibi?"

"Aklıma *İngiliz Büyüsü Kitabı* geliyor," dedi. "İlginçti ama antika gibi davranan modern bir kitap ve ben daha eski kitapları tercih ederim."

"Ben de öyle. Ve *tomes* kelimesini seviyorum. Neredeyse hiç kimse kullanmıyor." "Benim bir kitapçı dükkanım var, biliyorsun."

Onun kendisiyle flört ettiğini düşünerek neredeyse kendini kandırabilirdi. Eğer onunla bir emlak satışında tanışmış olsaydı, kesinlikle onunla flört ediyor olurdu. Elleri buluştuğu andan beri vücudunda hafif bir uğultu dolaşıyordu. Bunu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı ama şimdi burada ve ona yakın olduğu için, teninden süzülen sıcaklığı ve kulaklarından sikine doğru çarpan kanı görmezden gelmek zordu.

"Evet, oradaydım. Peki siz ikiniz başka ne?" diye sordu. Bu ilişkiden hâlâ tam olarak emin değildi. Kitaplar hakkında konuşarak ne kadar zaman geçirebilirdi? Belki de ona duyduğu çekim, muhtemelen masum bir ilişkide delikler açmak istemesine neden oluyordu. Onunla ilgili işaret edebileceği ve "*Onu kullanıyordun*" diyebileceği bir şey olmasını *istiyordu*.

Kıskanıyordu. Bunu ona itiraf edeceğinden değil. Daha önce Ama Wes, Ford'un ciltçilik sanatını öğretecek başka birini bulabileceğini hiç düşünmemişti. Bu onların işiydi.

"Bana ciltleme tekniklerini ve kapak yapmanın farklı yollarını gösterdi. Kitap yapımı hakkında çok şey biliyordu."

"Bunu biliyorum. Başka ne paylaştı?"

"Evet, on sekiz yaşındayken Londra'da bir dükkânda çırak olarak çalışmıştı," dedi. "Orada pek çok maceraya atılmış."

Maceralar.

Yaşlı adam bir ciltçi dükkanında çırak mıydı? Bu onun için yeni bir şeydi.

FFS. Ford'un kitapları ona neden bıraktığı konusunda Wes'in uğraşmak istediğinden daha fazlası olabilirdi. Şimdi ona baktığında seksi, yetişkin bir Hermione değil, daha fazlasını görüyordu. Büyükbabasıyla bir bağ kurmuş olan gerçek bir kadın. Wes'in açık kapı bıraktığı bir şey.

Belki de ona aradığı kapanışı sağlayabilirdi. Elbette ona neden üniversitede kefaletini ödediğini ya da iş kurmasına yardım ettiğini asla söyleyemeyecekti. Ya da Wes'i onu kendinden uzaklaştırdığı ve görmezden geldiği için affedip affetmeyeceğini. Ama ona bir şeyler verebilirdi.

Ford Sitwell'i biraz anlayabilirdi ve belki bu ona ihtiyacı olan cevapları getirebilirdi.

İçgüdülerine güvenmek hiç bu kadar zor olmamıştı. Her zaman bir insanı birkaç dakika içinde özetleyebilmişti ama Wesley işbirliği yapmıyordu. Şimdiye kadar onunla yaptığı konuşmaların tipik bir örneğiydi bu. Ama bunun için onu suçlayamazdı. Bu güvensizlik tamamen ondan kaynaklanıyordu.

Ve belki biraz da nasıl görüldüğünden dem vurup duran Liberty'ye ve Sera'nın tişörtü olmadan ona kitap görüntülerini canlandıran kendi hain düşüncelerine. Hiç yardımcı olmadı. Kitapçada paltosunun önü açıkken, parmaklarını geçirmesi için yalvaran gür saçlarına hayranlıkla bakmakla yetinmişti. Eğer bir Tanrı varsa, en azından yağlı olması ya da iğrenç hissettirmesi gerekirdi, ama mutfak masasında onun karşısında oturduğu yerden öyle olmadığını anlayabiliyordu.

Earl Grey'i olmadığı için bir fincan Lipton's ile idare ediyordu. Bunu düşünmek bile ona kendini havalı hissettiriyordu. Enerjisini en iyi arkadaştan başroldeki kadına dönüştürmeye başladığında, bir şeyleri sevdiği için özür dilemeyi bırakmıştı. Yeterli ve iyi olanla yetinmeyi bırakmıştı. olduğu için, küçük şeyler için minnettar olması gerektiğini düşünmeyi bıraktı.

Minnettardı ama hoşuna giden bir şey istemesi de normaldi.

"Sanki sana geleceği gösterecekmiş gibi o çayın içine bakıyorsun. Yani bu bir poşet çay, yani dibinde yaprak yok, değil mi?" diye sordu.

Sürekli bahsediyordu. Belki de kasabada onun, Liberty ve Poppy'nin bir cadılar meclisi olduğu ve Amber Rapp'i dükkânlarına çekmek için büyü kullandıkları dedikodularını duymuştu. Amber da benzer bir düşüncüyü takipçileriyle paylaşarak konuya yardımcı olmamıştı.

"Uh, hayır. Benden korkuyor musun?" diye sordu, çünkü bu tamamen onun lehine olabilirdi. Buraya geldiğinden beri hâlâ neden geldiğini anlamaya çalışıyordu. İçgüduları onu buraya kadar ve sonra gizemli bir şekilde sessizleşmişti.

Başını arkaya atıp tüm yüzünü aydınlatan bir şekilde güldü ve kadın yine o ürpertinin içinden geçtiğini hissetti.

"Hayır. Benden korkuyor musun?" diye sordu.

"Cadılar erkeklerden korkmaz," dedi göz kırparak.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde ; göğsünü ona çok yakışan kablo örgülü kazağı örtüyordu. Ona şakacı bir şekilde ters ters baktı. "Şimdi mi?"

Bu ona Ford'un onu güldürmesini ve onunla şakalaşmasını hatırlattı. Sadece başını salladı ve çayından bir yudum daha aldı.

"Yani sen bir cadı değilsin ama herkes günlüklerinin bir dileği yerine getireceğini düşünüyor. Bana bundan bahset."

"Amber Rapp'in sosyal medya hesaplarına bakabilirsin," dedi. Günlükler hakkında konuşmak onunla yapmak istediği bir şey değildi. Süreçle ilgili her şey o kadar kişiseldi ki, ona anlatmayı düşünmek bile kendisini savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Ve Wesley, bir dakika önce ne kadar çekici olursa olsun, onun arkadaşı değildi. Cenazeden sonra, Ford'un ona bıraktığı hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini anladığında, onu bir daha asla görmeyeceğinden emindi.

Kişisel konulara . "Ben sosyal medyada yokum," dedi. "Ne? Neden?"

"Bana göre değil. Ben daha çok gerçek dünyadan biriyim."

"Hepimiz gerçek dünyada yaşıyoruz, sen özel değilsin," diye belirtti. "Öyle demek istemedim. Oz bana inek diyor."

"Sen misin?" Kendisine rağmen Oz'un kim olduğunu merak ediyordu. Wesley'nin ortaya çıkardığı her şey biraz daha cazipti. Ellerinin kupayı tutuş şekli ya da kendine gülüşü değildi. Ama o şeyler zarar vermedi.

"Muhtemelen," dedi. "Atölyemde eski kitapları tamir ederken çok daha rahatım."

İnledi. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi saatine bakıyormuş gibi yaparak, çünkü bir atölyede olmaktan nasıl hoşlanabilirdi ki? Bu adamla hiçbir ortak noktası olmasını istemiyordu. Sitwell erkeklerinin hiçbirini anlaşıyor gibi görüldüğü için Ford'la bağlantısı bile yoktu.

Ama bu gerçek onu sevilebilir yapmıştı. . "Dükkâna geri dönmeliyim. Hâlâ bir şeyler içmek için buluşacak mıyız yoksa şimdi iyi misin?"

"Yine de bir şeyler içmek için buluşmak isterim. Büyükbabamın son birkaç yılı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Şimdi ona nedenini sormak istiyordu ama yüzünde bir parça hüznü yakaladı ve kendini durdurdu. Büyükbabası söz konusu olduğunda onun duygularını anlayamayabilirdi ama belli ki durum onun bildiğinden daha karmaşıktı.

"Tabii. Sen bir içki ısmarlarsın, ben de birkaç soruya cevap veririm. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Teşekkürler," dedi ve onu koridora kadar geçirdi.

Salondaki masanın üzerinde, tavan arasında bir kutunun içinde duran harap olmuş eski kitabı fark etti. Okumaya çalışmıştı ama aptalca sayfalar kırılmıştı ve Ortaçağ Fransızcası bilmiyordu. "Ona dikkat et."

"Teşekkürler," dedi kuru bir sesle. Sinirlerine hakim olamayıp onu büyükbabasını baştan çıkarmakla suçladığı anı saymazsak, üzgün olduğu zamanlarda sürekli alaycı bir üslup kullanırdı.

"Ford'un tamir istediğini biliyorum," dedi. "Onları bu hafta arayacaktı."

kalacak şeyleri düşünmek canını acıtıyordu. Belki de kitabı tamir ettirmek için aramalıydı ama kimin için? Ford gitmişti ve Nesillerdir karısının ailesine ait olan ciltli el yazması. Yıllar önce bir şekilde tavan arasında kaybolmuştu.

"Beni bu konuda aradı," dedi Wesley.

"Neden?"

"Benim işim bu, hatırladın mı? Eski kitaplarla uğraşıyorum. Onarır, değer biçer ve satarım."

Elbette, bunu az önce söylemişti. Onun ağzını ve ne tür bir öpücü olabileceğini düşünmemeye çalışmakla çok meşguldü. Bu, kitaplar konusunda ona duyduğu öfkeyi açıklıyordu. Ama Ford'un bunları ona neden verdiğini açıklamıyordu. Belki de Ford'un kitapları ona verebilmek için

Arkadaşı olmaya devam edecekti ama ya daha fazlası varsa? Ya Wesley'den bir şeyler öğrenebilmek için Ford'la tanışması ?

Dört

Sera arabasıyla Ford'un evinden ve onun rahatsız edici derecede seksi torunundan uzaklaştı. Nereye gideceğinden emin değildi. Atölyeye dönüp dergilerde ilerlemeye başlamak en akıllıca şey gibi görünüyordu ama canı çalışmak istemiyordu.

Üzgündü, Ford'un ölümü için ağlaması gerekiyordu ama eve dönene kadar beklemeye karar vermişti. Vedalaşmakta her zaman zorlanmış ve vedaları kabullenip yeni fırsatları kucaklamak için kendine bir ritüel yaratmıştı. Ama onunla kitap konuşmak isteyen doksan yaşında başka bir adamı nereden bulacaktı?

Wesley Sitwell'e ilgi duyması da yardımcı olmuyordu. Onu kurbağa bölgesinde tutmak istiyordu ama bu olmuyordu. Nedense onun ağzını ve *tomes* kelimesini oluştururkenki görüntüsünü düşünüp duruyordu.

Tomes.

Ugh. Büyük bir kelime hazinesinden tahrik olan berbat bir kelime ineği. Ama işte oradaydı.

Ve ondan nefret etmek istiyordu ama bu gerçekleşmiyordu. Aklını Ford'da tutması daha iyi olacaktı. Sera arabasını Ford'la ilk tanıştığı kafenin otoparkına çekti. Birch Gölü çevresindeki bölgeyi keşfetmek için dışarı çıkmış, nereden ev almak istediğini bulmaya çalışıyordu ve internetten araştırma yapmak için kafeye gitmişti.

Cumartesi sabahı kalabalıktı ve Ford ona masasında karşısındaki koltuğu teklif etmişti. Sera kendini her zaman iyi hissetmişti.

insanlara karşı içgüdüleri. O gün bir kez daha haklı olduğunu kanıtlamıştı.

Zora Neale Hurston'ın *Gözleri Tanrı'yı İzliyordu* kitabını okuyordu. Bu kitabı on yedi yaşında, Florida'da yaşarken ve gelecekte korkarken okumuştı. Janie'nin cinsel uyanış öyküsü ve hayatı boyunca, bir kasırgada bile güçlü kalması Sera'ya umut vermişti.

Kitabı beğendiğinden bahsetmişti ve Ford bir sohbet başlatmıştı. Üniversite profesörleri dışında ilk kez biriyle kitap konuşmuştu. Canlandırıcı olmuştu. O ve Ford hikayeye aynı şekilde bakmıyorlardı, bu da onun sevdiği şeylerden biriydi.

Onu her zaman daha derine bakması için zorlardı. Kitabı tekrar okur ve ertesi hafta tekrar konuşmak için geri gelirdi.

Kafeye girip ceketini çıkardı ve Ford'la her zaman oturdukları masanın boş olduğunu fark etti. Ceketini her zamanki sandalyesinin üzerine koydu.

-Bir café au lait sipariş etmeden önce.

"Selam kızım. Bugün seni gördüğüme şaşırdım. Ford seninle buluşacak mı?" Kafenin sahibi ve işletmecisi olan kadın Lily sordu.

Sera boğazındaki duygu yumağına karşı yutkundu. "Ah, hayır. Dün vefat etti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Onu gerçekten severdim. Sen iyi misin?" Lily, Sera'nın kahvesini hazırlarken sordu.

Hayır. O iyi değildi. Ama Sera bunu Lily'ye söylemeyecekti. Sadece üzgün bir şekilde gülümsedi. "Bu bir şoktu ama belki de . Ford bana yaşlıdan çok yaşsız göründü."

"Bunu söylemenin güzel bir yolu." Lily ona rahatlatıcı bir bakış attı.

"Kahvenin yanında bir şey ister misin?" diye sordu.

Sera, Lily'nin her sabah taze yaptığı tereyağlı kruvasandan sipariş etti ve ikisini de masasına götürdü. Neredeyse Ford'la bir kez daha sohbet edebilmeyi dileyecekti. Ama gerçek şu ki, şu anda aklındaki soruları soramazdı. Çünkü vasiyetinde ona bir şey bırakacağını tahmin etmesine imkân yoktu.

Neden yapmıştı?

O sabah Wes'in dangalak mektubunu aldığından beri Wes'in ona farklı şekillerde sorduğu şey gerçekten de buydu.

Sera'nın hiçbir fikri yoktu.

Kitaplar hakkında konuşmak Ford'un yaşlanmamışlığına katkıda bulunuyordu. Sera için okumak her zaman kendi gerçekliğinden farklı bir hayata kaçış olmuştu. Kitapların sayfalarında bir kız ya da kız kardeş, bir maceracı ya da bir casus olabilirdi. Ama Ford'la yaptığı tartışmalar ona bu fantastik yaşamla gerçeklik arasında nasıl köprü kurabileceğini göstermişti.

Tartıştıkları kitapların ortak deneyimi onlara derin bir dostluk kazandırmıştı. Ama arkadaşı torununun istediği kitapları neden ona bırakmıştı?

Ford şeyi bir hevesle yapan bir adam değildi. Bazılarında aile hakkında konuşmuşlardı. Ailesinin olmadığını paylaşarak kendisini rahat hissetmesini sağlamıştı. Biyolojik ebeveynleri hakkında çelişkiye düştüğü zamanlar olmuştu, her ikisi de bir metamfetamin vakasında ölmüştü.

Sera karavanlarında yangın çıkmıştı. Karmaşık bir durumdu ve evlatlık bir çocuk olarak sık sık kayıp bir prenses ya da başka bir şeymiş gibi davranırdı. Gerçekliğinden başka herhangi bir şey.

Ford yargılamamıştı. Sadece tüm ebeveynlerin hata yapabileceğini söylemiş ve kendi yaptığı hataları anlatmıştı. Torunları geri döndükten ve boşanması kesinleştikten sonra oğlunun onlara kötü davranmasını izlediğini anlatırken onu dinlemişti.

Ford her zaman "yaşa ve yaşat" diyen bir insan olduğunu, ancak ailenin iyiliği için müdahale etmesi söyledi. Bunun yerine, oğlunun babasına Torunlarını soğukkanlılıkla dinledi ve onların nasıl birer adam olduklarını gördü.

Güvensizdiler ve işi ilişkilerden üstün tutuyorlardı. Ailenin üstünde.

Sera café au lait'sinden bir yudum aldı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve atıştırmalığını bitirdi. Ford kitapları ona Wes'e bir şekilde yardım etmesi için mi bırakmıştı?

Dur. Ford'un ona bir hediye bırakmak için ondan bir şey istemesine gerek yoktu. Hayatının başrolündeki kadındı ve sevgili bir arkadaşının ona neden bir şey verebileceğini gerekçelendirmek zorunda değildi. Bu eski bir düşünceydi ve bundan nefret ediyordu.

yine de düştü. Bu, koruyucu aile Sera'nın kendisine verilen her şeyi nasıl geri ödemesi gerektiğini anlamaya .

Arabasıyla WiCKed Sisters'a geri döndü ve dükkânın arkasına park etti. Ne zaman

İçeri girdiğinde Liberty'nin sesini duydu ve doğru yürürken arkadaşının Merle'yi çay kafesinin yanında köşeye sıkıştırdığını gördü.

Merle ona bakarak, "Yardım edin," dedi. Uzun boyluydu, en az altı-beş yaşlarında ve sırık gibiydi. Kalın kahverengi saçları dağınıktı ve kesilmesi gerekiyordu ama bu görünüm ona yakışıyordu. Her zaman kot pantolon ve mevsime bağlı olarak bir tür markalı çizgi roman tişörtü ya da sweatshirt giyerdi. Asla büyük film serilerinin çizgi romanlarını değil, daha silik olanları.

"Neyle?" diye sordu, çantasını tezgâhın üzerine koyup onlara doğru yürürken.

"Beni lanetlemek mi, büyülemek mi, yoksa birleştirmek mi istediğini söylemiyor," diye alay etti ama gözlerinde Sera'nın tanıdığı bir bakış vardı. Merle'ye sataşmasında onu iğnelemeye çalışmaktan daha fazlası vardı.

"Merle'yi rahat bırak. Kutulu kart desteleri bugün geldi mi?" diye sordu. "Sevgililer Günü'nden önce gelmelerini umuyordum."

Merle, Liberty'nin yanından Sera'ya doğru bir adım atarak, "Evet," dedi. "Boş zamanlarımda stok kutularını açıyordum... ve senden sipariş etmeni istediğim yeni D&D kitabını arıyordum."

Oyun hakkındaki ilk tereddütlerine rağmen oyunu görmek için heyecanlanmıştı. Liberty, depoya doğru yürürlerken ikisinin arasına girdi. Kutuları yükleme alanının hemen dışında tutuyor ve ardından stokları farklı iş kollarına göre ayırarak kendi depolarına taşıyorlardı.

Merle, Poppy şehir dışındayken ona yardım eden bir nimetti ve üçünden daha düzenliydi, bu yüzden tüm kutuları çoktan ayırmış ve etiketlemişti.

Liberty, Charm, Curse, Confluence kutularından birini kaldırdı ve arkasından okudu.

"Oyun basittir. Size üç seçenek sunulur ve her oyuncunun her oturumda oynayabileceği sınırlı sayıda tılsım, lanet veya izdiham kartı vardır. Kartlar modern ve tarihi yazarlardan oluşuyor, sihirbazlar ve cadılar, fırıncılar ve . Aynı zamanda bir kehanet destesi olarak da kullanılabilir. Bırakın kartlar sizi kaderinize yönlendirsın.

"Ee Merle," dedi Liberty, "Büyü mü, lanet mi, Poppy, Sera ve benimle birleşmek mi?"

"Liberty, Tanrı aşkına," dedi Merle, etrafındaki kutu yığınının doğru uzanarak. "Umarım oyunun satar ama ben sadece sipariş ettiğim kitabı istiyorum."

Sera'ya baktı ve o da ona gülümsedi.

"Kitabınız dağıtımcıdan gelen kutunun içinde olmalıydı."

"Ben görmedim. Belki Cuma günü gelir. Oyun kitapları burada," dedi ve kutuları işaret etti.

Oda yeni kitap, kâğıt ve cilt kokuyordu. Sera gözlerini kapatıp derin derin içine çekti.

Sera böyle bir şeyin parçası olacağını asla hayal edemezdi ve Sitwell'lerin ve o mektubun bıraktığı tiksintininkismi uçup gitti. Liberty ve Poppy ile birlikte bunu yaratmıştı; mağazayı, kartları. Liberty'nin Çizimler gerçekten çok iyiydi ve matbaacı da eklediği altın folyoyu doğru yapmıştı.

"Beğendim. Çizimlerimin iyi olduğunu düşünüyorum ama belki bir dahaki sefere başka birini işe almalıyız?"

"Güverteyi senin çizimlerin süslüyor Liberty," dedi Merle, onun arkasında durup omzunun üzerinden bakarak. "Yaptığın her şey büyüleyici. Siz ikiniz stoklarınızla ilgilenirken ben de dükkâna göz kulak olacağım."

Adam dönüp uzaklaşınca Liberty başını salladı ve adam gözden kaybolana kadar onu izledi. "Beni kızdırıyor."

"Yani ona daha sonra büyü mü yapacaksın?" Sera gülerek şöyle dedi.

"Beni çok iyi tanıyorsun."

* * *

Wes daha iyi günler görmüş olan büyük mutfak masasına oturdu. Tavan arasındaki kitap ortadaydı ve onu dikkatle parçalarına ayırmaya başladı. Büyükbabasının ölüm haberiyle uyandığından beri zihni hiç olmadığı kadar özgür hissediyordu. Eski kapağı çıkarırken, deriyi tahtadan ayırmak için kullanılan solüsyonu bulmak için alet çantasına uzandı.

Solüsyonu sürerken ve deriyi soyarken aklında Sera vardı. Başka biri olsaydı hayat daha kolay olurdu. Ama Wes hayatın kolay olmadığını biliyordu.

Onunki hiç olmamıştı.

Terapiye gitmiş ve kendi zorlu yolunun muhtemel kaynağının olduğunu biliyor olsa da -ki bunu rahatlıkla kabul ediyordu- bu kez sorumluluğun bir kısmını büyükbabası da taşıyor gibiydi.

Belki büyükbabam, "*O kitapları isteseydi daha sık ziyaret eder ya da arardı*" derdi.

Yeterince adil.

Bu, Wes'in bunu başaramadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Babasında her zaman isteksizce de olsa hayranlık duyduğu o inatçı kararlılık, onun da temel özelliklerinden biriydi.

Bunu Oz'da ve babasında görmek daha kolaydı çünkü kim kendi içine bakıp aynı şeyi kendi içinde kabul etmek isterdi ki?

Parmakları eski kitabın üzerinde gezinirken ve büyükbabasından öğrendiği beceriler girerken, Wes'in zihni ona yaptığı tüm hataları hatırlattı.

Birkaç kez büyükbabasını aramaya başlamış ama özür dileyen kişi olmak istemediği için vazgeçmişti. Özür dilemek onun için neden bu kadar zordu? Ayrıca, Ford ne kadar yaşlı olursa olsun, Wes büyükbabasının ölmeyecek kadar inatçı olduğunu düşünmüştü.

Ben bile ölümden kaçamıyorum.

Wes omzunun üzerinden, büyükbabasının Wes'e kitapların nasıl tamir edileceğini öğretirken sık sık oturduğu tezgâhın yanındaki tabureye doğru baktı. Sesi o kadar güçlü ve net çıkıyordu ki, sanki yaşlı adam da onunla birlikte odadaydı.

Bu daha çok Serafina'nın büyüğü müydü?

Daha çok, ortada hiçbir şey yokken kendi zihninde bir kapanış yolu bulmaya çalışıyordu.

İşleri berbat etmiş ve düzeltmek için çok beklemişti. Akıllı bir adam bundan ders alırdı, diye düşündü Wes.

Sera'dan bu kadar çabuk özür dilediği için kendini ödüllendirecekti. Ama bunu sadece bir pislik gibi davrandığı için yapmamıştı. Hâlâ o kitapları geri almayı umduğu için de yapmıştı.

Ayrıca Hamish'in onun kutusuna sahip olduğunu da biliyordu. Wes Sera'ya söylemeliydi ama hayır, hâlâ oyun oynuyordu.

Ne amaçla?

Büyükbabam o kitapları Hamish'e vererek oyunu Wes'in elinden almıştı.

Tahtadan çıkan deriye baktı. Bunun gibi eski bir kitabı tamir etmenin adımlarını bilse de, kendisi için doğru adımları bulmakta hâlâ zorlanıyordu.

Belki de Sera bunun anahtarıydı. Ford, Wes'in onu bildiği için o kitapları ona bırakmıştı. Son birkaç yıldır büyükbabasıyla konuşmamış olabilirdi ama büyükbabası onu herkesten daha iyi tanıyordu. Kitapları aralarına Wes sonunda büyüsün diye mi koymuştu? O değil.

Büyükbabası, Wes'in öfkesinin ve inatçılığının hayatını yönetmesine izin verdiği olgunlaşmamış yolu hakkında onu her zaman uyarmıştı. Bir yanı değişmek istiyordu ama diğer yanı nasıl değişeceğini bilmiyordu.

Sonunda eski deriyi serbest bırakırken sırtını gerdi. O kitap kutusu Wes'i gittiği yoldan ayırmıştı. İçindeki küçük bir parça her zaman büyükbabasının ona gösterdiği ve verdiği şeyleri hak ettiğine inanmıştı. Sanki çocukluğundan dolayı ona bir şeyler borçluymuş gibi.

Pek çok kişiye kıyasla ayrıcalıklı olduğunu biliyordu. Başını bir evi, karnını doyuracak yemeği ve uyuyacak kendi odası vardı. Büyürken hissettiği duygusal destek ve sevgi eksikliğine takılıp kalmasından nefret ediyordu. Wes'in ona ihtiyacı olduğunda büyükbabası devreye girmişti ve Wes bunu bir zeytin dalı olarak görmemişti.

O da babası gibi davranmıştı. Her zaman nefret ettiği şekilde davrandı. Olmak istemediği adam gibi.

Telefonunun alarmı çaldı. Ayrılma ve Sera'yla buluşma vakti gelmişti. Wes kapıya doğru yürüdü, yolda ceketini ve anahtarlarını aldı. Nasıl o eski deri parçası gibi olacağını, kendini nasıl özgür bırakacağını bulmalıydı.

Bu da o kitaplara karşı hissettiği sahiplenme duygusundan vazgeçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Büyükbabasının kararıyla barışmak zorundaydı. Ayrıca Sera'dan gerçekten özür dilemeliydi. Gönderdiği o aptal mektubu ve onu bunu yapmaya iten kızgınlığı telafi etmenin bir yolunu bulmalıydı.

* * *

Bootless Soldier meyhanesi, kasabaya demir atan arnavut kaldırımli ana caddenin sonunda yer alıyordu. Sera, Poppy ve Liberty dükkanları için doğru yeri ararken, köşedeki bir masada oturup elma şarabı içerek ve ana caddedeki daha yüksek kiralari mı ödemeleri gerektiğini yoksa daha mistik olan ve fazla yaya trafiğı olmayan yan sokakta mı şanslarını denemeleri gerektiğini tartışarak çok zaman geçirmişlerdi.

Liberty her zaman bulundukları yere gitmeleri gerektiği konusunda ve arkadaşı haklıydı. Ancak Sera'nın burada eski kolonyal mimariyi seven geleneksel bir kısmı vardı. Kendi binaları da aynı tarza sahipti ama çevredekiler aynı değildi.

Başını iki yana salladı. Çizmesiz Asker'in dışında duruyordu, tereddüt ediyordu çünkü Wes'le tekrar karşılaştığında ne olmasını istediğinden emin değildi.

Ford'a olan sevgisi onun ailesine yardım etmek istemesine neden oluyordu ama en güçlü benliğı olmaya devam etme ihtiyacı onu...şey, istememesine neden oluyordu. Ama bu, sarsamadığı kökleşmiş nezaketine ters düşüyordu.

Wesley'le olan bu şey onu eski haline döndürmüştü bile. Korkusuz olmak kabul etmek istediğinden çok daha zordu.

Meyhaneye gitmesi gerekiyordu. Bir içki içeceğini söylemişti ve sözünün eri bir kadındı. İçkisini içecek, ona hayatında şans dileycek ve sonra gidecekti.

Şurada. Bir planı vardı.

Ama bu plan günlüğüne yazdığı gibi değildi bu sabah. Ve Wes'in tavernaya girdiğinde ne kadar ateşli görüldüğünü hesaba . Onu gördü ve ayağı kalkarak el salladı.

Tereddüt etti. Neden kalın sarı saçları ve kolay bir gülümsemesi vardı?

İnsanların dış görünüşlerinin iç görünüşleriyle aynı olmamasına her zaman belli belirsiz içlerlemişti. Bunu çok iyi biliyordu.

Gönderildiği ikinci koruyucu ailede anne Nina çok güzeldi ve evi de gerçekten çok güzeldi. Sera'nın sadece bir yatak odası vardı.

paylaşmak zorunda kalmamıştı. Ama Nina çok titizdi ve Sera, Nina'nın bir kız çocuğunda olması gerektiğini düşündüğü kalıba uymadığında, sözlü tacizde bulunuyordu. Birkaç hafta sonra, Sera'nın başka bir eve taşınmasını istedi.

Sera, Wes'in Nina gibi olup olmadığını nereden bilebilirdi? Dışı güzel ama içi çürümüş.

Belki de onun sözüne inanmalıydı. Bu öğleden sonra başka bir yönünü görmüştü. Büyükbabası ve onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu.

Tamam. Ona söyleyecek, son iki yılda büyükbabasını tanımış olmanın hediyesini verecekti. Elbette bu, Ford'un torunuyla arasını düzelttiğini hissetmesi için yeterli olacaktı ve sonra huzur içinde kitaplarını okuyabilecekti. Tek yapması gereken onun o sert dudaklı ağzını görmezden gelmek ve gözlerinin onun yoğun mavi gözlerinde oyalanmasına izin vermemeye çalışmaktı. Elbette, bunu yapmak çok kolaydı.

Belki de sarsıcı bir şey söylerdi. Bu her şeyi daha da kolaylaştırırdı.

"Hey. emin değildim," dedi Wes. "Geleceğimi söyledim."

Ceketini silkerek çıkardı ve onun karşısına otururken sandalyesinin arkasına astı.

"Doğru," dedi, sesinde bir boyun eğme notası vardı.

"Sözümün eri bir kadın olmadığımı mı sanıyordun?" diye sordu. Ondan ne bekliyordu ki?

"Belki de kitapları bana geri vermen için seni kandırmaya çalıştığımı anlamışsındır diye düşündüm. Sonra da biraz intikam almak için bana hayalet gibi ," dedi.

"Evet, bu konuda hiç de ince davranmadın."

Başını iki yana salladı. "Artık kurnazlık yapmayacağım. Büyükbabamın sahip olmanı istediği bir şeyi almaya çalışmaktan vazgeçmeye karar verdim. Hıyarlığımı telafi etmek için de birkaç haftalığına dükkânında sana yardım etmeyi teklif edeyim dedim."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve Poppy'nin birisi zorluk çıkardığında yaptığını gördüğü şekilde burnunun ucuyla ona baktı. Poppy'nin İngiliz tavrının bir kısmını taşıdığını umuyordu.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Sadece belirttiğim nedenlerden dolayı, ve duyduğuma göre Bugün yine dergiler. Talebi karşılayamazsanız, bu sizin için zor olur.

ve müşterileriniz."

"Yani gönüllü olmayı mı düşündün?" diye sordu. Hediye atın ağzına bakmamakla ilgili bir sürü şey okumuştı ama bu seferki Truva atı türünden bir at gibi görünüyordu.

"Sayılır..."

"Daha fazlası olması gerektiğini biliyordum," diyerek garsona işaret etti ve bir kadeh beyaz şarap sipariş etti. Wes'in teklif ettiği herhangi bir şeye kanmadan önce içkisini alıp gitmesi gerekiyordu.

"değil. Dükkânınızda yardım edersem ciltçilikte çok iyiyimdir- belki bana büyükbabam hakkında daha fazla şey anlatabilirsiniz diye umuyordum," dedi. "Birkaç hikâyeye için birkaç hafta. O ilişkiyi mahvettim ve bana onun hakkında hiçbir bilgi borçlu değilsin... ama umarım bu onu bırakmama yardımcı olur."

Vay canına.

Wesley Sitwell'den böyle bir dürüstlük beklemiyordu. Sorduğu şeyi düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ona büyükbabasından bahsetmesini istiyordu. Kalbi kırılmış gibi hissetti. Her zaman zorluklara göğüs germekle övünmüştü ama Ford'u kaybetmenin üstesinden gelmekte zorlanıyordu. Ona hep önemliymiş gibi davranmıştı. Ona borçlu değildi.

Teşekkür ya da başka bir şey; o sadece bir arkadaşı. Sera ona itiraf etmesine izin verdiğinden daha fazla değer veriyordu.

Bazı gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı ve onları temizlemek için gözlerini kırıştırdı.

Ford onun için bir aileydi. Kendisi hakkında hiçbir fikri olmayan bir kız.

Her zaman kendi hakkında daha fazla şey bilmek istemişti ama sorabileceği kimse yoktu. Ve Ford onun için çok önemliydi. Ayrıca, günlükleri hazırlarken bir çift el daha işine *yarayabilirdi*.

"Eğer kabul edersem, benim için serbest çalışan biri olacaksın. Hikayeler karşılığında seni çalıştıramam. Yardım etmesi için birini işe almayı planlıyordum, böylece ben tam zamanlı bir çalışan olmak için bir çırakla görüşürken veya onu eğitirken sen de onun yerini doldurabilirsin. Bunu kabul eder misin?"

"Elbette."

Gülümsedi. "Ayrıca, ciltleme becerilerinizi de görmem gerekecek. Senden şüphe etmiyorum ama dergilerin belli bir şekilde yapılması gerekiyor. Ürünüm benim kim olduğumun bir uzantısı."

"değil. Benden ne isterseniz," dedi.

Bunu söylediğinde enerjisi deðişti. Onun üzgün ve neredeyse kaybolmuş olduğunu görebiliyordu. Bunun nedeni Ford'un ölümü müydü, yoksa başka bir şey mi?

Gerçek hayatta, hayalini kurduğu erkeklere benzeyen bir erkek bulamamıştı. Seks onun yakınlık bulma yoluydu, bu yüzden çıktığı erkekler söz konusu olduğunda duygularını dizginlerdi. Ama Wes farklıydı.

Duyguları... onları bir şekilde anladı. Yoksa onda sadece görmek istediği bir şeyi mi görüyordu? Her insan gibi o da karmaşıktı.

olsun. Onunla ilişki kurmak istemiyordu. Ama pek çok kez kaybolmuştu ve bir şeyler *hissediyordu*. Bu ona onu daha gerçekçi gösteriyordu. Onu büyükbabasıyla yatmakla suçlayan o dalkavuk kişi değil. cenazeye gitmesini yasakladı.

Onu şekilde görmek, orada olduğunu fark etmediği bir parçasına dokundu. Ford'un öldüğünü öğrendiği ve onun kaybının etkisini hissettiği güne kadar asla kabul etmediği bir parçası.

Onun karşısında otururken, öğleden önce kafede hissettiği kadar kaybolmuş hissetmiyordu. Wes'in onu gördüğünü hissediyordu ve o da kesinlikle onu görüyordu.

Gözleri adamın ağzına kaydı. Adamın tadının da görüldüğü kadar şeytani olup olmadığını bilmek istiyordu. Ama onun için çalışmaktan bahsediyordu. Bu da onu yasak bölgeye sokuyordu. Ve hâlâ ona güvendiğinden emin değildi.

Bu da tabii ki onu öpücüğe daha da aç hale getirdi.

"Sera?"

"Hmm...?"

"Ağzıma bakıyorsun."

Oh, Sera. Akıllı ol. Kimyayı görmezden gel. Ama şu anda içinde bulunduğu durum bu değildi. Kendini gergin hissediyor ve risk almak istiyordu. Kim bilebilirdi ki? İkisinin de aradığı şey tam olarak bu olabilirdi. Çekim tek yönlü değildi ve belki de havayı temizlemek ve ilerlemek için ihtiyaçları olan şey buydu. "Daha önce benimkine baktığına göre bu adil."

Masaya doğru eğildi. Gözlerindeki sıcaklık, kızın mümkün olan en iyi şekilde ürpermesine neden oldu. Elini onunkinin üzerine koydu. Büyük ve sıcaktı ve onu vücudunda hissetmek istedi. "Benimkinin altında nasıl hissedeceğini hayal ediyordum."

"Ben de."

Beş

"Vay canına, bunun seni düşünmemiştim," dedi ve arkasına yaslanıp şarabından bir yudum aldı.

Kendine düşünmek için zaman tanımaya çalışarak birasından uzun bir yudum aldı, ama şimdi onu öpmekten bahsettiğine göre, vücudunun onunkine bastırıldığında nasıl hissedeceğini düşünmeden edemiyordu. İnledi.

Sadece gülümsedi.

"Yarın öğleden sonra dükkâna gelip bana ciltleme becerilerini gösterebilirsin. Tüm günlüklerde altı imza kullanıyorum ve sonra onları birbirine bağlamak için Fransız su ısıtıcısı dikişi kullanıyorum. Amber'in satın aldığı derginin doğası gereği, onları sert bir kartonla kaplıyorum ve daha sonra alıcıya iki farklı fiyat noktası sunmak için bunu kumaş veya deri ile kaplıyorum" dedi.

"Şimdiden devam mı ediyorsun?" diye sordu.

"Belli ki düşünmeyi bırakmak için birkaç dakikaya ihtiyacın vardı," dedi.

"Öpüşmek demiştin," diye hatırlattı ona.

"Affedersiniz o zaman. Belki de sizi yanlış anladım," dedi.

"Yapmadın," diye itiraf etti. Daha iyi bir yargıya karşı, onu kollarına çekmenin ve ağzını onunkine indirmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmesini sağladı. Yumuşak bir öpücük değil, tüm o bastırılmış tutkuyla -bir kısmı şehvet, bir kısmı kızgınlık- bir öpücük. İstedikini almak ve hissetmeyi bırakmak.

"Sen buraya gelmeden önce, dangalaklığı bırakıp affettirmeye karar verdim. Nedense seninle seks yapmak bir komplikasyon gibi görünüyor."

Uzandı ve saçlarını toplamak istercesine ellerinin arasına aldı. Ama sonra başını sallayarak buklelerin omuzlarına dökülmesine izin verdi. Yüzü hafifçe kızarmıştı ve alt dudağını çiğneyerek adamın gözlerini ağzına çekti. Tam da üzerinde durmamaya çalıştığı şeye.

Şu dudaklar.

İnledi. Seks onun için duygusal bir şey değildi. Bunun yerine, ihtiyacı olduğunda kullanıyordu. Kendi geçmişi onu kimseyle yatmaktan alıkoyuyordu.

gerçek bir bağ . Bunun babası üzerindeki etkisini görmek bile onu bir kadınla ciddi bir ilişki yaşama riskini almaktan korkar hale getirmişti. Berbat, değil mi? Ama işte oradaydı. Ve ne kadar inkâr etmek istese de.

Sera'yı severdi.

Bunun iki yolu yoktu. Ondak başka kimsenin veremeyeceğı bir şey istiyordu. Büyükbabasının ölümüyle yüzleşmesine yardımcı olabilecek bir şey. Büyükbabasının ona bıraktığı kitaplar onun zihnindeydi. Eğer onlara sahip olamıyorsa, belki ondan bir şeyler öğrenmek içindeki bir şeyleri yatıştırabilirdi. Bu yüzden bunu mahvetmek aptalca görünüyordu. Yine de buradaydı, onun saçlarıyla oynamasını ve kendisine bakmasını izleyerek sertleşiyordu.

Muhtemelen ona cevap vermesi gereken bir şey sormuştu. Ama bunu yapmayacaktı. Umurunda değildi; şu anda cinsel fanteziye giden yolu takip ediyordu ve oraya gittiğinde, büyükbabası hakkında herhangi bir bilgi edinme şansından vazgeçmiş olacaktı.

Bunu imkansız hale getirecek olan Sera değildi. O yapardı. Wes takıldıktan sonra her konuda berbattı. Flörtte, sataşmada ve gerçek sevişmede iyiydi ama bir kez bittiğinde... uzaklaşmak zorundaydı. Giden o olmalıydı. Yeterince terapistte gitmişti.

sorunları vardı ve bu düzen sağlıklı değildi ama onun işine yarıyordu. Genellikle. Ama Sera ile.

"Dostum."

"Hmm?"

"Ben kendi içkimin parasını ödeyeceğim. Yarın görüşürüz," dedi ve çantasından cüzdanını almak için döndü.

Masanın üzerindeki elini kendi eliyle kapattı. "Lütfen yapma. Özür dilerim. Kahretsin, sana söylediğim tek şey bu gibi görünüyor. Büyükbabamın ölümü beni etti. Neden böyle davrandığımı bilmiyorum."

Elini onunkinin altına , soğuk olan parmakları onunkini sardı ve sıktı.

" değil. 'Gel benim için çalış' ve hemen ardından 'Seni öpmek istiyorum' dememeliydim," dedi. "Ben daha iyi biliyorum. Mektubun geldiğinden ve Ford geçtiğinden beri ben de yokum."

Her nasılsa ikisinin de en iyi hallerinde olmadıklarını bilmek yardımcı oldu. "Fransız bağı ve su ısıtıcısı dikişi yapabilirim. Ne istersen muhtemelen yapabilirim."

"Güzel," dedi. "Bana Ford'la en son ne zaman konuştuğunuzu anlatın. Neden konuşmuyordunuz?"

Elini geri çekti ve saçlarının arasına soktu. Kırmaya çalıştığı bir alışkanlıktı ama bugün tüm güvensizliklerini ve bunlarla başa çıkmak için yaptığı aptalca şeyleri ortaya çıkaran bir gün gibi görünüyordu.

"İki hafta önce, bir kitabı tamir etmek için zamanım olup olmadığını soran bir e-posta aldım," dedi Wes. "Sadece birkaç satır yazılmıştı, sanki resmi bir iş mektubuymuş gibi,

Çünkü büyükbabam e-posta ve mesajlarında her zaman düzgün bir format kullanırdı." "Ve sen de evet mi dedin?"

Birasını bitirdi, viski olmasını diledi ama çılgınca sarhoş olmak artık izin verdiği bir şey değildi. "Hayır. Cevap vermedim."

Daha dik oturdu. "Neden?" "Ona kızgındım," dedi. "Ne için?" diye sordu kadın.

"Boş ver onu." Ona bir pislik olduğunu ya da büyükbabasıyla paylaştıkları inatçılığı anlatmasının imkânı yoktu. Aslında birbirlerine yabancıydılar ve bu gece bu hikâyeyi paylaşmanın hiçbir yararı olmayacaktı. O yüzden bunu kendine saklayacaktı. Pişman olduğu diğer kibirli anların arasına saklanmıştı. Ve orada birkaç taneden fazla.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordu.

"Geçen Perşembe. Bana bir Viktorya Dönemi Örnekleyicisi ödünç vermişti. Şiir olacağını düşünmüştüm ama erotik olduğu ortaya çıktı. Fena da değildi," dedi gülerek.

"Sanırım o kitabı büyükbabamla yaşarken okumuştum. İnce ve yeşil ciltli mi?"

"Evet. Kapaktaki altın varak solmuş. Çok patavatsız görünüyor. Ford bana verdiği, ne okuduğumu fark ettiğimde şok oldum," dedi.

"Beğendin mi?" diye sordu. Kitabı okuduğunda ne kadar tahrik olduğuna şaşırmıştı.

Kızardı ve ona gülümsedi. "O siyah-beyaz fotoğraflardaki insanların her zaman düşündüğüm kadar düzgün olmadıkları gerçeğini aştıktan sonra... evet, . Sen?" diye sordu, yüzü kızarmıştı ve sesinde güven . Onu tepkilerini paylaşmaya davet ediyordu.

"Yaptım. Oldukça cinsel bir uyanış oldu," dedi. "Büyükbabam bu konuda ne dedi?"

"İnsanlar bugün de her zamankinden farklı değil. İşleri yapmak için farklı yöntemlerimiz olabilir ama ihtiyaçlarımız hala aynı" dedi. "Bence haklıydı. Yani, o kitap internetteki pornodan farklı değildi."

Büyükbabasının e-postasına cevap vermemiş olmasından duyduğu utanç biraz olsun azalırken başını salladı. Görmeye başlamıştı Ford'un Sera'da neyi sevmiş olabileceğini. O farklıydı. Dünyaya benzersiz ve ilginç bir şekilde bakıyordu.

Onu yargılamıyordu ama o zaman da hikâyenin tamamını bilmiyordu. Şu an için burada, Birch Lake'te olmak ve büyükbabasını hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmemek güzeldi. Ve Viktorya Dönemi Örnekleyicisi hakkındaki hikayesi ona büyükbabasının mizah anlayışını hatırlattı. Neredeyse Wes'e yeniden yaşlı adamla birliktymiş gibi hissettiriyordu.

Onu öpmenin aptalca olacağına yeni karar vermiş olsa da, Viktorya dönemi erotizminden bahsetmek ve o uzun zaman önceki hikayeleri hatırlamak aklını doğrudan ona geri getirmişti. Onunla her etkileşimi bir öncekinden daha güçlüydü. Onunla seks hiçbir zaman sadece boşalmayla ilgili olmayacaktı; bu konuda kendine yalan söyleyemezdi. Ama ondan daha fazlasını ne kadar çok istediğini de inkâr edemiyordu. Sera'nın isteklerine direnmek için her şeyini ortaya koyması gerekecekti. inkar edilemez bir sihir.

* * *

Sera pişman olacağı bir şey yapmadan önce kalkıp meyhaneden çıkması gerektiğini biliyordu. Ama Wes onu ilk gördüğü andan beri ilgisini çekmişti. Bu noktada pişmanlık kaçınılmaz görünüyordu.

Onu mantıklı olmaya zorlamaya çalışıyordu. Onu Ford'la yatmakla suçladığında oldukça sefil bir haldeydi ama bu gece onu görünce bunun bir kısmının endişe ve keder olduğunu fark etti. Kadın onun için bir yabancı, yeni kaybettiği büyükbabası içinse bir arkadaşı. O hangi kişiydi?

Gerçek adam ne yazık ki daha karmaşık bir şeydi ve bunun onu daha çekici yapmamasını diledi. Türünün tek örneği olan nadir bir kitap gibiydi. Her zaman bulmayı umduğu ama zor bulduğu türden. Wes'i ne kadar karmaşık olduğu için istiyordu.

onu karmaşık hale getirdi. Birch Gölü'nde kalmayacaktı. Bir geceden sonra onun kalbini kırma ihtimali yoktu.

"Ah, kadın. Benimle porno hakkında konuşma," dedi. "Burada pamuk ipliğine bağlıyım ve... yapmamaya karar verdiğim şeyleri düşünüyorum."

"Beni meyhanenin arkasında tuvaletlere giden karanlık koridorda öpmek gibi mi?"

Çünkü düşündüğü şey buydu. Onu siyah duvarlara doğru itiyor, bacağına onunkinin arasına koyuyor, amını onun kalçasına sürüyor ve boşalana kadar onu öpüyordu. Hepsi bu kadardı.

Liberty'nin ona bir büyü mü yaptığını, yoksa önemseydiği ve güvendiği tek erkeği kaybettikten sonra kendi bedeninin bir bağlantıya mı ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu ama işte oradaydı. Wes'le güzel, sert bir sevişme istiyordu.

Sakin olmaya çalışıyordu. Ford'la ölmeden önceki ilişkilerinden pişmanlık duyduğunu biliyordu ve bir yanı ona bu konuyu kapatmak istiyordu. Ama farklı bir şeye ihtiyacı vardı.

Kendini ilk sıraya koymak yanlış mıydı?

Liberty ve Poppy hayır derdi. Wes, Earl Grey çayı gibiydi. İsteddiği bir şeye sahip olması onun için sorun değildi.

Ama bunu onun pahasına yapmak doğru muydu?

Tekrar inledi ve bacaklarını masanın altına uzattı, bacaklarından biri onunkine sürünerek aralarında kaydı. Bu his onun karıncalanmasına neden oldu. Ne yapacağını görmek için baldırını onunkine sürttü. Bacağına orada tuttu, yer değiştirdi. O da mı tahrik olmuştu?

Derin bir nefes aldı. "Ya gece için boş ver dersek? Birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi yapsak, benim evime dönsek ve yarın normale dönsek?"

Eğer hayır derse, buna saygı duyacak ve eve götürecek başka birini bulacaktı. Artık sevişme ihtiyacı ile Ford'un kaybı arasında bir bağlantı kurduğuna göre, yalnız uyuyamayacaktı.

Çoğu zaman yalnız kalmakla ilgili bir sorunu yoktu. Ama bu gece değil.

"Bunu yapabilir misin?"

"Hiçbir fikrim yok ama bu gece yalnız kalmak istemiyorum," dedi. "Senin aksine, arkadaşlarım Liberty ve Poppy dışında sahip olduğum tek şey Ford'du. Kendimi önemsememe izin verdiğim tek erkek oydu. Onu özledim, kendimi yalnız hissediyorum. Bundan hoşlanmıyorum."

"Tamam. Gidelim," dedi. Garsona işaret etti ve içkilerinin parasını ödedi. "Nerede yaşıyorsun?"

"Dükkandan bir blok ötede. Arabanızı halka açık otoparka bırakabilirsiniz. bir gecede." Dışarı çıktıklarında kar yağıyordu ve kadın paltosunu daha da yaklaştırdı, saçlarını yakasından kurtarmak için geriye uzandı. Wes'in elleri önce oradaydı; yakınına eğildi ve ağzı onunkine değmeden bir an önce nefesinin sıcaklığını yanağında hissetti. Onu tavernanın ışıkları altında kendine doğru çekti.

Ağzı sıcaktı ve dili yavaşça onu baştan çıkararak uzun, durgun hareketlerle ağzına girdi. Ellerini adamın omuzlarına koydu, sonra yukarı uzandı ve parmaklarını adamın kalın saçlarına soktu, tahmin ettiği gibi yumuşak ve lüks hissediyordu.

Kadın başını çevirerek bacağını adamın kalçalarının arasına soktu, adam da bacağını onunkilerin arasından kaldırdı. Kalçalarını öne doğru hareket ettirip parmak uçlarında yükselirken onu tam merkezinde hissetti. Bunun şimdiye kadar verdiği en akıllıca karar olup olmadığını bilmiyordu ama en iyisi olduğunu hissediyordu.

Sonunda başını geri çekti çünkü istediği şey meyhanenin önünde öpüşmek değildi. çıplak, altında, arka planda ateş yanarken istiyordu. Mümkün olduğunca uzun ve sert bir şekilde boşalmak istiyordu.

"Gidelim," dedi, elini tuttu ve onu sokağa doğru götürdü.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Neden hayatındaki tek erkek büyükbandı?" diye sordu.

Omuz silkti. "Biraz tahrik oldum ve bundan zevk alıyorum. Bu tür şeyler hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne tür?"

"Wes. Lanet olsun. Seni bir kurbağa olarak düşünmeyi bıraktım. Beni tekrar oraya götürme."

Onu dengesinden çekip kollarına aldı. "Kurbağa mı? Öpücüğüm sümüksü müydü?"

"Hiç de değil. Beni ıslattı ve daha fazlası için acıktırdı ama kışın bir binanın kenarında ölmüş büyükbaban hakkında konuşurken seks yapmak istemiyorum. Hava soğuk," dedi.

"Seni sıcak tutacağım," dedi ve onu tekrar öptü. Ama ağır kışlık paltoları yüzünden yeterince yaklaşamamıştı. Wes onu sert ve derin bir şekilde öptü, kızın iliklerine kadar hissettiği bir şekilde.

"Buna güveniyorum. Benim evime gidene kadar konuşmak yok," dedi.

"Islak olduğunu düşünmeden duramadığım için bile mi?" diye sordu. Bunu söylerken gülümsemekten kendini alamadı. "Bu seni nasıl hissettiriyor?"

"Sert. Ama dükkanınıza geldiğimden beri yarı ereksiyon halindeyim."

Elini aralarına soktu ve kot pantolonunun üzerinden onu okşadı. Adam sertleşmiş, onu daha da ıslatmıştı ve neredeyse bir binanın kenarına karşı seks yapmayı yeniden düşünecekti. "Bildiğim iyi oldu," dedi. "Kim olduğunu anlayana kadar senin seksi olduğunu düşünüyordum."

"Umarım fikrinizi değiştirmek için doğru şeyleri yapıyorumdur," dedi.

"Oraya doğru gidiyorsun."

* * *

Sera'nın evi, WiCKed Sisters'dan bir blok ötede, meskûn bir sokakta yer alan küçük bir New England kulübesiydi. Sera'nın istediği gibi elini onun elinin içinde tuttu ve ağzını kapalı tuttu. Onun yalnız kalmak istemediği gerçeğinden başka bir şey üzerinde durmasına izin vermedi.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu ki bu tehlikeli ve aptalcaydı.

Çünkü onunla fedakârca bir şey yapmayı umuyordu. Davranışlarını telafi etmeye ve büyükbabasıyla barışmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Ancak her zamanki gibi hiçbir şey açık değildi.

Ön kapısında, üzerinde üç çanın asılı olduğu bir çelenk vardı. "Bana bir daha cadı olmadığını söyle."

Başını arkaya attı ve güldü. "Bu gece yeni ay var. Sana büyü yapacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Eğer bir büyü yapacaksa, bunu tavernadaki sesi ve sözleriyle yaptığından emindi. O zaman fark etmemişti ama kesinlikle onun büyü altındaydı.

Ön kapının kilidini açmak için telefonunu kullanırken buna cevap vermedi. Adam onu içeri kadar takip etti. Evi lavanta kokuyordu -bütün gece onun üzerinde kokladığı için şaşırtıcı değildi- ve tarçın.

Ayakkabılarını çıkardı ve sonra ceketini çıkardı, onun da aynı şeyi yaptığını fark etti. Koridorun sonunda bir ışık yanıyordu.

Ceketini sonra Wes onu kollarına aldı. "Tavernada hayal ettiğin şey bu muydu?"

Duvara yaslanırken onu kendine doğru çekti. Sera'nın kolları boynuna dolanmıştı, teni yumuşaktı ve nefesini verirken nefesi ılıktı. Kalçaları adamın bacaklarının arasındaydı. Ağzı boynundaydı, sıcak ve ıslaktı, elleri saçlarını iterken oradaki deriyi emiyordu. Adam onun kışını avuçladı ve sikinin çıkıntısını ona sürtünceye kadar onu yukarı kaldırdı.

Ağzı daha aşağılara indi, elleri kazağının altına girdi ve koltuk altlarına kadar itti. Ellerini göğsündeki kılların üzerinde gezdirirken eller soğuktu. Wes elini bluzunun altına sokmaya çalıştı ama düğmeler ve bluzun kesim şekli bunu imkânsız kılıyordu. Kadınlar onu genellikle bu kadar çaresiz bırakmazdı ama Sera'da onu gördüğü andan itibaren daha fazlasını arzulamasına neden olan bir şey vardı.

Onları çözdü ve sonra omuz silkerek geri çekildi ve kazağını başının üzerine çekti. Gözlerini krem rengi dantel sutyenin içindeki göğüslerinden alamıyordu. Teni solgundu ve kot pantolonunun üstündeki vücudu dolgun ve kıvrımlıydı.

Wes ellerini Sera'nın beline koydu ve onu kendine doğru çekti, başını eğerek göğüslerinin arasındaki noktaya öpücükler bıraktı. Aralarına uzandı, önce kendi kotunu sonra da onunkini çıkardı. Kot pantolonu ayaklarının dibine gelene kadar onun kollarında sallandığını hissetti.

Aşağı itti ve sonra durdu. Sikeyim.

"Prezervatifim yok."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi. "Ve o kadar sık seks yapmıyorum."

"Var ama sağlıklıyım," dedi prezervatifsiz seks yapmaktan endişelenirken bile. Şansını ; her ne kadar prezervatifi gerçekten sevmese de, hap CYBE'lere karşı koruma sağlamıyordu.

Ama şu anda Sera'nın altında çıplak olmasından başka bir şey istemiyordu.

"Peki... iyi miyiz?" diye sordu.

Aletini serbest bıraktı ve onu ayaklarından kaldırdı. Bacaklarını adamın kalçalarına, kollarını da omuzlarına doladı. Ağzı onunkiyle buluştuğunda göğüsleri göğsüne karşı yumuşak ve yastık gibiydi. Adam onun poposunu avuçladı ve ellerindeki hissi sevdi. Bir yanı bunu bu gecedен sonra da sürdürmek istiyordu.

Ama bu değildi. Hızlı ve sert bir şey istiyordu, kendisini yalnız hissetmemesine yetecek kadar. Bir kurbağayla bir şeye başlamak istemiyordu. Neyse ki adam buna fazla alınmamıştı.

Döndü, böylece vücudu ile duvar arasında kaldı ve ereksiyonunun ucu amının girişine gelene kadar kalçalarını kaydırды. Kadın ıslak ve ateşliydi ve adam uzun bir hamleyle kadının içine girerken inledi.

Kalçaları ona doğru yükselirken dilini ağzının derinliklerine çekerek etrafında döndü. Tanrım, kendini iyi hissediyordu. Düşündüğünden daha iyi. Daha önce de bar seksi yapmıştı. Hızlı ve bazen tatmin ediciydi ama bu *Daha fazla.*

Bu Sera'ydı. Ondan nefret etmesi gereken bir kadın. Onun için kayıp olan bir şeyi başarmış bir kadın - bu kasabayla, büyükbabasıyla. Kıskanması gereken, kendisinin yapamadığını yapabilme becerisiyle onu hüsrana uğratması gereken bir kadın. Ama bunun yerine zihnini kapattı ve sadece hissetmesine izin verdi - doğru sürmeye devam ederken, ona sıkılaşıp ve ağzını onunkinden koparıp ağlayana kadar onun horozunun etrafındaki kedi. "Şimdi."

Kadının içine daha sert ve daha hızlı giriyor, vücudundaki tüm sinir uçlarının orgazma ulaştığını hissediyordu. Kadının iniltileri koridorun sessizliğinde yankılanıyor, onu sınıra yaklaşıtıyordu. Sonra kız onun alt dudağını ısırды ve adam boşaldı. Adam boşalana kadar kadının içine girdi.

Kendini duvara yaslayarak onu tuttu ve sonra dönüp yavaşça yere indi, hâlâ onu kucaklıyordu. Kadın alnını adamın omzuna yasladı ve hiçbir şey söylemedi.

Zihnini sabit tutmaya çalıştı. Bir kez olsun beklediğinden daha kolay oldu. Lavanta kokulu koridorda, onun yanında, yerde oturmak bile yeterliymiş gibi hissetti. Kendini yeterli hissediyordu.

Wes bu duygunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Nadiren olurdu. Ama şu an için babasının beş parasız kalmasının nedeni olduğu bir geçmiş yoktu. Kin yüzünden büyükbabasına veda edemediği şu an. Gelecek yok.

Üçte iki fena değildi.

Onun sanki gibi gerildiğini hissetti. "Kal. Sadece bir dakika daha."

Ona karşı başını salladı. Ona baktı ve onu öperken saçlarına dokunmadığını fark etti. Elini gezdirdi. Saçları

Hayal ettiğinden daha yumuşaktı.

Altı

Bu tam da ihtiyacı olan şeydi ve aynı zamanda beklemediği bir şeydi. Sera, adam koridordayken ve altında yarı çıplakken bir sorgulama yapmayacaktı. Ayağa kalkması gerekiyordu ama yerdeydiler ve Sera zarif biri değildi.

İşte tam da bu yüzden harekete geçmeden önce her zaman bir planı vardı. Şimdi onun üzerinden inmeye ve kontrollü bir şekilde uzaklaşmaya çalışması gerekiyordu.

Ancak kıpırdandıkça kalçalarının birbirine hissetti. Sağlıklı vücudunu seviyordu ama onun selülitler hakkında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Önemli olduğundan değil.

Aklını kaybindan uzaklaştırmak için yalan söylemişti, yani yalnız değildi. bu kadardı. Hâlâ onun için çalışıyor olabilir. Ya da yarın hayır onu yollayabilirdi.

"Teşekkür ederim."

Başını çevirdi ve gözlerinin ağlıyormuş gibi ıslak göründüğünü gördü.

Onun da serbest bırakılmaya ihtiyacı olabilirdi.

Tanrım, bu adam. İlgilenmediği, ilgilenemeyeceği duyguları harekete . Onsuz daha güvende olduğu duygular. Bu yüzden Wes gibi insanlar kalbini tehdit ettiğinde varsayılan davranışı olan küstahlığa geri döndü. Wes gibi insanlar

sadece geçici olarak hayatındaydı. Onun için yapabilecekleri yüzünden kalmadığından bile emin değildi. "Elbette."

Ona zayıf bir gülümseme verdi ve sonra başını salladı. "Senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Ben de senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum," dedi. "Kucağından nasıl kalkacağımı ve bunun bir komedi rutinine dönüşmeyeceğini de ."

Altından çekildi ve ayağa kalktı, penisini tekrar pantolonunun içine soktu ve ona elini uzattı. Karnında bir şeyler kıpırdadı ve Wes'in bu andaki gerçekliğini ne kadar sevimli bulduğunu fark etti.

Onun yanında durduğunda ne yapacağını bilemedi. Giyinmek ilk yapılacak iş gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda, onunla ne yapmalıydı? Koridor sadece oturma odasında açık bıraktığı masa lambasının ışığıyla belli belirsiz aydınlanıyordu.

"elini yüzünü yıkayabilirsin. Ben ana banyoyu kullanacağım," dedi ve ondan uzaklaştı.

Eve bir erkek getirmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu, geçmişte kaldığını umduğu eski bir davranıştı. Kendini yalnız hissettiğinde birileriyle takılmak. Ve şimdi kendini yalnız hissetmesi çok saçmaydı. Dükkân iyi gidiyordu. Liberty ve Poppy ile arkadaşlığı her zamankinden daha güçlüydü. Kendi öz değeri şekilleniyormuş gibi hissediyordu. Ama belli ki hâlâ bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Ne kadar terapi görürse görsün ve ne kadar gelişirse gelişsin asla mükemmel olamayacağını kabul etmek. Her zaman geçmişinin ona meydan okumak için geri geldiği zamanlar oldu ve o sadece ilerlemeye devam etmek zorundaydı.

Bacaklarının arasını yıkadıktan sonra bir çift tayt ve üzerinde "Okurum ve Şarap İçerim" yazan bir kazak giydi ve koridora çıktı. Tuvaletin sifonunu duydu ve sonra Wes'i bekledi.

Dışarı çıktı ve kapı pervazına yaslandı, her zaman temkinli görünen gözleriyle onu izledi.

"Yani gitmeliyim, değil mi?"

Omuz silkti. Belli ki onun gitmesini , yoksa sadece evet derdi. Ona neler oluyordu böyle? Neden bu adam onunla gerçekten anlamadığı bir şekilde uğraşıyordu?

"Muhtemelen," dedi sonunda.

"Evet, güzel. Yarın görüşürüz," dedi, ayakkabılarını giymek için oturdu ve sonra ceketini silkti. O izlerken ceketini bağladı. Yakasını ayarlama şekli Ford'un eskiden yaptığı gibiydi.

Gözleri biraz kızarmıştı. *Keder.*

"Bekle. Kalıp... Ford hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu, daha iyi kararına rağmen ona bir can simidi attı.

"Az önce bana ceketimi giydirdin," diye işaret .

"Biliyorum. Sadece... Sende onun bazı tavırları var ve ağladığını söyleyebilirim."

Omuz silkti. "İçimde ölü olmadığımı ortaya çıktı."

"Sıcak kakao mu yoksa daha sert bir şey mi? Noel'den kalma biraz Baileys var. Hala iyi olup olmadığından pek emin değilim."

"Kakao harika olur," dedi, ceketini ve ayakkabılarını tekrar çıkarıp koridorda onu takip ederek küçük, samimi mutfağına girdi.

Mikrodalgaya iki bardak musluk suyu koydu ve ardından Swiss Miss paketlerini çıkardı. "Normal ya da mini marshmallow'larım var."

"Marşmelov olmalı," dedi.

Masasında otururken onu görmezden gelmeye çalıştı ama bu çok zordu. Vücudu hâlâ zonkluyordu ve onun içinde nasıl hissettiğini hatırladı. Belki de bu yüzden gitmesine izin vermemişti. Hiçbir zaman bir sevgiliye yapışan biri olmamıştı. Seks sadece ihtiyaç duyduğu, kullandığı bir şeydi. Hepsi buydu.

Normal olarak.

Ama bu günle ilgili hiçbir şey normal değildi.

Buzdolabından bir kutu Reddi-Wip çıkardı ve dönerek Wes'e doğru tuttu. "Biraz ister misin?"

Başını salladı ve masanın üzerindeki günlüğü kendine doğru çekti. "Buna bakabilir miyim?"

Sorduğu için minnettardı. "Elbette. Planlayıcı olarak kullanıyorum."

Sıcak kakaoyu hazırlamayı bitirdi ve ona getirdi. Onun uzun Parmakları günlüğü gözden geçiriyor, sayfaları dikkatle çeviriyordu. Bir Perşembe günü durdu. Ford ve kendisinin bir fotoğrafını çıkartma kağıdına bastırmış ve günlüğün içine koymuştu. Ford'la birlikteyken çektiği bir selfie. Kahve dükkanının dışında, eve gitmek üzereydim.

Gülümsüyor ve şeytani bir şekilde bakıyordu, tavsiye ettiği yeni bir kitabı okumayı bitirdiğinde ve bu konuda gerçekten iyi bir tartışma yaptıklarında yaptığı gibi. Uzandı ve fotoğrafa dokundu.

Onu özleyecekti.

Gözleri yandı ve Wes'in önünde ağlamak istediğinden emin olamayarak gözlerini kırptırdı. İkisinin de yas tuttuğunu kabul etmek bir şeydi ama ağlamak her zaman yalnız başına yaptığı bir şeydi.

"Neye gülüyordu?"

"Onun favorilerinden biri olan Tolkien'in erdemlerini tartışmıştık," dedi.

Hatta tartışmanın bir kısmını altına not etmişti.

"İyi arkadaşınız."

Wes bunu anladığına şaşırmış .

"Öyleydik. Hamish bana Ford'un beni bulmasına çünkü onun kitaplar hakkında konuşmasını dinlemekten bıktığını söyledi," dedi Sera biraz gülümseyerek.

Kendisini ve Ford'u, Anne Shirley'nin *Anne of Green Gables*'da anlattığı türden, akraba ruhlar gibi hissetmişti. Bu, bulmayı hiç beklemediği bir ilişkiydi ve bir daha bulabileceğinden de emin değildi.

Büyükbabanın gülümseyen yüzünü görmek, Wes'in son birkaç yıldır bir pislik gibi davrandığı gerçeğini pekiştirdi. Yorulmuştu. Emin değildi. Sera'nın bu rahat kulübesinde kalmak istiyordu, her ne kadar cildini çok sıkı ve kaşıntılı hissettirse de.

Kakaoyu reddetmeliydi. Sevişmeyi de reddetmeliydi ama reddetmediği için çok memnundu. Kız, içinde uzun zamandır boş olduğunu fark etmediği bir şeyi tatmin etmişti. Görmezden gelmeyi planladığı bir şey daha. Eve döndüğünde, umarım deri, el yazması üzerinde çalışmaya başlaması hazır olurdu, böylece düşünmeyi bırakabilirdi.

Ama Sera'nın içinde hareket ederken ona hissettirdiklerini tekrar hissetmesi için uzun bir süre geçmesi gerekecekti. Boşaldığında attığı çığlıklar ve sonrasında başını onun omzuna koyma şekli Ondan ve kendisinden daha fazlasını istiyordu. Kendini bırakmaya başlamıştı ama sonra banyoda gözyaşlarına, acısına ve incinmesine engel olamamıştı.

Üçünü de deneyimlememeyi tercih etti.

Kupasını yaklaştırdı ve durmak zorunda kaldı. Üstü çırpılmış kremayla kaplıydı. Elindekini özenle yudumlayan Sera'ya baktı. Bir yudum aldı, soğukkanlı olmaya ve Sera'nın yakalamak istediği havaya girmeye çalışıyordu.

Ama gözlerini kırpmıştırmaya devam ediyordu ve adam onun ağlamamak için mücadele ettiğini biliyordu. Arkadaşını özlemişti.

Ona gitmesine izin vermesinin sorun olmadığını söylemek istedi ama banyoda kendi kendine ağlayarak fazladan birkaç dakika geçirdiği gibi, onun da aynı şeyi istediğinden şüphelendi. Kalmak için iyi bir nedeni yoktu, sadece... gitmek istemiyordu. Bu da kıcını kaldırıp onun evinden çıkması için bir itici güç olmalıydı.

Kakaoyu bitirdiğinde gidecekti. Günlüğü kapattı, Sera'nın büyükbabasıyla olan hayatına dair daha fazla şey görmek istemiyordu. Ya da genel olarak hayatına. Midesi ve adrenalini ona doğru hücum etmeye başlamıştı. Aptalca bir şey yapmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Onun yerine günlüğün cildine baktı. Günlüğü kapağa yapıştırmak için kullandığı kumaş tutkalı, muhtemelen tekrar tekrar kullanmaktan dolayı çözülmüştü. Günlüğü tekrar yaklaştırdı, kapağını açtı ve üzerine eğildi. Eğer farklı bir cilt kullanmış olsaydı...

Ceketinin cebine uzandı; daha önce parçalara ayırdığı eski kitapla eşleştirmeye çalıştığı ince bir deri parçası vardı.

Onu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" "Bunu tamir ediyorum."

Ama kadın günlüğü kendisine doğru çekince durdu. "Yapma. Ben böyle seviyorum."

"Bunu daha iyi hale getirebilirim," dedi. Yaptığı da buydu. Duyguları çok fazla olduğunda, işleri düzeltti.

"Ben *seviyorum*," dedi. "Ama teşekkürler."

"Eğer bırakırsanız bozulmaya devam edecek. Kumaştaki yıpranma-"

"Devam edecek. Salaş-şık bir günlük. Çuval bezi koyduğumda Burayı örtün, bunu yapmaya başlaması için kasıtlı olarak birkaç ipi çektim."

Adam ona bakarken iki kaşını da kaldırdı. "Ben mansplaining değildi."

"Belki birazcık. Ama . Bir dükkanda kapağı yırtılmış eski bir kitap gördüğümde ben de aynı şeyi yapıyorum. Onu tamir etmeye çalışmak istiyorum. Bazen bir kitabın cazibesi yırtık pırtık olmasındadır."

Gözlerinde sevgi dolu bir bakışla kapağa dokundu. Sanki günlüğün içindeki kelimelerden çok daha fazlasıyla ilgiliymiş gibi.

"Sadece kitaplarda mı?" diye sordu.

Başını yana eğdi ve saçları yüzünden uzaklaştı, o bukleler mutfaktan gelen ışıktaki ruhani görünüyordu. "Her şey içinde yaşandığında biraz daha ilginç görünüyor."

Belki de, diye düşündü. "Yaşanmış ve yıpranmış iki farklı şeydir."

Kakaosundan kocaman bir yudum aldı ve çabucak bitirmeye çalıştı. Buradan çıkması gerekiyordu.

"Henüz yıpranmadı," dedi. "Ama ciltlemeyi kullanmayı düşünmüş olman bana yarınki mülakatta başarılı olacağını gösteriyor."

"Önemli bir şey değil."

"O halde sizi rahatsız eden şey nedir?" diye sordu.

"Büyükbabamın arkadaşlarıyla uğraşıyorum," dedi, cenaze müdürünün kendisine törende konuşmak isteyen olup olmadığını sorduğunu hatırlayarak. Hamish çoktan evet demişti ve Wes babasının muhtemelen söyleyecek bir şeyi olmayacağını biliyordu. Var mıydı? Ona cenazeye katılamayacağını söylediği için bunu gerçekten telafi etmek istiyordu. Ona neden güvenmediğini anlamıştı.

"Cenaze konusunda hıyarlık ettiğimi biliyorum ama törende konuşmak ister misin?"

Gözleri irileşti. "Sanırım kakaonun içine koyduğum büyü işe yaradı."

Onun da bunu istediğini bildiği için gülümsedi. Çok kişisel bir şey sorduğunda mizahla onu oyalardı. "Sormak zorunda değilsin."

Gözlerini tekrar hızla kırıştırdı ve sonra bir damla gözyaşı yüzünden aşağı yuvarlanıp gözlerini ovuştururken durdu. "İsterdim. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"ederim. Sanırım büyükbabam seni isterdi."

Wes büyükbabasıyla uzun zamandır konuşmamış olabilirdi ve bunun nedeni inattı - ailesi inat konusunda gerçekten iyiydi. Ama bir diğer kısmı da utanç ve korkuydu. Ya büyükbabası Wes'in Gitti mi? Wes'in babası taşındığında olduğu gibi.

Ayağa kalktı. "Kakao için teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Koridordan ön kapıya doğru yürüdü, paltosunu giydi ve ayakkabılarını giydi, onu takip ettiğinin farkındaydı. Kapıyı açmadan önce geri döndü. Söylemesi gerektiğini hissettiği çok şey vardı ama doğru kelimeleri bulamıyordu, bu yüzden sadece başını salladı ve dışarı çıktı. Ellerini ceplerine soktu, kızın evinden uzaklaşırken karın durduğunu ve gökyüzünün aydınlanmaya başladığını fark etti.

Yeni aylar ya da cadı büyüü hakkında pek bir şey bilmiyordu ama uzaklaşırken kendini daha hafiflemiş hissetti. Kitapları almak için değil de büyükbabası için kalmak akıllıca bir karardı.

* * *

Sera, Wes gittikten sonra Liberty ve Poppy'ye mesaj attı. Ne söyleyeceğinden emin değildi, o yüzden sadece konuşup konuşamayacaklarını sordu.

Her ikisi de evet dedi ve birkaç dakika sonra en sevdiği aşırı doldurulmuş koltuğunda oturmuş, telefonunu bir kitap yığınının dayamış, arkadaşlarıyla konuşuyordu.

"Ne var yok?" Poppy sordu. "Ford ve ailesi için üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Onlara büyü yapmayı teklif ettim bile," dedi Liberty. "Ama o hallediyor. Sıcak kurbağa ile içkiler nasıl gitti?"

"Um...evet, bu konuda... Onunla takıldım sayılır."

"İntikam için mi?" Liberty sordu. "İntikam seksi en iyisidir." "İntikam değil, Lib. Sera senin gibi değil. Neden?"

Sera sandalyeye daha da gömüldü ve arkasından Disney Herkül battaniyesini çekip etrafına sardı. "Bir bakıma yalnız kalmamak ve Ford'un ölümünü düşünmemek için ve bir bakıma... Şey, çok seksi."

"değil," dedi Poppy. "Sen de biliyorsun. Peki gerçekte ne ?" "Cenazede konuşma yapmamı istedi," dedi Poppy.

"Oh," dedi Poppy. Sesinde endişe ve şefkat vardı. Poppy her zaman üçü arasında diğerlerinin duygularına en duyarlı kişi gibi görünürdü.

"Güçlüler nasıl da düştü," diye ekledi Liberty. "Ona katılmamasını söyleyen bir mektup göndermiş."

Liberty'nin Poppy'yi bu konuda sevinmişti. Ama bunun neden dengesini bozduğundan emin değildi. Ford'u seviyordu. Onunla ve hayatındaki etkisiyle ilgili kesinlikle bir günlük tutacaktı. Ford'u asla unutmayacaktı ve onu anmak için kendi başına bir şeyler yapmayı planlıyordu. Aralarındaki ilişkiye uygun bir şey.

Ama cenazesinde konuşmak? "Daha önce hiç cenazeye gitmedim."

". Çok iyi değil," dedi Poppy. "Büyükbabam öldüğünde birkaç arkadaşı onun hakkında konuştu. Büyükannem ve annem için iyi oldu."

"Ben de hiç gitmedim. Ne söylemesi gerekiyor?" Liberty Poppy'ye sordu. "Bilmek istediğin bu, değil mi?" diye sordu Sera.

"Evet, ama sence de yapmalı mıyım?" Sahtekârlık sendromu onun için yeni bir şey değildi. Her zaman farklı ve herkesin dışında olmuştu. Bu ikisi ve Ford hariç.

"İstiyor musun?" Poppy ve Liberty aynı anda sordular.

O bilmiyordu. "Arkadaşlığımız biraz sessizdi. Çok özel biriydi, onunla ilgili çok şey paylaşmamı isteyeceğinden emin değilim."

"Eğer bunu yaparsanız, bence onun hayatınızı nasıl etkilediğinden bahsetmelisiniz. Bilirsiniz, size kitapların nasıl ciltleneceğini ve size tavsiyelerde bulunması gibi," dedi Poppy.

"Bu fikir hoşuma gitti," dedi Liberty. "Eğer bunu yapacaksan, kendin için yap. Sitwell'lere Ford'un senin için önemli olduğunu göster."

Kulağa hoş gelmişti. "Teşekkür ederim. Ayrıca, ben ciltleme işine yardım edecek birini bulana kadar Wes geçici olarak benim için çalışmaya başlayabilir."

"Öyle mi?" Liberty sordu. "Bundan emin misin?"

"Hayır ama Ford hakkında bilgi istiyor ve bana yardım edecek deneyimli bir çift ele ihtiyacım var," dedi. "Bu gece çok düşüncesiz davrandım. Bu gece çok fevriydim.

Yeni ayı mı suçluyorsun?"

"Yeni ay yeni başlangıçlar içindir. Belki de seni harekete geçiren budur," dedi Liberty. "Yarın kartlarınızı inceleyeceğim ve Wes'i işe almanın doğru olup olmadığına bakacağım."

"Bana mantıklı ama bence kartlarınızın okunmasından zarar gelmez."
Poppy dedi ki. "Geldiğinde ona çay yapacağım ve yapraklarını da okuyacağım."

"Teşekkürler," dedi Sera, arkadaşlarıyla konuştuğu için kendini daha iyi hissediyordu. Barda kendini yalnız hissetmişti ama yalnız olmadığını biliyordu. Hayatında tüm bu kadınsı enerji ve kız kardeşlik vardı.

Birkaç dakika sonra telefonu kapattılar ve Sera sandalyesinde oturup yanındaki yığının en üstünden bir kitap aldı. Yakınında tuttu ve sonra aşağıya baktı. Kaldığı yeri işaretlemek için sayfayı karalamıştı. Bir kütüphane kitabına hiç yapmadığı bir şey. Sayfayı kendi tarzında işaretlemenin bir özgürlüğü vardı.

Bakışlarını kaldırıp çevresini, kendi yerini inceledi. Birch Lake'te sadece kız kardeşler bulmamıştı; bir yuva bulmuştu ve sonunda kendini de bulmaya başlamıştı. Wes'le yatmak bir hata mıydı? Bunu sadece zaman gösterecekti. Ama bu gece, bu boş odada keder ona bu kadar yakın otururken, bu kitaplara ihtiyacı olduğu gibi ona da ihtiyacı vardı.

Kapağı açıp ilk sayfayı gözden geçirirken başını salladı ama zihni çok meşguldü. Okumakla gerçekten ilgilenmiyordu.

Masanın üzerindeki ajandaya gitti ve onu açtı. Wes'in gönderdiği mektubu saklamış ve sayfaların arasına koymuştu. Yapması gereken şey yazmaktı - Ford hakkında değil, çünkü bu hala çok fazlaydı. Wes'ten başka nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Hayatındaki varlığı ona yeni bir sosyal hizmet görevlisinin vakasını alacağı zamanı hatırlatıyordu. Tıpkı diğer sosyal hizmet görevlileri gibi onun da bir gündemi ve ondan istediği bir şeyler vardı. Sera onun onlar için sadece bir sayı olduğunu biliyordu. Bir yere yerleştirilmesi ve sonra da beladan uzak durduğundan emin olmak için izlenmesi gereken bir çocuk. Ona bir insan olarak yatırım yapılmamıştı.

Ford'a olan bağlılığının Wes'e geçmesine izin verme konusunda temkinliydi. Onu tanımıyordu. En azından yaşlı adamı tanıdığı iki yıl boyunca Ford'dan uzak durmuştu.

Her ne kadar kitapları istemediğini söylese de, hâlâ biliyordu. Onlar büyükbabasınındı ve o ilişkide her ne olursa henüz bitmemişti.

Büyükbabasının nazik yönünü öğrenmesine yardımcı olmak için üzerine düşeni yapacaktı. Ama hepsi bu kadardı. Ve daha fazla takılmak yok.

Bu son noktayı sayfanın altına büyük harflerle yazdı.

Bir kereden bir şey olmazdı, ama alışkanlık haline gelmesine izin verirse, bu sorun olurdu. Onda daha fazlasını arzulamasına neden olan bir şey gördüğü anlar oldu. Ne olduğunu bilmiyordu. Rahat değildi

Bir aile ya da benzer bir şey düşünüyordu. Liberty ve Poppy ile ne kadar yakın olsa da, yine de bir parçasını gizli tutuyordu.

Ve bunun değişmeyeceğini biliyordu. Kimsenin kendisini bu kadar derinden görmesine izin vermesine imkân yoktu. Başroldeki kadına dönüşüyor olabilirdi ama bu, tüm benliğini dünyaya sunması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bazı başrol kadınları sessiz ve özeldir. Ve kendini bu şekilde tutmak için çoğundan daha iyi bir nedeni vardı.

Yarın için daha iyi hissediyordu. Wes döndüğünde profesyonel olacaktı. Onun yardımına ihtiyacı vardı ve o da bunu teklif etmişti. Belki Ford konusunda da ona bir kapanış sağlardı. Aralarındaki bağın onarılmasına yardım edebilir ve sonra yoluna devam edebilirdi.

Yedi

Wes her zaman bir gece kuşu olmuştu ve neyse ki işi bu eğilimine uyuyordu, bu yüzden on birde uyandığında iş e-postalarına daldı. Bunun Sera'yı düşünmekten uzaklaşmasını sağlayacağını umuyordu.

Dün gece her şeyi berbat etmişti.

Bunu o zaman da biliyordu ama kibirli tarafı ona sahip olabileceğini ve hâlâ kitaplar ve büyükbabası konusunda rahat olabileceğini düşünüyordu. Ama öyle değildi. Onun o tatlı, baştan çıkarıcı ağzını ve ikisinin koridorda sevişirken zihnine yerleştirdiği görüntüleri görmezden gelmeliydi. Ama yapmadı.

Aslında onunla koridorda takılmak kafasındaki görüntülerin çok ötesine geçmişti. Bunun üzerinde durmamaya çalışıyor ve başarısız oluyordu. Bugün elinden gelenin en iyisini yapmalıydı.

Wes, Birch Lake'te nadiren kendini en iyi şekilde hissediyordu.

Kahve fincanını itti ve gitmek için ayağa kalktı. Wes aşırı büyümüş ama ölü gibi görünen arka bahçeye yağan kara baktı. Tanrı biliyordu ki burada dağınık olan tek şeydi. Ev, büyükbabasıyla yaşadığı zamankinden daha fazla yaşlılık belirtisi gösteriyordu.

Ford dünyanın en iyi dedesi olmayabilirdi ama her zaman Wes'in yanında olmuştu. Ancak şimdi buraya döndüğüne ve büyükbabası gittiğine göre, Wes onun pek de iyi bir torun olmadığını görebiliyordu. Öyle olmuştu.

Bütün suçu üstlenmek daha kolay görünüyordu. Aslında tüm suçun büyükbabasında olduğunu hiç düşünmemişti.

Daha çok, eğer varsa, suç Sitwell olmalarına aitti. Aileleri bir şeyleri konuşarak halletme konusunda berbatı. Hepsi çok inatçıydı ve asla özür dilemezlerdi.

Tersine, Büyükbaba'nın ölümü, çıkmaza giren bir satranç maçında son hamleyi yapması gibiydi. Aileleri neden ? Wes neden böyleydi?

Babasıyla ya da Oz'la arasına küçük ve önemsiz bir şeyin girmesine izin vermeyeceğine dair kendine söz vermek istiyordu ama muhtemelen verecekti. Ve sonra yine bu durumda mı kalacaktı? Öldüklerinde bir sürü pişmanlık ve çözülmemiş şeyle mi kalacaktı?

Olmamasını umuyordu. Ama umut yeterli değildi. D n kitapları Sera'dan geri almaya çalışmaktan vazgeçmeye karar vermişti. Ve belki de buna ihtiya ı vardı.

ailesiyle inatlaşmayı bırakmaya karar verir. Ama nasıl? Bir  m r boyu süren davranışlarını nasıl değiştireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kitaplarla başlardı.

Ve belki Oz'a daha sık mesaj atardı.

Kardeşine bir mesaj yazmaya başladı ama sonra kendini ezik hissetti. Oz muhtemelen Wes'in başının dertte olduğunu varsayarak neyin yanlış olduğunu soracaktı. Bu gerçekten de iletişim kurdukları tek zamandı.

Telefonunu bir kenara fırlattı ve derme çatma çalışma masasına dönene kadar mutfakta dolaştı. Bugün Sera'yla yapacağı görüşmeye hazır olabilmek için d n gece imza atma ve günlükleri ciltleme alıştırmaları yapmıştı.

Bugün onun hakkında ne hissedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dün gece onun isteklerine saygı duymuş ve ondan istediğini yapmıştı. Ama bu sabah aynı şekilde hissetmeyebilirdi. Zaten o da hissetmiyordu. Onunla kalmayı dilediğinden değil.

Oh, kimi kandırıyordu - kesinlikle onun kalmayı diliyordu. Büyükbabasının hayaletler, cereyanlar ve pişmanlıklarla dolu evinin aksine sıcak ve rahattı.

Düşünmek onu hiçbir yere g t rm yordu, bu yüzden üzerinde çalıştığı kâğıdı kendine doğru çekti. İmzasının ortasında tek bir delik mi yoksa    delik mi kullandığından emin değildi. Her iki şekilde de yapıldığını görmüştü. Dün gece tek bir dikiş denemişti ve kâğıtlar çok fazla kaymıştı, bu yüzden daha fazla dikiş kullandığından şüpheleniyordu. Elinde son bir yığın kâğıt vardı ve bu kâğıtların kıvrımına üçte bir aralıklarla    delik açmıştı. Büyükbabasının  alışma odasında bulduğu cilt ipliğini ve Wes'in ciltçilik setinde sakladığı dikiş iğnesini aldı.

Parmaklarını birbirine geçirdi, eklemlerini kırdı ve kollarını gerdi. İmza üzerinde çalışmaya önce, ki bu sürecin en kolay kısmıydı. Sonra da bir gece önce yaptığı diğerlerinin yanına yerleştirdi. Fransız bağı güzel bir dikişti, bu yüzden Sera'nın bunu kullanmasına şaşırmadı.

Güzel şeyleri severdi. Bunu onun evine gittiğinde fark etmişti.

Elbette işlevsel eşyaları vardı ama bunlar aynı zamanda ona yakışan kadınsı bir şekilde dekoratifti. Sadece kitaplarla değil, küçük da dolu raf yığınlarını hatırlarken parmakları neredeyse hiç düşünmeden hareket etti; bazılarını okuduğu  y  lerden tanıdı.

Evi onun bir yansımasıydı. Orası onun özel alanıydı ve onu oraya davet etmişti. Neden onu oraya geri getirmişti?

Onun yanında gardını indirdiği için olduğunu düşünmek istiyordu ama daha fazlası mı vardı?

Yoksa söylediği gibi sadece yalnız kalmak istemediği için ? Neden daha fazla olsun ki?

Dikişi bitirdi ve baktı. Çok sıkı çektiği birkaç gördü ve sonra dikişleri eşleştirmek için gevşetti. Kapak işin en zor kısmıydı çünkü Sera, müşterilerinin bir niyeti olsun diye onları yarım bırakıyordu.

Dün gece Amber Rapp'ın WiCKed Sisters hakkında konuştuğu videosunu izlemişti. Görünüşe göre Sera'nın günlüğü Amber'ın hayatını değiştirmişti. Tüm ziyaret değiştirmişti. Ama kelimelerin gücü en güçlü olanıydı.

Wes tüm yetişkinlik hayatını kitap tamir ederek, alıp satarak geçirmişti ve kelimelerin güçlü olabileceğini biliyordu ama yazmak için hiç zaman ayırmamıştı. Sera'nın ajandasını hatırladı ve kendini bundan vazgeçiremeden ciltli imzaları kendine doğru çekti ve ilk sayfayı açtı.

Büyükbabasının üniversiteden mezun olduğunda ona hediye ettiği Montblanc kalemını kullanarak tarihi yazdı ve sonra durakladı. Bulunmak istediğinden emin olmadığı bir şehirde, büyükbabasının evindeydi ve büyükbabasına yazmaya başladı. E-postayı aldığı anda söylemesi gereken şeyi söylüyordu.

* * *

Dükkân beklendiği gibi yoğundu ve Sera sabahı günlük tutarak geçirdi. Wes'in bir gün önce durduğu noktaya bakmaktan kendini alamadı.

Yerel bir yazar bazı araştırma kitapları sipariş etmek için uğradı. Bir süre sohbet ettiler ve Sera, yazarın büyük bir online zincir yerine kendi bağımsız kitapçısını kullanmasını takdir etti. Ayrıca, üç ila beş yaşlarındaki çocuklarıyla gelen ve çocukları Sera'nın dükkanından yeni bir kitap okurken Poppy'nin dükkanında çay içen genç bir anne grubu için de kitap sipariş etmesi gerekti.

Okuyucuları görmekten her zaman mutlu olurdu ve bir yazarla arkadaş olmak bir tür hayalin gerçekleşmesiydi. Bazı anlar vardı ki bunun onun hayatı olduğuna inanıyordu. Gerçekleştirdiği her şeyle gurur duyuyordu.

Liberty'nin sabah için çok sayıda müşterisi vardı. Poppy geri dönmüştü, bu yüzden çay dükkânında biraz dinlendikten sonra Sera onu ziyarete gitti.

"Aldığımız işleri seviyorum ama yoruldum," dedi Poppy. İkisi de çay dükkânının arka tarafındaki küçük masalardan birinde oturuyorlardı, böylece gerektiğinde müşterilerini görebileceklerdi.

"Ben de öyle. Wes'in yaramaması ihtimaline karşı bir ciltçi ve bir çırak için ilan verdim. Daha fazla yardım aldığımda, sanırım daha iyi olacak. Merle senin de eleman aradığından bahsetti mi?"

"Evet, öyle. Yerel aşçılık okuluna sordum ve yarı zamanlı işe ihtiyacı olan birkaç çocuk gönderiyorlar. Liberty olmadan çok fazla konuşmak istemiyorum ama için de perakende personeli işe almak istiyorum. Böylece sevdiğimiz şeylere konsantre olabiliriz, ki başladığımızda istediğimiz de buydu."

Sera, Poppy ile aynı ve bu konuyu daha sonra tartışmak üzere üçünün tavernada yemek yemesini önerdi. iş odaklı bir şey bulduğu için memnundu. etmekten ne kadar nefret etse de, öğleden sonra Wes geleceği için gergindi. Bir gece önce onunla seviştikten sonra kendini iyi hissetmiyormuş gibi davranmayacaktı. Ama bu durum işleri zorlaştırıyordu.

Her ne kadar bu konuda soğukkanlı olmak istese de, duyguları hiçbir zaman istediği gibi davranmamıştı. Seks kısa bir süreliğine bağlandığını hissettirmiş olsa da, dün gece yatağında yalnızdı, bir yastığa sarılmış ve Ford için ağlıyordu.

Törende konuşma yapıp yapmayacağına ya da günlüğüne bir şeyler yazıp yazmayacağına hâlâ karar vermemişti. Kelimeler onun içindi. Ford onları duymayacaktı ve ailesi de onu pek umursamıyordu. Hamish onları takdir edebilirdi ama gerçek şu ki, onu ve acısını daha az umursayamayacak insanların arasında Ford'la olan arkadaşlığı hakkında konuşacaktı.

"Liberty ve ben bu sabah konuştuk ve seninle Ford'un cenazesine geliyoruz," dedi Poppy. "Biz Merle dükkâna göz kulak olacak."

Şok içinde, sadece güzel gri gözleri ve nazik gülümsemesiyle Poppy'ye bakabildi. Sera ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. Bu onun için neredeyse her şeyden daha anlamlıydı. Ford'un vasiyeti kadar beklenmedik bir şeydi. Yalnız değildi. Zihinsel olarak bunu biliyordu ama eski korkuları ve düşünce kalıpları her zaman pusuda bekliyordu.

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Poppy. "Liberty sahip olduğu tek siyah şeyin transparan bir bluz ve cadı cübbesi olduğunu söyledi. O yüzden nasıl giyineceğinden emin değilim. Düzgün bir elbisem var-"

Sera eğilip arkadaşına sıkıca sarılınca Poppy sözünü kesti. "Teşekkür ederim."

Poppy de aynı şiddetle ona sarıldı. "Sorun değil. Ayrıca... Ford hakkında yazdıklarını okumamı istersen, bunu yapmak zorunda değilsin. olacak."

Sera sandalyesine geri oturdu; bunu hiç düşünmemiştir. "Tamam. Düşüncelerimi paylaşmak isteyip istemediğinden emin değilim."

"Neye karar verirsen ver. Biz senin yanındayız," dedi Poppy.

"Wes bana gitmememi söylediği için gitmeye kararlıydım ama Ford'u düşündükçe onun yanında olmayı daha çok istiyorum. Yine de korkuyordum."

Poppy başını salladı. "Ben de olurdum. Ama Wes'in ailesi orada olacak ve sen de kendi ailene sahip olacaksın. Yani, dün gece o kadar da kötü olmadığını söyledin... ve birlikte oldunuz, peki bu durumda işler nereye varacak?"

Ailesi. Bu sözlerin sıcak bir eşarp gibi etrafına yerleşmesine izin verdi. "Hiçbir fikrim yok. Düşünmeden hareket etme konusunda berbat olduğumu biliyorsun. Bir plan yaparsam daha iyi olurum."

"Ne yazık ki hepimiz Liberty olamayız," dedi Poppy alaycı bir gülümsemeye. "Sanırım bugünün nasıl geçeceğini görmeniz gerekecek, değil mi?"

"Evet. Onun yardımına gerçekten ihtiyacım var ve eğer Ford'un her zaman söylediği gibi ciltçilikte onda biri kadar bile iyiyse, ona sahip olduğum için çok şanslıyım."

"Ford onun hakkında konuştu mu? Ne söyledi?" Poppy sordu.

"Arada bir kitap ciltlemenin ona nasıl bağ kuracağını bilemediği torunuyla konuşmanın bir yolunu verdiğine dair tuhaf hikayeler."

O zamanları düşündü. Sadece iki kez *torunundan* bahsetmişti. Wes'in adını hiç kullanmamıştı. Ama Ford, sessizlik birlikte çalışmanın onlara bağ kurma şansı verdiğini söylemişti. Kitapların büyüünün bu olduğunu iddia ediyordu.

O sırada adamın bu konuyu nasıl bağlantılı olduğunu göstermek için açtığını düşünmüştü. Ama şimdi başka bir nedeni olup olmadığını merak ediyordu. Belki de yeteneklerini paylaştığı başka biri olduğunu bilmesini . Ya da belki sadece konuşmak istemiştir. Wes büyükbabasını dondurduğunu itiraf etmişti.

Ford da yalnız olduğu için ona dönmüştü. Onun yanında olmalıydı, o ailesinin bir parçasıydı.

WiCKed Sisters'a girdiğinde Sera tezgâhının başındaydı. Kapı açıldığında başını kaldırdı ve Sera'yı gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi. Saçları başının ve omuzlarının etrafında bukleler halindeydi ve onu gördüğünde yarı gülümseyerek küçük bir el salladı.

da gülümsedi ve bugün hakkında haklı olduğunu fark etti. İkisi de gergindi. İkisi de diğerinden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Seks hem soğuk ve kişiliksiz hem de çok samimi ve kişisel olabilir. Ama onlar buna rağmen yabancıydılar. Bunun başka bir yolu yoktu.

İkisi de yakın oldukları birini kaybetmişti. Wes hayatının kritik bir noktasında. Peki nasıl ilerleyeceklerdi? Belki ikisi de Ford'u bırakmanın bir yolunu bulabilirse, bu yardımcı olabilirdi. Bu arada, birbirlerine direnmek işleri kolaylaştırmak için uzun bir yol kat ederdi. Ama Sera ona tekrar uzanırsa ellerini ondan nasıl uzak tutacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Wes, nereye gideceğinden emin olmadığı bir anda ciltçiliğin ona bir kez daha yol gösterdiğini fark etti. Kitapların bu kısmını sevmiyordu. Eski, yıpranmış olanları onarmayı yepyeni bir şey yaratmaya tercih ediyordu ama bunu yapabiliirdi ve yapmaya kararlıydı.

Dedesinin evindeki günlüğüne pek bir yazmamıştı ama yazdıkları Sera için geçici olarak çalışacağından emin olmasını sağlamıştı.

"Umarım sorun olmaz, birkaç dakika erken geldim," dedi.

Sera gülerek, "Koruyucu annelerimden biri zamanında gelmenin geç kalmak olduğunu söylemişti," dedi. "Buraya gel de sana ne yapmanı istediğimi göstereyim."

Ona doğru yürüdü. Yaklaştıkça lavanta kokusu daha da güçlendi. Bugün tülден yapılmış tam boy bir etek giymişti. Üzerinde, kalın saten bel bandının içine soktuğu, vücuda oturan, kepçe yakalı, uzun kollu bir tişört vardı. Gözleri göğüslerine kadar gitti ve oyalanmak istedi ama hareket etmeye devam etti.

Dün gece içindeyken göğüslerinin ona nasıl hissettirdiğini hatırladı ve kanı daha sıcak, aleti daha ağır geldi ve aklını tekrar oyuna vermek için dikkatini tezgâha verdi.

Ama vücudu onu takip etmekte yavaştı. O kadar yakındaydı ki, saçından bir tutam omzuna değdi. malzemeler ileri.

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı, bu onu daha da azdırdı, çünkü şu anda kokladığı tek şey lavantaydı ve dün geceyi hatırladı.

Tenindeki tatlı koku seks kokusuyla karışmıştı.

Lanet olsun. Şimdi seksi ve boşaldığında onun sikinin ne kadar sıkı olduğunu düşünüyordu.

"Wes?"

"Özür dilerim. Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi. "Tabii. İyi misin?"

Hayır. O iyi değildi. Ama o zaman, hiç iyi olmuş muydu? Sera'yla ilgili bir şey onda bu şüpheleri açığa vurma ve onun söyleyeceklerini duyma isteği uyandırdı. Ama bunu ona söylemeye başlamayacaktı. *Al. Senin. Bokunu. Birlikte.*

"Evet. Sana bu kadar yakın olmak senden başka bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyor," dedi. Çoğu zaman kibirli ve aptal olabilirdi ama her zaman dürüsttü.

"Oh. Evet, sanırım dün gece benim en iyi fikrim değildi." "Kahretsin, kadın, harika bir fikirdi."

Gülümsedi. "Oldukça iyiydi ama bugünü biraz garipleştiriyor. Baştan başlayalım mı?"

"Hayır. gibi davranmayacağım. Sakin olabilirim... ya da en azından öyleymiş gibi davranabilirim. Sadece bugün bu kadar muhteşem görüneceğine hazırlıklı değildim."

"Benim daha çok trol gibi olmamı mı bekliyordun?" diye sordu.

Hay sikeyim. "Öyle demek istemedim. Beni her zaman durduruyorsun. Buna hazır olduğumu sanıyordum ama anılarım sana hakkını vermiyor. Saçlarında unuttuğum çok vahşi bir şey var ya da dudaklarının gözlerimi alamadığım kahverengimsi pembe tonu. Zihnimin gözünde her özelliğini ezberledim ve bundan memnunum. Ama sonra burada duruyorum ve gözünün altında fark etmediğim küçük bir yara izi görüyorum ve..." Omuz silkti.

FFS, şimdi çok ileri gitmişti. Şimdiye kadar Sera'nın yanında normal biri olmak işe yaramamıştı. Filtresi olmayan bu yeni adam kontrolü eline almıştı ve Wes bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

Biraz kızardı ve dudaklarını yaladı.

"Üç yaşındayken yataktan düştüm ve yüzümü komodine çarptım. Ailem o zaman hala hayattaydı ve çok korktular ama sigortamız yoktu, bu yüzden ertesi sabaha kadar beni doktora götürmediler. Dikiş attıramadım ve gayet iyi iyileşti ama o küçük yara izi hâlâ duruyor."

Dokunmak için uzandı. Ona nasıl aldığını anlatırken o kadar gerçekçiydi ki, ama gözlerinde bir parça hüznün vardı ve tınısı sesi kısılmıştı. Onun geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Üniversiteye kadar her zaman herkesin ailesinin mükemmel olduğunu ve sadece kendi ailesinin berbat olduğunu düşünmüştü. Ancak yaşı ilerledikçe, her ailenin sahip olduğu boktan bir şey olduğunu anlamaya başladı.

yaşadım. Bu sevginin olmadığı anlamına gelmiyordu, sadece herkes bir şeylerle uğraşıyordu.

"Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi ama sesinde bir titreme vardı. Derin bir nefes aldı ve sonra şöyle dedi: "Ee... şey... günlük hakkında. Eğer benim için çalışıyorsan, Sabah imzaları attırır, öğleden sonra da ciltletirdim."

İmzaları nasıl attığını anlattı -şüphelendiği gibi üç delik- ve sonra altısını birleştirmesi için onu yalnız bıraktı. Çalışırken onu izlediğinin ama kadın iki müşterinin hesabını kapatmaya gitti.

bitirmeden önce. Sonra cildi inceledi ve başıyla onayladı. "Noel'den önce Ford'dan su ısıtıcısı dikişini öğrendim."

"Öyle mi? Bana ilk gösterdiği buydu. Ne düşünüyorsun benim Çalışıyor mu?" diye sordu, biraz gergin bir şekilde. Onun etkilenmesini istiyordu ama yeni bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu.

"Yapacaksın. Geçici olduğunu söylediğimizi biliyorum ve birkaç hafta düşünüyordum, ama altı hafta yapabilir misin?" diye sordu.

"Bu süre zarfında bir hafta izne ihtiyacım olacak. Hazırlanmam gereken büyük bir açık artırma var" dedi. "Bu işe yarar mı?"

Kadın bunu kabul etti ve daha fazla izne ihtiyacı olursa diğer işlerini de yapabileceğini söyledi. Elinde internetten yazdırdığı bir sözleşme vardı ve bu sözleşmeyi değiştirip parafladıktan sonra imzaladılar. Önümüzdeki altı hafta boyunca Sera resmen onun patronuydu.

Sekiz

Sözleşmeyi imzaladıktan sonra Sera ona Ford hakkında bir hikâye borçluymuş gibi hissetti ama ne bilmek istediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona hikâye sözü vermişti ve bir sürü hikâyesi vardı ama bunu yapmayı kabul ettiğine göre bunu yapmak istediğinden emin değildi.

İşte oradaydı. Kendisinden bile sakladığı gerçeğin külçesi.

Ford'un bu hikayeleri kişiseldi. Yalnızca ona ait bir şeydi. Bir ömür boyu her şeyi paylaştıktan sonra, onları sadece kendine saklamak istemişti.

Ama Wes'le bir anlaşma yapmıştı. Ayrıca Ford'un bunu yapmasını istediği hissi de vardı.

"Dükkkânda iki saatim kaldı. Normalde burada çalışıyorum. imzalar ya da dergileri ciltlerim ama bir müşterinin bana ihtiyacı olursa durmak zorundayım" diye başladı.

"Bu mantıklı. Hangisini yapmamı istersin?" diye sordu.

Düşünürken bir an alt dudağını çiğnedi ve sonra ne yaptığını fark edip durdu. "Doğuştan mı hızlısın, yoksa bunu beni etkilemek için mi yaptın?"

"Um...ikisi de. Bütün gece çalıştığım için o kadar hızlıyım" dedi.

Onu bütün gece imza atmak için çalışırken, saçları onu etkilemek için çabalarken hayal edebiliyordu. Bunu kabul etmenin başka bir yolu yoktu, değil mi? Onun sadece kendisi için bir şey üzerinde çalıştığını düşünmek onu tahrik ediyordu. Eğer orada olsaydı, bunun daha fiziksel bir hal alacağını biliyordu. Wes'in parmaklarını teninde hissetmeden onun yanında duramazdı.

Kolonyasının kokusu kâğıt ve kitap kokusuna karışıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ilişkiyi sadece iş olarak tutabileceğinden emin değildi. "Ford hakkında bir şeyler duymak sizin için gerçekten önemli olmalı," dedi. "Ve ben

Anladım. Neden ciltleme işini sen yapmıyorsun? Kasada imzaları bile atabilirim."

"Sorun değil. Ceketimi koyabileceğim bir odanız var mı?" diye sordu.

"Evet, kapattıktan sonra size bir tur attıracağım ama şimdilik şuradan Kapı benim depo odam. Şuradaki kanepenin üzerine koy. Orada küçük bir

İhtiyacınız olursa diye banyo arka köşede, kitaplıkların arkasında" dedi.

Wes eşyalarını gittiğinde, bir çift el ele tutuşarak dükkâna girdi ve hiçbir şey söylemeden, birbirlerinin ellerini sıktıktan sonra göz atmak için ayrılmaları onu çok etkiledi. Bu tür bir bağ onu her zaman kıskandırmıştı.

Büyürken bunu pek sık görmemişti ama gördüğünde... istediği buydu. Kendisi için yavaş yavaş bulmaya başladığı aile. Ama bu bire bir bağlantı onu atlatmıştı. Bunun çoğu onun suçuydu.

Platonik olmayan tüm etkileşimlerini takılmalarla sınırlamıştı. Seksi seviyordu ama mesafeli olmayı da seviyordu. Bu şekilde olmasını istememişti. Ama ilk cinsel ilişkisinden sonra hiçbir şey hissetmemişti. Okuduğu romanlardaki gibi daha büyümlü olacağını düşünmüştü. Ama adam, Paul, iyi davranmış ve sonrasında ona sarılmıştı. Ve tek düşünebildiği mesafeye ihtiyacı olduğuydu.

Hayatına sokmak istediği ilişkiler hakkında saatlerce günlük tutmuş, ama fırsat bir kez karşısına çıktığında, gardını indirip adamı tanımak yerine, koridorda akılsızca seks yapmış ve sonra da adamı işe almıştı.

Bunun bir kısmı Wes'in suçuydu. Kıcını kaldırarak yazdığı mektupla her şeyi o başlatmıştı, ama diğer kısmı tamamen onun suçuydu. Bariyerlerini yükselten Ford'un ölümü bile değildi. Varsayılan ayarı, çok yakın-çok gerçek hissettiren her şey için bir kol mesafesiydi.

Arkasında durduğunu hissetmeden önce Wes'in botlarının parke zemindeki sesini duydu. "Arka odanı sevdim. Burada daha fazla kâğıda ihtiyacın varmı?"

Döndü ve mavi gözlerindeki gri benekleri, kirpiklerinin ve kaşlarının ne kadar kalın olduğunu fark etti. "Elbette."

İmza atması için gereken malzemeleri getirmeye giderken ağzının kenarı yarım sırtıyla yukarı kalktı. Gizlice kasanın yanındaki kristali ovuşturdu. Wes'in hareketlerini izlemek hem rahatlatıcı hem de tahrik ediciydi. Uzun, rahat bir yürüyüşü vardı ve vücudu tamamen akıcı hareketlerden oluşuyordu. Evden çıkmadan kendini daha açık havada hissetmek istediğinde Discovery Channel'da gördüğü hayvanlara benziyordu.

Adam dönüp de göz göze geldiklerinde, ikisinin de içindeki yırtıcılığı hissetmeden edemedi. Medeniyetin ziynetlerine sahip olmalarının bir önemi yoktu. İkisi de diğerinden cinsel bir şeyler istiyordu. Kız

bir gece önce bu ihtiyacını karşıladığını düşündü. Koridorda bir kez vurulmak yeterli olacaktı.

Belki de mektubunda tasvir ettiği gibi bir pislik olsaydı, öyle olurdu. Gözleri buluştuğunda aralarında elle tutulur bir şey vardı ve kız özlemle titredi. Ona tekrar ihtiyaç duyuyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Şehvetini her zaman kontrol edebilmişti. Dün gece onu en az altı hafta kimseyi istememeye hazırlamış olmalıydı.

Wes iyiydi ama içinde daha fazlası için bir tür arzu uyandırmıştı. Ve eğer başka bir erkek olsaydı... belki-belki de kendini buna bırakırdı.

Ama bu *Wes Sitwell*'di. Kalın sarı saçları, kablo örgülü kazağı ve dükkânındaki kitaplara dokunurken kullandığı hürmetle vücudunda gezinen uzun parmaklarıyla. İçinde yabancı ve onu korkutan bir şeyler uyandırmıştı. Sera yetişkin olduktan sonra hiçbir şeyden korkmasına izin vermemişti. Kendi başının çaresine bakardı.

Peki, hikâyelerini söz verdiği Wes'le bunu nasıl yapacaktı? Arka odaya götürmek ve ikisi de çıplak kalana kadar öpmek istediği kişiyle?

"Affedersiniz?"

Wes'le bakışmasını kesti ve müşterisine döndü. "Nasıl yardımcı ?"

"Beatrix Potter'ın ilk baskı kitaplarının sizde olduğunu fark ettim ama *Gloucester*'ın *Terzisi*'ne bakın," dedi kadın. "Kocamın en sevdiği hikayedir ve benim için bir tane bulmak için kaynaklarınızı kontrol edip edemeyeceğinizi merak ettim."

"Elbette . Sürpriz mi?" diye sordu, çünkü kadın sesini alçak tutmuştu.

"Öyle olmasını isterdim. Bir süredir arıyoruz ama bulamadık," dedi.

"Bilgilerinizi buraya not edin, ben de aramaya başlayayım," dedi. "Her halükarda sizinle irtibata geç."

"Teşekkürler. Ayrıca, hiç niyet derginiz kaldı mı?" sordu kadın.

Sera her sabah için belirli bir sayı ayırdı ve buna sadık kaldı, ancak şimdi Wes onunla birlikte çalıştığı için günün ilerleyen saatlerinde daha fazlasını sunabilirdi.

"Normalde onları almak için saat on ile on iki arasında gelmenizi istiyorum. Bu sizin için uygun mu?" diye sordu.

"Öyle olacak," dedi. "Geceyi kasabada geçireceğiz."

"Mükemmel. Sabahları çok kalabalık oluyor," diye uyardı Sera onu. "Daha önce kalabalığı gördük. Bu yüzden kalabalık azalana kadar beklemeye karar verdik."

Yirmi dakika sonra çay içecegiz, o yüzden biz beklerken bir günlük tutabilir misin diye sormak istedim," dedi.

Sera bunu yapmak istedi çünkü bu bayandan hoşlanıyordu ve kadının istediği nadir Potter kitabını bulursa iyi bir komisyon alma ihtimali vardı. Ama Sera'nın doğuştan gelen bir adalet duygusu vardı ve günün erken saatlerinde insanları evlerine göndermişken bu kadının bir günlük almasına izin veremezdi.

"Yarın yapabilirim," dedi, politikasına sadık kalarak.

Kadın başını salladı. "Sabırsızlanıyorum."

Kocas gelip elini onun elinin içine soktu ve tezgâhın üzerine birkaç kitap, onun üzerine de oyun kartı büyüklüğünde Charm, Curse, Confluence kutusunu koydu.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu karısına.

Başını salladı ama kutuyu eline aldı. "Nedir bu?"

"Bir sonraki akşam yemeği partimiz için eğlenceli görünüyor. Tarihten ünlü figürlerin yanı sıra günümüzden popüler kültür figürleri de var."

Sera onları aradı, bunu yaparken Wes'i görmezden gelme bahanesi bulduğu için mutluydu.

Çift çay dükkanına geçtikten sonra, gruptaki arkadaşlarına mesaj attı ve ilk oyun satışlarını yaptıklarını söyledi.

* * *

Wes dikkatini işinde çalıştı ve elleri meşgul olduğunda, eski bir kitabı tamir etmediği gerçeğine rağmen dengesini buldu. Kendini her zaman bir şeyi bulup onarmak, geçmiş olan bir şeye yeni bir hayat vermek konusunda değerli hissetmişti.

O akışta olma hissi geri gelmişti. Bir kısmı Sera'ydı. O da Bir şekilde kendini onunla aynı odada olup onu istemeyebileceğine ikna etmeyi başarmıştı. Olgun ve dedesinin istediği gibi bir adam olacaktı. Bir anda şehvet düşkününü bir azgın köpeğe dönüşmeyecekti. onu gördüm.

Vücudu ya mesajı almamıştı ya da umurunda değildi. Dürüst olmak gerekirse, Wes umursadığından emin değildi. Ona bakmayı seviyordu. Ve onun sesini.

Müşterileriyle konuşurken onun kulağını çekti.

Alaca bir sesi vardı ve onu daha da heyecanlandırıyordu. Parmakları akılsızca Sera'nın günlüklerinin Fransız ciltlerini ve ardından su ısıtıcısı dikişlerini yapıyordu. Muhtemelen her on beş dakikada bir tanesini tamamlayabileceğini düşünüyordu.

Ama Sera'yı önündeki tezgaha yatırmayı ve sonra ellerini onun köpüklü eteğinin altına sokmayı ve...

"Wes?"

"Evet," dedi omzunun üzerinden ona bakarak.

"Ne iş yapıyorsunuz? Çevrimiçi bir müzayede evi işlettiğinizi ama kitap da satıyor musunuz?" diye sordu ona doğru yaklaşarak.

Hızla tahrik edici unsurlarından biri haline gelen lavanta kokusuna karşı kendini çelikleştirdi.

"Bende de var. Çoğunlukla çevrimiçi kitapçımda kullanabileceğimi düşündüğüm şeylere bakıyorum ve daha sonra değeri daha yüksek olan şeyleri açık artırmaya çıkarıyorum" dedi. "Neden?"

"Müşterim Beatrix Potter'özel bir *kitabını* arıyor -Gloucester'lı Terzi- ve bu konuda sizin yardımcı olabileceğinizi düşündüm," dedi. "Eğer bu şekilde çalışıyorsanız onu size yönlendirebilirim bile."

"Hayır, ben sana satabilirim, sen de ona satabilirsin. Bunu çok yaparım," dedi. "Hazel'a mesaj atıp bir arama başlatmasını söyleyeceğim."

Yapmakta olduğu bağlama dikişini bitirdi ve sonra telefonunu almak için arka cebine uzandı, dirseği yanlışlıkla onun göğsüne değdi.

Başını kaldırıp ona baktı. "Özür dilerim."

"değil. Biraz yakın duruyordum," diye itiraf etti ve sonra ondan birkaç santim uzaklaşarak sırtını tezgâha yasladı.

Mesajı Hazel'gönderdi ve o da onayladı. "."

"Görünüşe göre biraz yavaş gidiyoruz. Anlaşmanın bana düşen kısmı Ford'benim tanıdığım gibi tanımana yardımcı olmak. Ama nereden başlayacağımdan hâlâ emin değilim," dedi. Döndü ve imzaları katlamakla uğraşmaya başladı.

Şimdi sorduğuna göre, o da ne bilmek istediğinden emin değildi. En başından başlamak en iyisi gibi görünüyordu. "Onunla nasıl tanıştınız?"

"Evinin yakınındaki kafedeydim. Gerçekten çok kalabalıktı, hiç boş masa yoktu ve ben de to-go kupa almamıştım, bu yüzden gözlerimiz buluştuğunda ve masasındaki boş koltuğu işaret ettiğinde kahvemi atmak üzereydim. Oturdum ve o kitabını okumaya devam etti, ben de çantamı karıştırıp e-okuyucumu bulmaya çalıştım ve o-"

"Wes, Ford'un sesini taklit ederek, "Bu mekanizmalar asla gerçek kitapların yerini alamayacak,' diye bitirdi.

Güldü. "Tanrım, tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

"Teknolojiden nefret ederdi. Sanırım bu yüzden ondan e-posta aldığımda şaşırdım," dedi Wes.

Onun sesindeki pişmanlığı duymuştu. Ama Wes'in moralini bozmak istemiyordu. "Bundan nefret etti. Ama okuma kolaylığı için bir kitabın yazı tipini değiştirmenin iyi bir şey olduğunu ona kabul ettirdim."

"Bu ne kadar sürdü?" Wes alaycı bir tavırla sordu.

"Neredeyse bir buçuk yıl," dedi gülümseyerek. "Her konuda inatçıydı."

"Evet, bu bir tür Sitwell özelliği," diye itiraf etti. "Yani ondan sonra görüşmeye mi başladınız?"

"Evet, ama daha organikti. Bazen eski, baskısı tükenmiş bir kitabı okumanın tek yolunun bir e-okuyucu olduğunu belirttim. O da bana 'Bulamadığın bir kitap söyle, haftaya sana getireyim' dedi."

"Hangisini seçtin?"

"Barones Orczy'nin *The Scarlet Pimpernel* kitabının özel bir baskısı," dedi. "Onu getirdi ve çok sevdim. Ama birkaç Alexandre Dumas kitabı da vardı. Elbette duymuştum ama hiçbir kitabını okumamıştım. İyi bir yazar ama *Demir Maskeli Adam* bana göre değildi. Ancak *Üç Silahşörler'e* bayılmıştım."

Wes yavaşça başını salladı. "Onunla hiç kitap konuşmadım." "Neden konuşmadın?"

"Oz -bu benim ikizim- ve ben her yaz burada kalmaya gönderilirdim, böylece babam tek başına ebeveynlik yapmaktan biraz uzaklaşabilirdi. Büyükbabam bizi kendi bırakırdı. Çoğunlukla Game Boys'larımızda ya da dışarıda bisikletlerimizde oynardık. Bizi burada pek istemiyor gibiydi ama başka bir yere gidemeyecek kadar küçüktük. İçimize kapanıktık ve onu sadece akşam yemeklerinde görürdük, o da birlikte yememiz için ısrar ederdi."

"Bu kulağa... üzücü geliyor. Yemekte konuşmadınız mı?" diye sordu.

"Hayır. Haberleri açardı ve bizi güncel olaylar hakkında düşünmeye teşvik ederdi" dedi.

Aklında uzun zaman önceki o yaz geceleri ve o yalnız masa vardı. Tek yapmak istediği oyununa geri dönmekti, ya da biraz daha büyüüp yanında bir dizüstü bilgisayar getirdiğinde. Büyükbabasının söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmemişti. O zaman da ilgilenmemişti.

Ama artık öyleydi ve Sera'nın büyükbabasıyla geçirdiği zamanı çok kıskanıyordu. Eğer gururunu bir kenara bırakıp elini uzatabilseydi, Wesin kendine ayırabileceği bir zamandı bu. Ama bu onun için bir seçenek değildi.

* * *

Sera, tüm ailelerin aynı şekilde kurulmadığını çok erken yaşlarda öğrenmişti. Koruyucu aile sisteminde büyüdüğü için üç farklı aileye yerleştirilmişti ve son koruyucu annesi Tawdra harikaydı. Kocasını bir yazılım şirketinde çalışıyor ve çoğu zaman seyahat ediyordu, bu yüzden günlük yaşamlarının bir parçası olamamıştı. Tawdra iyi bir koruyucu anneydi.

Sera'nın büyümek ve yeni şeyler denemek için ihtiyaç duyduğu alan.

"Kardeşin... miydi? Oz ne anlama, yoksa adı bu mu?" diye sordu çünkü bu ismi daha önce hiç duymamıştı.

"Oscar. Tıpkı *Susam Sokağı*'ndaki karakter gibi huysuz biri" dedi Wes.

"Bildığım iyi oldu." Wes biraz huysuz olabiliyordu, bu da kardeşinin izini sürüyordu. Aralarındaki ilişkinin nasıl olduğunu merak ediyordu; Ford'un anlattıklarına bakılırsa çok yakınlarmış gibi görünüyordu ve bu da .

"Ford pek fazla konuda huysuz değildi. Gerçi Hamish'le geçen yaz satrançta yasadışı bir hamle yüzünden büyük ve hararetli bir tartışma yaşamışlardı ve bu üç hafta sürmüştü," dedi. Ford' hiç böyle görmemişti ve şimdi hatırlıyordu da, dün dükkâna ilk geldiğinde Wes'in içinde biraz Ford vardı.

İlk tanışmalarından bu yana bir ömür geçmiş gibi gelse de bir günde çok şey olmuştu. Sadece bir gün. Ford'un öldüğünü öğrenmiş, Liberty'nin büyü kitaplarından bazılarını kullanarak Wes'i bir kurbağaya dönüştürmeyi düşünmüş ve sonra onun yerine onunla yatmış ve onu işe almıştı.

Evet.

Belki de bu yüzden bir ömür gibi geldi.

"Büyükbabama benziyor. O ve Hamish birbirlerini hayatları boyunca tanımış olabilirler ama çok sık birbirlerine girip çıkmışlardır."

"Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. "Hamish'i severim ve yaptığı hareketi araştırdım. Yasaldı ama Ford bunu duymak istemedi."

Wes, "Lütfen bana onu hatalı olduğuna ikna etmeye çalışmadığını söyle," dedi.

"Yaptım," diye itiraf etti. Pek iyi gitmemiştir. Aslında bu ona Wes ve Ford'un arasının nasıl açılmış olabileceğine dair küçük bir fikir vermişti. Ford çok inatçı olabiliyordu ve neredeyse geri adım atacaktı ama atmamıştı. Ford da Hamish de yaşlı adamlardı; küçük kinlerin hayatlarına hakim olmasına izin verecek zamanları yoktu.

birlikte geçirdiği anlar. Sera'nın her zaman farkında olduğu bir şey varsa o da değer verdiği insanlarla geçirdiği zamandı. Bu sınırlı bir şeydi.

"Ona bana bağırmasının gerçekleri değiştirmeyeceğini ve açıkça yanlış bilgilendirildiğini söyledim."

"İşe yaradı mı?" Wes bir günlüğün ciltlenmesini diğerine başlamak için altı imza daha toplamaya başlarken sordu.

". Bundan hoşlanmadığı belliydi ama kurallar kendi kitaplarından birinde açıkça yazıyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi ve ertesi hafta Hamish'le yeniden dostane ilişkiler kurdular," dedi.

büyükanne ve büyükbaba yaşlarında biriyle çok az karşılaşmıştı. Onları sadece filmlerde ve televizyonda görmüştü ve genellikle Rory Gilmore'un büyükannesi gibi çocukları şımartan ayyaş sosyetikler ya da sadece sıcak ve bulanık kişilerdi. Bu yüzden yaşlı olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

On sekiz yaşına , koruyucu ailelikten çıkıp kendi başına kalmaktan hep korkmuştu. Ama Ford'la tanışana kadar bunun ötesini, bugünün ötesini hiç düşünmemişti.

Kendi tercihiyle yalnızdı. Daha iyi günler görmüş o büyük evi ve huysuz arkadaşlıkları vardı, ama çoğunlukla mutluydu. onun kitapları. Sera da geleceğini ilk kez o zaman gördüğünü itiraf etti. Ford ona arzulayacağı bir şey vermişti.

Yaşlılığında tek başına yaşamaktan, Liberty ve Poppy'yi görmekten ve sadece kitap okuyup evinin etrafında dolaşmaktan mutlu olacaktı. İlk kez geleceği görmesine izin vermişti ve gerçekten nerede olmak istediğini biliyordu. WiCKed Sisters ile de bunu gördü.

Amber Rapp onları Sera'nın yapamayacağı bir şekilde ileri fırlatmıştı. hayal kurmayı düşündü. O küçük bir hayalperestti. Bunu değiştirmeye çalışıyordu. Ama hayatının diğer kısımları hakkında büyük düşünmeye çalıştığında, buna layık değilmiş gibi hissediyordu.

Başarabileceği şeyin daha küçük olduğunu düşünüyordu.

"Teşekkürler," dedi Wes sessizce.

" ederim. Hikâyeleri dinlemenin faydası olur mu emin değilim. İlişkimizin gerçek temeli konusunda içinizi rahatlatılabilir."

Çalışmayı bıraktı ve ona doğru ilerleyerek elini omzuna koydu. Ona bakmak için başını çevirdiğinde içinden bir farkındalık ürpertisi geçti.

"Büyükbabamla birlikte olduğunuzu hiç düşünmemiştim. Sadece kızgın olduğum için öyle söyledim."

"Bana mı?"

"Büyükbabamın ölümünde ve kendimde. Bunu söylediğim için gerçekten üzgünüm."

Ona gülümsedi. Onu ilk kez bu kadar samimi görüyordu. Tavernada ve Ford'un evinde birkaç kez yaklaşmıştı ama bu farklıydı. Gözleri açıldı ve her zaman ağzının ve gözlerinin etrafında görebildiği o stres çizgileri yoktu.

"Affedildin," dedi.

Ford'un ölümünden bahsetmek ona Liberty ve Poppy'nin Cumartesi günü onunla birlikte cenazeye geleceklerini hatırlattı. "Peki, cenazeye misafir getirebilir miyim?"

"Misafir mi?"

"Liberty ve Poppy. Ben daha senin konuşma teklifini düşünüyordum..." Sözünü yarıda kesti.

"Gelebilirler. Kiliseyi aradığınızdan da bildiğiniz gibi, kimse cenazeden men edilmez" dedi. "Onun hakkında bir şeyler söyleyecek misin? Bence babam ve Oz'un bu hikayelerden bazılarını duyması faydalı olabilir."

"Bir şey yazacağım, tamam mı...? Poppy benim için teklif etti. Sanırım kendim yapmaya çalışsam ağlayabilirim," dedi.

Wes'in ağzı düzleşti ve birkaç kez başını salladı. "Tabii ki sorun değil. Sana orada olmayı hak etmiyormuşsun gibi hissettirmemeliydim. Sen ve büyükbabam gerçek dosttunuz. Bunu şimdi görebiliyorum."

"Sevindim. İncindiğini biliyorum. Kitapları bana neden bıraktığını hâlâ bilmiyorum ama iyi ki bırakmış çünkü başka türlü seninle tanışamazdım."

"Ben de," dedi.

Öğleden sonrasının geri kalanında birlikte sessizce çalıştılar; Ford ile çalışırken öğrendiği bazı ipuçlarını paylaştı.

Wes ona arkadaşının başka bir yönünü gösteriyordu.

Dokuz

Wes ertesi sabah yatak odasının kapısının çalınmasıyla uyandı. Kapıyı açtı ve ikizinin orada durduğunu gördü.

"Hey. Babam kahvaltı hazırlıyor. Yarınki cenazeye kadar buradayız," dedi Oz.

"Neden?" diye sordu.

"Babam evi gözden geçirmek ve emlak satışı için eşyaları işaretlemek istiyor," dedi Oz. "Ben yemek odasında çalışacağım. Eşyalarını mutfığa yerleştirdiğini gördüm."

"Evet," dedi Wes, hâlâ için mücadele ediyordu. Evde kalmayı planlıyordu. Ama bugün uğraşmak isteyeceği son şey, kitaplar hakkında sorular soracak olan babasıydı. Lanet olsun.

"Bize gelmeni istemedim," dedi Oz.

"Teşekkürler. Minnettarım."

"Kitaplarınızı geri aldınız mı?"

Wes gözlerini devirdi. Neredeyse babasını ve Oz'u bu işe hiç karıştırmamış olmayı dileyecekti. Ama karıştırmıştı. Büyükbabasının kitapları yirmi altı yaşında bir kadına bırakmasına o kadar sinirlenmişti ki, babasından bir iyilik istemişti.

Ve ne yazık ki babası teslim etmişti.

"Üzerinde çalışıyorum."

Kardeşini iterek geçti ve babasının mutfakta olduğunu duyabileceği merdivenlerden aşağı indi.

"Baba."

"Evlat. Bakkaliye için bir bokun yok. Ben sipariş vereyim, sen ve kardeşin de kendi payınızı bana Venmo ile gönderirsiniz."

"Tamam," dedi Wes.

Bir fincan kahve almaya gitti ve sonra tezgâha yaslanıp derin bir nefes aldı. "Oz evi gözden geçirmek, satılık eşyaları işaretlemek istediğinden bahsetti. Önümüzdeki altı hafta boyunca burada kalmayı planlıyorum."

"Neden?"

"Büyükbabamın arkadaşını tanıyorum ve bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum."

"Ne eşyası?" diye sordu babası.

Babasının konuşmak istemediğini bildiği duygusal şeyler. "Kitap meseleleri. Ayrıca Sera ve arkadaşları da cenazeye katılıyor."

Babası başını salladı. "Şimdi de Sera oldu. oluyor?"

"O ve büyükbabam arkadaşlıklar, tıpkı büyükbabamın Hamish' olduğu gibi," dedi Wes, kitabı onarmakla uğraştığı mutfak masasına oturarak. Kahve fincanını sayfalardan uzak tutmaya dikkat ediyordu.

"Gerçekten mi? O kadar huysuz olduğu için bu pek mümkün görünmüyor. İstedığınız kitapları almak için onu kullandığını söylediğinizi sanıyordum."

"Evet, o konuda. Hemen sonuca varmış olabilirim baba. Kitapların değeri o kadar bile değil," dedi Wes.

"O zaman neden bizim antetli kağıdımızla bir mektup gönderdiniz?"

Babası geldi ve karşısına oturdu. Wes, babasının sorusunda bir tür suçlama olduğunu duyarak kendini toparlamaya başladı ama sonra bunu boşverdi.

Babası insanlar arası ilişkilerde Wes'ten daha iyi değildi.

Öyleydi. Belki merak ediyordu. Belki de değildi.

Wes ne diyebilirdi ki? Antetli kağıdı sormak için Oz'a değil babasına gitmişti çünkü babasıyla büyükbabasının genellikle bir kavga ettiklerini biliyordu. Derin bir nefes aldı.

"Çünkü büyükbabamla her şeyi berbat ettim ve ona verdiği hediye beni affetmediğini söylemenin son yolu olarak gördüm."

Babası sandalyede yaslandı ve sandalyeyi iterek arka iki ayağı üzerinde dengede durmasını sağladı. "Evet, yaşlı adam her zaman son sözü söylemeyi severdi."

"Evet, geçen bir şey."

Babası neredeyse gülümseyecekti. "İkinizin arasında ne oldu?"

Wes başını öne eğdi sanki kelimeleri bulmasını kolaylaştıracakmış gibi kahvesinin üstündeki kremaya baktı. Ama kolaylaştırmadı.

"Pisliğin tekiydin. Yani patronluk taşıyordu ama ben bir pisliktim ve ona tavsiyesine ihtiyacım olmadığını söyledim," dedi Wes. Büyükbabasının birlikte çalıştıkları dükkânda dikilip Sitwell'in o soğuk, buz gibi bakışlarıyla onu izlediğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Wes çok ileri gittiğini biliyordu ama artık yirmi dört yaşındaydı ve bir . Wes hâlâ işini bugün olduğu yere getirmek için kendi başına ayakta durması inanıyordu. Ama bunu yapmanın kesinlikle daha iyi bir yolu vardı.

"Oz ve ben böyle bir hesaplaşma yaşadık," dedi babası.

"Sen mi ?" diye sordu. Kardeşi ve babası her zaman bastırılmış bir kabuğun içindeki iki bezelye gibi görünmüşlerdi.

"Evet. Büyükbabam gibi ben de ona ya benim yolum ya da otoyol dedim," dedi babası.

"Bunu nasıl atlattın? Ve neden bana söylemedin?" diye sordu. "Bu seni ilgilendirmez Wes."

Babası haklıydı. Paylaşımçı bir grup değillerdi. "Bunu nasıl çözdün? Büyükbabamla hiç yapmadım."

"Oz ertesi gün rakip bir şirket açmak için bir iş planıyla geldi. hukuk firması, bana alacağı müşterileri gösterdi. Bana ortağı ya da rakibi olma seçeneği sundu" dedi babam. "Ve beni bilirsin, bir an için '*Siktir git*' diye düşündüm. Ama sonra..."

"," dedi Wes.

"Evet." Babası sandalyeyi dört ayağının üzerine oturttu ve kollarını masanın üzerine koydu.

Yaşlı adam daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu. Wes'in bir yanı onu, onları yetiştirme tarzından pişman olduğunu söylerken duymak istiyordu, ama Wes

Bunlar babasının asla etmeyeceği duygulardı. Wes anladı. Duygulardan nefret ederdi. Hayatı rahat edebileceğinden daha karmaşık hale getiriyorlardı.

Babasıyla birlikte büyümek ona bir şey öğretmişse, o da hissettikleri hakkında konuşmanın hiçbir şeyi çözmeyeceğiydi. Wes duygularını bastırmayı alışkanlık haline getirmiş, kendine hayatın bu şekilde daha güvenli olduğunu söylemişti.

"Bunu sevindim. benden önce öldü," diye itiraf etti Wes. "Evi boşaltıp satmadan önce biraz zamana ihtiyacım var."

Babası kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Altı hafta mı demiştin?"

"Evet."

"Tamam. Bunu yapabiliriz. Saklamak istediğim bazı şeyleri işaretleyeceğim," dedi. "Sen ve Oz da aynısını yapmalısınız. Siz taşındığınızda bir şirket tutup eşyalara değer biçtirip sattıracağım ve bölüşeceğiz."

Wes, "Kütüphanenin bende kalmasını istiyorum," dedi.

"Değer biçtiririz ve senin payından düşerim," dedi babası, şimdi rakamlardan bahsederken daha rahattı. Babası hesap defterlerine çok önem verirdi ve Wes, babasının eski defterleri onararak bulduğu huzuru bir bakıma bu şekilde bulup bulmadığını merak ediyordu. Babası sık sık ona ve kesinlikle Oz'a önce iş ortakları, sonra oğullarıymış gibi davranırdı. Babası, sayılar yalan söylemediği için defterleri sevdiğini birden fazla kez söylemişti.

Wes sormadı, sadece babasına işe gitmesi gerektiğini söyledi ve duş alıp üstünü değiştirmek için üst kata çıktı. Sera ona kendi saatlerini belirlemesini söylemişti ama o bu evden çıkmak, babası ve kardeşiyle birlikte olmanın içinde uyandırdığı duygulardan uzaklaşmak istiyordu.

Biraz da utanç, pişmanlık ve öfke vardı.

* * *

Sera arka odasındaki kanepede oturmuş, Liberty'nin dün gece hepsine e-posta ile gönderdiği büyüü düşünüyordu. Bu, en çok arzuladığınız şeyi hayatınıza sokmak için yapılan bir büyü idi. Bunu günlüğüne yazmış ama altına bir şey yazmamıştı. Bugün erken gelmişti çünkü kendisi dükkânı işletirken Wes'in çalışması için her şeyi hazır etmek istiyordu.

Ama bu uzun sürmemişti. Bir yanı sadece evden çıkıp dükkana gitmek istiyordu. Wes'i göreceği için heyecanlıydı.

Bu beklenmedik bir şeydi. Dün geceyi onu evinde hatırlayarak ve tüm o seksi duyguları yeniden hissederek geçirmişti. Bir yanı bu duyguları sadece şehvet olarak yazmak istiyordu.

Şehvet, ifade etmekte hiçbir zaman sorun yaşamadığı bir şeydi. Buna bağlı çok duygusal bir şey yoktu. Yine de iyi bir sevişme onu başka hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde rahatlatıyordu.

Ve Wes kesinlikle öyleydi. Ama dün tezgâhta onun yanında çalışmak cinsel olmayan özlemler uyandırmıştı. Sessizce kitaplar hakkında konuşmuş, ciltleme için Kıpti dikişine geçmesini tavsiye etmiş, deneyimlerini ve tekniklerini paylaşmıştı.

Vaaz vermiyor ya da erkek gibi konuşmuyordu. Bu ona Ford'la yaptığı konuşmalar. Wes'te Ford'dan çok şey görüyordu. Yine de Wes'le ilgili çok farklı şeyler vardı. Onun kokusu gibi tıraş losyonu. Uzun parmaklarının günlükleri bir araya getirirken hareket edişini izlerken teni karıncalanıyor, o parmakları tekrar üzerinde hissetmek istiyordu.

"Merhaba. Neden burada saklanıyorsun?" Liberty elinde bir fincan mantar çamuruyla içeri girdi, Poppy de arkasında bir fincan Earl Grey taşıyordu. İkisi de onun etrafındaki oturma alanına sıkıştılar. Dün gece meyhanede, kasaları idare etmesi için üç perakende çalışanı işe almaya ve tüm dükkân için bir müdür tutmaya karar vermişlerdi.

"Koşuşturmadan önce sakın bir anın tadını çıkarıyorum," dedi Sera. Wes hakkındaki düşüncelerini paylaşmaya hazır değildi. Henüz değil. Hâlâ ne yapacağını anlamaya çalışıyordu.

ondaki değişikliklerin gerçek mi yoksa bir planın parçası mı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bunu anlamak zordu.

İlk aldığı öfkeli mektubu, yanında durup günlük tutan adamlarla bağdaştırmaya çalışıyordu.

İkisinin de gerçek olduğundan şüpheleniyordu. Bu da duyguları konusunda ona güvenip gvenemeyeceğini anlamasını zorlaştırıyordu. Ve *duyguları* vardı İstese de istemese de.

şehvet olmayan duygular. Sevgi, şefkat ve yoldaşlık gibi.

Tabii ki cenazeden sonra her şey değişebilir.

"Ford hakkındaki düşüncelerini yazdın mı?" Poppy sordu.

"Yaptım. Daha sonra sana e-posta ile gönderirim," dedi. "İkinizin de yarın gelmek istediğinize emin misiniz?"

"Evet," dediler hemen.

"Yalnız gitmene izin vermeyeceğiz," diye ekledi Poppy.

Biri arka kapıyı çalarken Sera, "Teşekkürler," dedi. "Bu Wes olmalı."

Liberty, "Onu işe aldığınıza hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Benim yardıma ihtiyaım var, o da büyükbabası hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor. Bu bir kazan-kazan."

"Kazan-kazan mı? Ne zamandan beri terimler kullanıyorsun?" Poppy sordu.

"Başka nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için," dedi Sera, arka kapıyı açmak için ayağa kalkarken.

Wes yakası açık yn paltosuyla orada duruyordu ve içeri girerken ona bir fırın poşeti uzattı. "Kruvasan getirdim. Sanırım en sevdikleriniz olduğunu söylemiştiniz."

"Teşekkürler."

Onun yanından geçerken kanepede oturan ortaklarını fark etti. "zgnm, herkes için biraz getirmeyi düşünmedim. Bir dahaki sefere getiririm."

Yapacağından hiç şüphesi yoktu. Wes çaba gösteriyordu ve her kadar ona güvenmekte tereddüt etse de, bir parçası bunun kendisine bağlı olduğunu fark etti. Her şey onun elinde değildi. Güven her zaman kendisiyle başlardı ve bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Terapisti bunu çocukken terk edilmesine bağlıyordu.

Ama Sera bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Bir insan hakkında hayal kırıklığına uğramaktan nefret ediyordu. Liberty ve Poppy gibi hayatına girene kadar herkese bir yabancı gibi davranmak daha kolaydı.

Ve daha sessiz bir şekilde, Ford yaptı.

Ona ne kadar değer verdiğini fark etmesini sağlayan tek şey onun ölümüydü. Onu önemseydiğini.

Wes ceketini çıkarıp kapının yanındaki askıya koyarken, "Günaydın," diye seslendi.

"Günaydın," dedi Poppy. "Ben çörekleri severim, bilgin olsun, Liberty de üzerinde şekerli sır olan aşırı tatlı her şeyi sever."

"Not edildi," dedi Wes.

Wes tezgahın duran elektrikli su ısıtıcısının yanına gitti ve onu açtı. Poppy ayağa kalkarken gülümsedi ve el sallayarak veda etti. Liberty, Sera'ya bir bakış attı ve gitmeden önce *dikkatli olmasını* söyleyerek başını salladı.

Dikkatli ol.

Tüm hayatı dikkatli geçmişti. O gerçekten zaman almamıştı. Bunu daha önce de kabul etmişti ama arka odasında dururken bunun doğru olduğunu biliyordu. Dikkatli davranmış ve bunun karşılığını almıştı ama Wes'e karşı dikkatli davranmamıştı.

Bunun bir hata olup olmadığından tam olarak emin değildi. Bir parçası Midesindeki kelebekler, bir sonraki adımda ne bilememe hissi. Belki de başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye karşı düşüncesizce davranamazdı. Ama Wes'e karşı böyle olmak onun için tek yolmuş gibi geliyordu.

Onunla birlikte kruvasanını yerken Edna St. Vincent Millay'ın bir şiir kitabından bahsetti. Ona her zaman bu şiirleri okumak istediğini ama kendisine hitap eden basılı bir kopyasını bulamadığını söyledi. Ford, e-okuyucusunda okunmaması gerektiğini söylemişti. Eğer e-okuyucuyu kullanmayacaksa, o zaman kitabın ağırlığını hissetmek istiyordu.

Onunla konuşmak doğal ve kolay geliyordu, sanki ikisi de çaba göstermiyordu. Onun kendisi hakkında küçük ayrıntıları hatırladığını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Çok az insanın onun hakkında hatırladığı şeyleri.

Sonra güne başlamak için dışarı çıktı. Kendine mutlu olduğunu söyledi. Çünkü dergi stoğunu yenileyecek biri vardı ama bir başka gizli yanı da Wes'in dükkânında onunla birlikte olmasından dolayı mutlu olduğunu biliyordu. Çalışıyor ve ona gülümsüyordu. Onu görmek için ne kadar sabırsızlandığını anlamamaya çalışıyordu. Birlikte altı hafta geçireceklerini biliyordu. Bu yüzden her bir gün için hazır bulunmak ve bu günlerden en iyi şekilde yararlanmak istedi.

Ona karşı ne hissettiğinden tam olarak emin değildi ve eğer bu sadece Ford'a duyduğu sevginin bir aktarımıysa, bunu tanımlamakla oyalanmak istemiyordu.

ya da yeni ve farklı bir şey.

Ama işe giderken kelebekler ve adımlarındaki heyecan ona bunun ikincisi olduğunu söylüyordu.

* * *

Oz öğle yemeği saatinde Sera bir grup müşteriye o günkü dergi sayısını tamamladığını söylerken ortaya çıktı. Kardeşine gülümsedi ve sonra akraba olduklarını fark etmiş gibi Wes'e baktı. O ve ikizi birbirlerinin aynısı değillerdi ama kardeş gibi görünüyorlardı.

"Oscar?" diye sordu.

"Serafina mı?" diye karşı çıktı.

Wes, kardeşinin dükkâna neden geldiğinden emin olmadan onun yanına koştu.

Ayrıca, Wes ona babasının ve Oz'un şirketinin antetli kağıdıyla o kötü mektubu gönderdiğine göre Sera'nın ne diyeceğinden de pek emin değildi. Kana susamış olabilir.

"Ne ?" diye sordu kardeşine.

"Sadece ünlü Serafina Conte'yi görmek istedim."

"Oz..."

"Ünlü müyüm?" Sera onun etrafından dolanarak sordu. "Bu benim için yeni bir haber." "Şey, küçük kardeşimin gelip benimle yatmak istemesini sağlayan çok fazla kadın yok.

bir iyilik için," dedi Oz.

Wes inledi. Oz kesinlikle onu iğnelemek için buradaydı. Wes bunu kardeşinin gözlerinde görebiliyordu. Sera da ikizinin nasıl bilmiyordu. "Hayır. Çık dışarı, Oz."

"Yani senden bir iyilik mi istedi?" Sera Wes'i kenara itti. "Kitaplar içindi, değil mi?"

Wes başını salladı. Sonra arkasını döndü ve tezgâha doğru yürüdü. İkisini de durdurmak mümkün değildi.

"Kitaplar içindi. Sanırım sen ona vermedin," dedi Oz. "Hayır."

Kadının sesindeki gülümsemeyi duydu ve bu onu da gülümsetti. Onun sesindeki bu notayı en son ne zaman duyduğunu düşündükçe midesi sıkışıyordu. Dün onun yanında çalışıyordu ve kolunun göğsüne değdiğini unutmaya çalışmıştı. Şimdi kardeşiyle konuşuyordu ve bunun nasıl sonuçlanacağını kim bilebilirdi ki?

Ama Wes, bunu görmenin ilginç olacağını hissediyordu. Oz, Wes'in tanıdığı en mantıklı, en doğru düşünen insandı. Kardeşi bir şeyi ancak tüm sonuçlarını düşündükten sonra yapardı.

Kardeşini ve Sera'yı yalnız bırakmak muhtemelen en iyi fikri değildi.

Sera deme yapan bir müşteriyle ilgilenmek üzere kasaya doğru ilerlerken Oz da Wes'e doğru kaydı. "Gerçekten neden buradasın?"

"Onu merak ediyordum," dedi Oz.

"Ve?"

"Neden altı hafta boyunca Birch Lake'te kaldığını anlayabiliyorum," dedi. "Onun için mi?"

Wes omuz silkti. "Wes?"

Yukarı baktı. Sera yüzünden mi kaldığını gerçekten bilmiyordu.

"Büyükbabamın ölümüyle ilgili her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. O da bir şekilde bunu yapmama yardımcı oluyor."

"Bunu bana gerekçelendirmek zorunda değilsin. Bu sen değilsin. Babam bile farklı göründüğünü söyledi ve parayla ilgili olmayan hiçbir şeyi fark etmiyor," dedi Oz.

"Biliyorum. Ben böyle biri değilim. Ama ona ve büyükbabama karşı hıyarlık ettim ve bunu nasıl dzelteceğimi bilmiyorum" dedi.

Oz, "Onunla barışıyor gibi görünüyorsun," dedi. "Ve büyükbabam öldü."

"Bunu biliyorum."

"Yani..."

"Annemin bize o kartpostalı gönderdiği yazı hatırlıyor musun?" Wes kardeşine sordu. On altı yaşındaydılar ve on yıl boyunca ondan haber alamadıktan sonra birdenbire o kartpostal ortaya çıkmıştı.

"Evet. Bunun ne ilgisi var?" Oz sordu.

"Seni yatmadan önce okurken gördüm. Ona cevap yazdığını biliyorum," dedi Wes. "Tekrar soruyorum, ne olmuş?"

"Ben yle biri değilim. Bir insanı . Dedeme de yaptım.

Ama o beni gerçekten önemsiyordu ve ben nemsememeliydim, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum... Kahretsin, aptal gibi konuşuyorum. Boş ver."

Oz kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Annem kartpostalı neden gönderdiğinden emin olmadığını, iyi olduğumuza sevindiğini söyledi. Ondan sonra ona cevap yazmadım ve o da bir daha hiç yazmadı. Gerçekten yardımcı olduğundan emin değilim. Sanırım bunu bizim için değil kendisi için yapıyordu," dedi Oz.

Wes buna inanabilirdi. Anneleri kendisi için olmayan hiçbir şeyi yapmamıştı. "Tam ona göre."

"Evet. Peki, bunu kendin için mi yoksa onun için mi yapıyorsun?" Oz, Sera'ya doğru başını sallayarak sordu.

Wes, Sera'ya baktı ve bir başka arkadaşıyla konuşurken gülümsedi. "Kelimeler Sihirlidir" yazan bir tabelanın altındaki müşteriler. Bunu kendisi için mi yapıyordu? Evet, kendisi için. Her zaman kendini ön planda tutmuştu ve ona ne verebileceğinden emin değildi. Oz konuyu açana kadar bu açıdan bakmamıştı.

Wes kendini bir tür asil ışık altında resmetmişti, sanki sonunda kendini açıyor ve büyükbabasıyla yakınlaşıyordu, ama Sera'nın bundan neydi? Günlük tutma konusunda ona yardım ediyordu ama ondan yardım istemesinin başka bir nedeni var mıydı?

Başlangıçta bu fikri kabul etmesinin altında gizli bir neden mi vardı, ondan öç almak ya da ailesinden bir şeyler koparmak için mi? Yoksa sadece kaybettiği arkadaşı hakkında konuşmak istediği için mi?

Kesinlikle ikincisi, ondan intikam almaya çalışmıyordu.

Oz sessizce onun yanında durdu, ama Wes cevabı bilmiyordu, bu yüzden omuz silkti. Kardeşi birkaç dakika daha kaldı, özel bir şey hakkında sohbet ettikten sonra ayrıldı. Sera daha sonra onun yanına gitti.

"Neden buradaydı?" diye sordu.

"Merak." Wes gerçekten de bunun yeterli olacağını umuyordu ama Wes onu artık tanıyordu ya da tanımaya başlamıştı. Tek kelimelik bir cevabın yalan olmasına izin veremezdi.

"Ne hakkında?"

Onunla flört etmediğini, bunun sadece konuşma tarzı ve doğuştan gelen merakı olduğunu biliyordu, ama bir ömür boyu süren işlevsel konuşmalardan sonra

Kendini sınırladığı yerde, bu samimi hissettirdi. "Sen ve ben." "Anlamıyorum," dedi kadın.

"Ben de öyle." Oz ortaya çıkmıştı çünkü Wes, ikisinin de hiç olmak istemediği Birch Lake'te kalıyordu. Wes'in büyükbabasıyla arasının bozulmasından sonra, birkaç günlüğüne Oz'un yanına yerleşmiş ve bir daha asla oraya gitmemeye yemin etmişti.

Geri gel.

Bu yüzden kardeşi fikrinin değişmesinin nedenini merak ediyordu. Oz, Sera ile küçük bir konuşma yapmış ve sadece kendisinin bildiği bir sorunun cevabını bulmuş gibiydi.

Ama Sitwell erkeklerinin Sera'ya ilgi duyması için onunla tek bir konuşma yetmişti. Önce büyükbaba, sonra kendisi ve şimdi de Oz.

Sera, Wes'in kendisi hakkında inandığı her şeyi altüst etmişti ve her şeyi sorgulamasına neden oluyordu.

On

Cenaze günü açık, berrak ve güneşliydi. Sera, Ford iltifat ettiği için giydiği uzun kırmızı yün kilisenin dışında duruyordu. Sera bunun çok gürültülü olduğunu düşünmüş, Ford da daha fazla risk alması gerektiğini söylemişti.

Daha cesur olun.

Tavsiyeleri genellikle kulak ardı edilirdi, ama bugün onun Paltonun kıymetini bildi. Onun öldüğünü ve ruhundan geriye kalan her şeyin kalbinde ve zihninde olduğunu biliyordu. Ama bir şekilde bu jestin ona ulaşacağını umuyordu. Poppy kolunu Sera'nın sol kolunun arasından geçirdi ve Liberty de sağ kolunu tuttu.

"Wiccan olduğum için bir kiliseye girdiğimde ne olacağından emin değilim. Bu yüzden eğer yanarsam, tozumu anneme geri götürün."

Sera, Liberty'nin niyetini bildiği için güldü ama sonra dönüp arkadaşını yanağından öptü. "Senin tozlarından birazını özel bir dergi."

"Güzel. İkinize de musallat olmak için geri döneceğim," dedi Liberty.

"Yıllardır kiliseye gitmedim. Ne yapacağımı hatırladığımdan bile emin değilim," dedi Sera.

Poppy, "Ben Anglikan'ım, o yüzden bilemiyorum ve işler kötü giderse Liberty ruhen bizimle olacak," dedi. "O yüzden bir şeyler yapmamız gerekecek."

Tereddüt etmek onun hayat hikayesiydi. Arkadaşlarından hiçbirinin onun tereddüt ettiğine işaret etmemesi çok hoştu. Sera kiliseye girip Ford'u tabutta gördüğünde bunun son olacağını biliyordu.

Son birkaç gün garip geçmişti çünkü Ford'u her zamanki gibi görmemişti ve dün öğleden sonra Wes gelene kadar arka odada ağlamıştı. Wes onun ağlamaklı gözlerini fark etmiş ve Ford'un eşyaları arasında bulduğu bir mendili ona uzatmıştı. Sonra da o sabah izlediği daha hızlı bağlama teknikleriyle ilgili bir videodan bahsetmeye . Onu rahatlatıyordu. Ruhani biri değildi, pek sayılmazdı ama Wes'in gözyaşları ile Ford'un gözyaşları arasında bir bağ kurmamak imkansızdı.

Ford'un uhrevi el işçiliği ile eylemler.

Derin bir nefes aldı. "Ben hazırım."

"Ben . Cidden, şimdi düşünüyorum da transparan bluz yerine cübbemi giymeliydim," dedi Liberty. "Ya bu Katolik Tanrı'yı daha da kızdırırsa?"

"Ya bu onu gülümsetirse?" Sera dedi ki. "Rahibe Edward Tanrı'nın bizim ihtiyacımız olan şey olduğunu söyledi."

"Ve bugün gülümsemeye ihtiyacınız var," dedi Poppy.

Merdivenlerden çıkıp kiliseye girerlerken Sera, "Bence Sitwell'ler de öyle," dedi.

İçeri girer girmez sunağın ortasındaki açık tabutu fark etti ve ağlamaya başladı. Kutsal su çeşmesine uzandı ve kendini kutsadı, haça bakarken başını eğdi. Bir kiliseye gitmeyeli neredeyse on beş yıl olmuştu belki ama o kadarını hatırlıyordu.

Bu kilise, gittiği Katolik ilkokuluyla aynı arazide bulunan kiliseden farklıydı ama duvardaki haç işaretleri ve belli belirsiz tütsü kokusu tanıdık geliyordu.

Wes onlar içeri girerken arkasına baktı ve ona hafifçe gülümsedi. Koridorda yürürken Poppy'nin Liberty'ye hâlâ tek parça olduğu için takıldığını duydu. Bir gece önce cenaze törenine gitmiş ve Ford'un tabutuna küçük bir teşekkür notu bırakmıştı. Sadece arkadaşlığının kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylüyor ve ölümden sonraki hayatında huzur diliyordu.

Bugün arkadaşlarıyla birlikte Sitwell'lerin karşısındaki sıraya dizildiklerinde, Ford'la yaptığı konuşmalara dair anılarının akışını durduramıyor gibiydi. Ceketini silkti ve Bay Sitwell'den bir nefes sesi duydu -Wes'in babası- Liberty'nin yaptığı gibi. Sera arkadaşına baktı ve onun sırttığını fark etti.

Sera ona dirsek attı.

"Ne var? Sanki bluz boynumdan bileğime kadar beni örtmüyor," dedi Liberty.

"Onların rahatsızlığından ne kadar hoşlandığını görmelerine izin vermek zorunda değilsin," diye belirtti Poppy.

Liberty, "Sera'ya hıyarlık ettiler ve Ford'un geçtiğini dangalakça bir mektupla öğrenmesine izin verdiler," dedi.

"Anlaşıldı," dedi Sera.

Ayin bir bulanıklık içinde geçti. Bazı bölümlerde sakindi, ise ağlıyordu. Rahip Hamish'i konuşmaya davet ettiğinde yaşlı adam

Sera son arkadaşını kaybettiğinden bahsederken kilisede tek bir kuru göz olmadığından şüpheleniyordu. Liberty ve Poppy bile sessizce ağlıyordu.

Sera, eğer Hamish arada bir onunla buluşmaya karar verdi. Ama gerçek şu ki diğer adamı iyi tanımıyordu. Sadece arkadaşını kaybetmiş başka bir ruh görmüştü.

Wes'in babası ayağa kalktı ve Ford hakkında konuştu; Benjamin'in sesindeki temponun Wes'inkiyle aynı olması dikkat . Konuştuğunda, babasından öğrendiği derslerden bahsediyordu. Hayatına devam etmek için onları nasıl kullanacağını anlattı.

Sonra Poppy'nin yukarı çıkıp Sera'nın sözlerini okuma zamanı geldi. Birden kendini emin hissetmedi. Duyguları iyi miydi? Hissettiği şey doğru muydu? Hissetmek mi? Her şeyi sessizce içinde tutmaya o kadar alışkındı ki bu çok zordu. Ama Ford'u tanıyan insanların onu kendi gözlerinden görmesini istiyordu.

Poppy' keskin İngiliz aksanını dinledi, yazdıklarıyla duydukları arasında bir filtre oluşturdu. Bu, kelimelerin o kadar da çiğ görünmemesini sağlıyordu. Arkadaşını bir daha göremeyeceği için ağladı, acı ve sonunda Poppy yazdığı son satırları okuduğunda gülümsedi.

Ford'u tanıdığı, onunla kitap okuyup tartıştığı ve öğleden sonralarını kahve içip gülerek geçirdiği için hayatı daha zengindi. Bunu hayatının sonuna kadar yanında taşıyacaktı. Kahve ve kitaplar onun için her zaman özel olmuş ve ona ailesini getirmişti.

Ayin sona erdiğinde ve tabut taşıyıcıları tabutu koridordan aşağıya ve kiliseden dışarı taşıırken sıraya yaslandı. Ford, şehir merkezine yakın Birch Lake Mezarlığı'na gömülecekti. En eski mezarlıklardan biriydi. ABD'deki mezarlıklar ve Sitwell ailesinin orada birkaç arsası vardı. O Ford'un merhum eşinin yanına gömüleceğini biliyordu. Sık sık ondan bahsederdi ve Sera ikisinin birlikte olduğu gerçeğiyle teselli bulurdu.

* * *

Wes, dedesinin tabutunu takip eden cenaze arabasının arkasından giderken babası sessizdi. Oz'un parmaklarının telefonuna dokunarak bir mesaj gönderdiğini duydu. Kardeşi ve babasının büyükbabasıyla olan ilişkisi onunki gibi değildi.

Ne yazık ki, en kötü zamanda onlar gibi mesafeli ve sert biri haline gelmişti.

"olmamızı istemiyorum," dedi Wes.

Düşüncelerini hep içinde tutardı. Bunu neden ağzından kaçırmıştı ki? "Nasıl yani?" diye sordu babası. "Bir arabada mı?"

"Hayır, baba. Büyükbabamla olduğumuz gibi. Hamish ve Sera onu gerçekten tanıyordu. Öldüğünüzde ikiniz hakkında bir şeyler öğrenmek istemiyorum," dedi Wes.

"Beni tanıyorsun," dedi Oz.

"Bazen yaparım. Ama sadece senin isteyerek açıkladığın kadarını. Ve seni hiç tanımıyorum baba."

Babası gözlerini kapadı ve başını koltuğun arkalığına yasladı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Aklına gelen ilk şey, babasının annesiyle neden evlendiği idi. Ama bununla başlarsa, hiçbir şey öğrenemeyecekti. Babası annelerinden söz etmekten kaçınırdı ve Wes ya da Oz ne zaman annelerinden söz etse, buz gibi bir bakışla onları susturur, sonra da çekip giderdi.

"Satranç oynar mısın?" diye sordu. "Ben oynamam. Oz, senin de oynadığını sanmıyorum."

Babası döndü ve ona baktı. "Ben biliyorum. Babam bana küçükken öğretti ve lisede satranç kulübündeydim. İnternet üzerinden bir Ligi."

"İyi misin?" Oz arka koltuktan öne eğilip telefonunu kaldırarak sordu.

Wes gözlerini yoldan ayırmıyordu ama hatırlayabildiği ilk kez babası hakkında ondan nasıl bir şey alacağıyla ilgili olmayan bir şey öğrenmişti.

"Öyleyim. Siz çocuklara neden hiç öğretmedim bilmiyorum." "İlgilenmiyorduk," dedi Oz.

"Evet," diye onayladı Wes. Ama babasının onlara ders gerçek nedeninin, çalışıyor ve kendini toparlamaya çalışıyor olması olduğunu biliyordu.

"Olabilirdin," dedi babası. "Gerçekten hiç zaman ayırmadım bakın."

Wes, babasının bu şekilde konuşmasını duyunca kalbinde bir sızı hissetti. Muhtemelen kendi babasını bir tabutun içinde görmüştü. Ya da belki de Wes'in kendi gardını indirip babasını paylaşmaya davet etmesiydi.

"Çalışmak ve işlerle ilgilenmekle meşguldün," dedi Wes, daha önce düşündüklerini kelimelere dökerek. Babasını çocukluğunun kötü adamı resmetmek kolaydı ama dürüst olmak gerekirse, babasının bir canavar olmadığını biliyordu. Çoğu zaman elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Alkol ya da uyuşturucuya yönelmemişti ve onları dövmemişti; sadece çalışmış ve yazın onları büyükbabalarına göndermişti.

"Büyükbabam da bize öğretmedi," dedi Oz. "Sadece bizi dışarı çıkarırdı... Hatırladın mı?"

". Ve evin arkasındaki kulübede tüm aletleri bulduk," dedi Wes.

Babası gülmeye başladı. "O da bana aynısını yapardı. Ben de oyardım On iki yaşımıdayken tezgahın içine bir isim koymuştum. Yapmaya başlamıştım ama sonra parmağımı kestim ve annem çılgına dönüp ona bağırdı. 'Artık çocuk bunu bir daha yapmaması gerektiğini biliyor' dedi."

Wes gülümsedi. "Oz hava almaya çalışırken bisikletini piknik masasının sürdüğünde de bize aynı şeyi söylemişti."

Oz, "Destansı bir hava aldım, sadece bu sırada bileğimi burktum," dedi.

Wes çok uzun zamandır ilk kez ailesinin iyileştiğini hissetti. Aralarında hâlâ hiçbir şeyin dolduramayacağı çatlaklar ve mesafeler vardı ama büyükbabayı kaybetmek hepsine normalde paylaşamadıkları şeyleri paylaşma fırsatı vermişti söylenmemiş. Wes bunu umuyordu. Bir kan bağıını paylaşan üç yabancı yerine bir aile olduklarını hissetmek güzel olabilirdi.

Cenaze arabasını Sitwell arsasına kadar takip etti, Hamish'in ve Sera'nın arabalarının kendi arabasının arkasında olduğunu biliyordu. Bugün söyledikleri şeyler hakkında büyükbabasının ne hissedeceğini merak etti. İkisi büyükbabasının farklı yönlerini, ailesinin bildiğinden farklı yönlerini biliyordu. Hamish genç Ford'dan ve birlikte başlarını belaya soktuklarından bahsetmişti. Kur yaptıkları ve sonunda kazanıp evlendikleri kadınlar. Sahip oldukları yol Kalp olduğunda hep birbirlerinin yanında olmuşlardı. Sera'nın kitaplarla ve kahkahalarla dolu hikâyeleri de bir o kadar dokunaklıydı. İkisi de cenazede anılarını herkesle paylaşmıştı.

Büyükbabam her zaman çok özel biriydi. Hikayeler onu rahatsız eder miydi?

Wes bilmiyordu ama bir keresinde cenazelerin ölümler için değil yaşayanlar için olduğunu okumuştı ve bugün bu hikayeleri duymaya ihtiyacı vardı. Bunun kibir mi yoksa ego mu olduğundan emin değildi ama bir parçası Ford'u tek başına hayal etmişti

Wes gittiğinden beri.

Durumun böyle olmadığına sevinmişti.

"Konuşan kız Sera mı?" diye sordu babası.

"Hayır, o onun arkadaşı Poppy," dedi Wes. "İstersen seni tanıştırebilirim."

Babası geçen geceki ayine gelmemiştir. Özel olarak vedalaşmış ve sonra da evine dönmüştü. Wes, Sera'nın babasıyla tanışması konusunda gergindi. Yaşlı adam açık konuşan, huysuz biri olabilirdi. Bu Oz'un Sera'yla tanışmasına benzemiyordu çünkü Wes birden ikizinin onu sevdiğini ve onu incitecek hiçbir şey yapmayacağını biliyordu.

Wes babasının sevgisinden hiçbir zaman emin olamamıştı.

"Parti bluzu giyen Sera mı?" diye sordu babası. "Hayır, kıvrıkcık kahverengi saçlı olan" dedi Wes. "Geriye bir tek o kaldı," diye işaret etti babası.

"Arkadaşları ve Hamish'le birlikte eve geri dönecek," dedi.

Babası başıyla onayladı. "Uslu durmaya çalışacağım.

Keder konusunda kötüyüm." Oz kuru bir sesle,

"Kimsenin bu konuda iyi olduğunu sanmıyorum," dedi.

Babası neredeyse gülümsedi. "Büyükbaban da aynı şeyi söylerdi.

Sadece bir olabileceğimi kastetmiştim. Yani onlarla konuşmazsam... bu kişisel bir şey değil."

Wes babasını hiç o andaki kadar hissetmemişti. Orada

Wes'in yapabildiği tek şeyin kitap tamir aletlerine çekilmek, hasarlı bir cildin önüne oturmak ve insanlarla birlikte olamadığı için çalışmak olduğu zamanlar.

Tabutu taşıyanlar büyükbabanın tabutunu getirirken dışarı çıktılar ve arsaya doğru yürüdüler. Hamish Wes'in babasının yanında durdu; Wes de Sera'nın yanına geçti. Hiçbir şey söylemedi çünkü doğru kelimeleri bulabileceğinden emin değildi.

Büyükbabasının tabutunun toprağa indirilişini izlerken onun elini tuttu. Rahip konuştu ama Wes onu duymadı. Babasının, büyükbabasının ona söylediklerini hatırladığını duydu. *Bunu bir daha yapmamayı öğrendi.*

Neden Wes'in, Wes'ten öğrendiği şeyi şimdi fark etmişti?

Büyükbaba mı? Bunu takdir edecek yaşta değil miydi? Yoksa bu kayıp ona, inatçılığın ve kibrin kendisine, özellikle de Sera söz konusu olduğunda, pahalıya mal olmasına izin vermemesi gerektiğini mi hatırlatmıştı?

Duygularını anlamaya çalışmaktan yorulmuştu ve nasıl hissettiğini gerçekten bilmiyordu. Sadece onun elini tutmak ve ona bir şeyler vermek istediğini biliyordu.

ondan teselli alıyordu. Birlikte geçirdikleri geceyi unutamıyordu ve Sera'yla geçirdiği zaman arttıkça ona tekrar sahip olmayı daha çok istiyordu. Ama bu sefer kadını gerçekten tanıyordu.

Sera bütün günün böyle tahmin etmemişti. Wes'in babası Benjamin, Ford'un evine döndüklerinde konuşmak için onu kenara çekti.

"Bugünkü sözleriniz için teşekkür ederim. Çocuklar büyüdükten sonra babamı tanımak için gerçekten zaman ayırmamıştım," dedi.

"Benim için iyi bir arkadaştı. Çok komikti," dedi. "Umarım bana o kitapları vermesi için kötü niyetli bir şey yapmadığını biliyorsundur."

"Sizinle tanıştıktan sonra buna hiç şüphe yok. Zaten Wes'in olayı da buydu."

"Evet, içimde bir his vardı," dedi gülerek.

Benjamin, "Bu mesajı göndermek için bizim antetli kağıdımızı kullanmasına izin vermemeliydim," dedi.

Adam resmiydi ve kız gün boyunca onu bu şekilde kabul edecek kadar gözlemlemişti. Çok çekingen bir adamdı ama ses tonu samimiydi. "Neden yaptın?" diye sordu.

"Benden nadiren bir şey ister. İkisi de istemez," dedi neredeyse kendi kendine.

Sitwell adamlarının hepsinde duygusal kabızlık vardı. Buna bir şey sebep olmuş olmalı. Kendisi için bu, koruyucu aile sisteminin güvensizliğiydi. Bir yeri ve insanları önemsemeye başladıktan sonra köklerinden sökülüp taşınma korkusu.

Sitwell'ler her ne yaşadıysa, çok travmatik ve incitici olmalıydı. Bu tür şeylerle iyi bir şekilde başa çıkmanın bir yolu yoktu. Ne olsun, her zaman bir tür serpinti olurdu. Gördüğü kadarıyla hepsi de iyi adamlardı. Ford da dahil olmak üzere her biri çok farklı ama aynı zamanda benzerdi.

"Sanırım bunu anlayabiliyorum. Ancak bunu almak benim için biraz korkutucuydu" dedi.

"Özür dileriz. Biz zaten vergi avukatıyız, yani bu tür davalar bizim uzmanlık alanımız değil."

Başını iki yana salladı. Ford'un tüm ailesinin ona kızgın olmadığını öğrendiğine sevindi. "Neden bu kadar üzgündü?"

"Kitaplar babamın hobisiydi. Bir Sitwell olduğu için aralarının bozulduğunu ve hediye size şahsen götürdüğünü tahmin edebiliyorum. Ona sormanız gerekir. Sözleriniz için tekrar teşekkürler," dedi Benjamin, Hamish ve Poppy ile konuşmak üzere dönerken.

Liberty, Wes'in kardeşiyle konuşuyordu. Flört etmiyordu, bu yüzden Sera onun vergi avukatı olduğunu öğrendiğini tahmin etti. Liberty onların defterleriyle ve

muhtemelen bu fırsatı onun aklını çelmek için kullanıyordu. Amber Rapp olayından elde ettikleri gelirdeki artış onları daha yüksek bir vergi dilimine itmişti ve Liberty hiçbir şeyi berbat etmek istemiyordu.

Resmi oturma odasını terk ettiaşırı doldurulmuş kitaplıklar ve rahat ama yıpranmış mobilyalar, gidip Wes'i bulmak için. Mutfakta, ilk gün onunla çay içtiği masanın başındaydı.

Bir kağıt parçasının üzerine eğilmişti ve elinde altın varak vardı. Sayfalardaki altınları rötuşluyordu. Kadın onun yanına gitti ve yukarı baktı.

"Babamla seni konuşurken gördüm. Nasıl gitti?" diye sordu.

"İyiymiş. Neden burada yalnızsın?"

Altın varak sürmek için kullandığı bıçağı yere bıraktı ve ayağa kalktı, bunu yaparken gerindi. Takım elbise ceketini çıkarmıştı ama hâlâ siyah gömlek giyiyor ve kravat takıyordu. Cenaze töreni için tepeden tırnağa siyah giyinmişti, bu da mavi gözlerini daha parlak ve sarı saçlarını daha gür gösteriyordu.

Kapı aralığında durdu, bir şehvet dalgası tarafından durduruldu. Bunu inkar edemezdi.

Kitaplar üzerinde çalışırken Wes'te çok şehvetli bir şeyler vardı ve bu gece, resmi kıyafeti içinde... gözlerini ondan ayıramıyordu.

Onu izlerken sertçe yutkundu ve Ford'u daha yeni gömdüklerini kendine hatırlatmaya çalıştı.

Hayat devam ediyordu. Sera bunu herkesten daha iyi biliyordu. Wes'i istiyordu.

Bu Wes.

Mutfakta çalışmaktan daha mutlu olan sessiz ciltçi. Kırık sırtları ve yırtık sayfaları onarmak için ellerini güvenle ve emin bir şekilde kullanan adam. Tamir edemediği her şeyden tezgâhına dönerek saklanan adam.

"Yas tutmayı beceremem," dedi. "Aslında bunu babam söylemişti. Bunu saklanmak için bir bahane olarak kullandım."

Duygusal kabızlık, diye düşündü yine.

"Keder... Sanırım ilk kez birini gerçekten ve onunla ilgili duygularımı paylaşma şansım oldu" dedi. Ailesi öldüğünde çok küçükmiş. Ancak bir gruptan ya da koruyucu aileden her ayrıldığında geride kalan insanları özlüyordu. Kalın bir deri geliştirmeye çalıştı

Ama derinlerde bir yerde, sonunda yara izine dönüşecek bir başka yaraydı bu.

"İnsanları sık sık bırakmak zorunda kaldınız mı?" diye sordu. "Ailenin öldüğünden ve koruyucu aileye verildiğinden bahsettin ama daha fazlasını bilmiyorum."

Normalde biri ona bunu bu kadar açık bir şekilde sorsa omuz silkip konuyu değiştirirdi ama cenazesinden sonra Ford'un evinde olmak onda hayatı hakkında daha fazla şey paylaştı. Onu açılmaya teşvik eden Ford olmuştu. Ama o bunu hiç yapmamıştı. Onunla kitaplar hakkında konuşabilmişti ama hepsi bu kadardı.

Yine de bu gece, kendini daha fazla ortaya çıkarmak istiyordu. O istedi sadece başka bir insanla gerçek bir şeyi paylaşmanın getirdiği yakınlığa sahip olmak.

Wes'le sadece arkadaş sayılabilecek olmaları da işin cabasıydı. Altı haftadan kısa bir süre sonra ayrılacaktı, bu yüzden paylaştığı her şey onları sadece geçici olarak birbirine bağlayacaktı. Ve geçici olan kesinlikle onun rahatlık alanıydı.

Wes'i düşünmeden edemese de, o etrafındayken kalbi biraz daha hızlı atsa da. Kimsenin kalmayacağını biliyordu. Onlardan ne kadar hoşlansa ve kalmalarını istese de.

"Ailem ben altı yaşındayken öldü. Onları gerçekten hatırlamıyorum. Evde bir yangın çıktı, bu yüzden onlara ait hiçbir fotoğrafım yok" dedi. "Bana yakın olan ve beni bytebilecek akrabalarım yoktu, bu yüzden koruyucu aileye gittim. On üç yaşıma kadar bir Katolik grup evindeydim ve sonra bireysel bir koruyucu aileye ve sisteme. Bu yüzden çok fazla yer değiştirdim ve hiçbir şey kalıcı olmadı."

Başını yana eğmiş, ona bakıyordu. İnsanlar onun çekirdek bir aileye, hatta tek ebeveynli bir aileye sahip olmadığını öğrendiklerinde böyle yaparlardı. Çoğu ne diyeceğini bilemedi.

"Kulağa sert geliyor. Öyle miydi?" diye sordu.

"Bazen. Yerleştirildiğim evler bana karşı çoğunlukla iyiydi. Fiziksel istismar yoktu. Ama her zaman gideceğimi biliyordum." Derin bir nefes alarak durakladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Az önce yaptın," dedi kızın biraz fazla hoşlanmaya başladığı o yarım gülümsemesiyle.

"Ailene ne oldu?" "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Biliyorsun," dedi, az önce ona karşı açık olduğu için kaçmasına izin vermek istemiyordu. "Eğer söylemek istemiyorsan, sorun değil. Ama bir şey ailenizin arasını amamış gibi davranma. Çünkü bana kalırsa mesafeden daha fazlası var."

Boynunun arkasını ovuşturdu ve sonra başını salladı. ". Ama bugün olmaz. Bunu sana daha sonra, babam ve Oz gittikten sonra anlatırım."

Her ne ise, ona ağır geliyordu. Bir anda fark etti ki, eğer onun hakkında rahat olsaydı, bunu oluruna bırakırdı. Ama öyle değildi. Gitmek zorunda olan birine yardım etmenin onun için neden önemli olduğu konusunda fazla düşünmek istemiyordu.

On bir

Sera, arkadaşları ve Hamish gittikten sonra evde kaldı. Kardeşi ve babası eşyalarını topladılar ve akşam yemeğinden sonra Portland'a dönmek üzere yola çıktılar. Wes aslında yalnız kalmak istemiyordu. Babasıyla yaptığı konuşma ilginçti ve Benjamin'in Sera ve arkadaşlarına karşı her zamanki asık suratlı halini takınmasını bekliyordu. Ama onun için iyi ve arkadaşça davranmıştı.

Herkes gittikten sonra "Gitmemi istiyor musun?" diye sordu. "Sanırım burada takılıyorum çünkü burada Ford'a daha yakın hissediyorum. Sanki elinde bir fincan çay ya da aramaya gittiği yeni bir kitapla gelecekmiş gibi."

Bütün bir duvarın önünde aşırı doldurulmuş bir kanepeye oturdu. tavandan tabana kitaplıklar. Onlar da yıpranmış kitaplarla doluydu, hem nesillerdir ailesinde olan antika parçalar hem de Son birkaç on yıldan kalma ciltli ve basılı kitaplar. En sevdiklerinden biri, 1800'lerin başından beri ailelerinde bulunan *Robinson Crusoe*'nun bir kopyasıydı; baskı eskimiş ve yıpranmıştı ve tamire ihtiyacı vardı, ancak her nesilde babadan oğula paylaşıldığından, Wes her zaman onu kendisi restore etmek konusunda isteksizdi.

"Yalnız kalmak istemiyorum," dedi.

"Anlıyorum. Ben de," diye itiraf etti. Ayakkabılarını çıkarmış ve bacaklarını altına doğru kıvrırmıştı.

Cenaze için saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Nasıl yaptığından emin değildi ama saçları şekilde hiç de kıvrırcık değildi. "Buklelerine ne oldu?"

"Onları süper kontrol jeli ve bir tarakla evcilleştirdim," dedi. "Bunu hala ıslakken yapmak zorundayım. Ensemdeki saçlar hala ıslak."

Yanına oturmak için hareketlendi, saçlarına dokunmak için uzandı ama tereddüt etti. "Dokunabilir miyim?"

Çabucak başını salladı. "Bir kısmı çıtır çıtır olacak. Hiç jel kullandın mı?"

Saçlarına dokundu; çıtır çıtır olduğunu düşündüğü şey değildi. Ama hâlâ nemliydi. Yakından bakınca, bir dalın topuzundan ve sırtından aşağı kıvrıldığını fark etti. Onu parmağına doladı ve sonra bıraktı.

Onun saçlarını seviyordu. Bunu düşünmek için çok zaman harcamış ve gece daha fazla zamanları olmasını dilemişti. Ona göre saçları Sera'nın evcilleşmemiş yanını temsil ediyordu. Gerçi bugün cenaze töreni için bunu bastırmıştı.

Keder. İkisinin de baş etmeye çalıştığı tek şey buydu. Onun acısı onu kesiyordu. Bu geceyi onunla paylaşmak işleri hem kolaylaştırıyor hem de zorlaştırıyordu.

"Wes?"

Ona saç jölesiyle ilgili bir şey sormuştu. "Bir keresinde. Üniversitede bir punk partisine gitmiştim. Oda arkadaşlarımla jöleledik. Çok fazla sürdüm ve yıkamak üç gün sürdü."

Güldü. "Çaylak hatası."

"Dürüst olmak gerekirse, saçlarım genellikle böyle olur ve ben iyiyim." "Çok şanslısın," dedi.

Hiç hissetmemişti. Annesinin yaptıklarının o kadar çok ürünüydü ki, dürüst olmak gerekirse geçmişinde ya da şans görmek zordu. Sera onu bir gün şanslı olabileceği konusunda neredeyse umutlandırmıştı. Arabada babasında bazı değişiklikler görmüştü, yani belki...

"Baban şirketinin antetli kullanmana izin verdiği için özür diledi," dedi. "Hukuk bürosunu aramak aklıma gelmediğine inanamıyorum."

"Muhtemelen mektubu yüz yüze bir pislik ziyaretiyle takip ettiğim içindir."

"Biraz ettin. Bana büyükbabanın sevgilisi olup olmadığını sordu." "Şey... adil olmak gerekirse," diye başladı, ama sadece büyükbabamın sevgilisi olduğumu varsaymak nasıl adil olabilirdi?

Büyükbabanın ona bir şey bırakmasının nedeni seks karşılığında olması mıydı? Bu çağdışı bir düşünceydi ve o kendini her zaman modern bir adam olarak görmüştü. "Değildi. Büyükbabam onları bana bırakmadığı için kızgın ve kıskançtım."

"Evet, hiç adil değildi. Hem o kitaplara neden ihtiyacın var ki?

Bugün onları bana Hamish verdi," dedi. "Çoğunlukla Ford'un bana tavsiye ettiği ya da ödünç verdiği şeyler. Çalışmalarında kullanabileceğim birkaç eski günlük ve bazı gevşek parşömen kağıtları var. Ama hiçbirisi buradaki kitaplara ."

O haklıydı. En başından beri haklıydı. Ama o kitapları istediğini kendine bile itiraf etmek kolay değildi, çünkü dedesinin evindeki tüm bu ciltlerin kendisinin olduğunu düşünüyordu. Üç yıl boyunca gelip büyükbabasıyla yaşayan oydu. Wes onları hak etmişti.

"Çünkü ben açgözlü bir piçim," dedi.

"Ama sen değilsin. Bence Ford'la aranızda başka bir şeyler var. Belki de tüm ailenizde."

Evet, başka bir şey. Bugün bile dile getirecek cesareti bulamadığı o söylenmemiş şey. Altı yaşındayken babasının döndüklerinde, Oz'la birlikte evde oldukları için mutluydular. Ama bu mutluluk hayat tarafından lekelenmişti. Gerçekten de hâlâ çocukluğu hakkında sızlanıyor muydu? Bunu sineye çekmeli ve üstesinden gelmeliydi. Ama bunu hiçbir zaman yapamamıştı.

Muhtemelen bunun hakkında hiç konuşmadıkları için. Şimdi de büyükbabasıyla konuşamıyordu.

Kadın dönüp elini koluna , "Kesinlikle başka bir şey," dedi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Hayır. Ama evet. Babasıyla büyük bir konuşma yapmak istiyordu. Onları annesinden geri almak için neden bu kadar çok çalıştığını, evini ipotek ettirdiğini ve dedesinden borç para aldığını sormak için. Sonra oğullarını geri aldığında, neden pişman olmuş gibi görüldüğünü.

Wes, "Karmaşık bir durum ve bunu düşündüğümde kendimi hep biraz mızımız bir sürtük gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

Bu odada Sera'yla birlikte olmak onda konuşma isteği uyandırmıştı. Ama aynı zamanda, hiç kimse duygusal olarak hayatını kusmak istemezdi. Özellikle de Sera gibi tutuklayıcı birine.

"Kes şunu. Çocukluğunda sana daha iyi davranılmasını hak ettiğini söylediğin için mızımız bir sürtük değilsin. Eskiden yalnızlık duygularımı ve bir ailem olmamasından duyduğum üzüntüyü, başımı sokacak bir evim olduğunu, aç kalmadığımı ve tacize uğramadığımı kabul ederek nitelendirirdim. Ama hayatta bundan daha fazlası var. Ve bunu istemeye hakkımız var."

* * *

Sera Wes'in bu yeni yönünü sevmişti. Onun duygularını paylaşmaya uzun süre açık olmayacağından şüpheleniyordu. Bugün hiç beklemediği bir şekilde katartık olmuştu ama aynı zamanda yorucuydu da. Bugün içinden akıp giden keder ve sevgi gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı -ya da belki de gerçekten yaşamasına *izin vermemişti*-.

Bunu Liberty ve Poppy için de hissetmişti ama gerçek şu ki, bu duygulara hiçbir zaman cenaze töreni sırasında kilisede gibi kapılmamıştı.

Ve daha sonra, Ford'un evinde yürürken, onu sandalyesinde ya da mutfakta görmeyi beklemek ve bunun yerine sadece boş bir yer bulmak.

Wes duygularıyla başa çıkma konusunda daha kötü durumdaydı. Bunu onda hissedebiliyordu. Yayıdığı hisler hiç de rahat değildi. Hepsi dikenli sarmaşıklarla sarılmış gibi görünüyor, diye düşündü. Muhtemelen Ford'un tavsiye ettiği Grimm masalları koleksiyonunu yeniden okumayı yeni bitirdiği içindir.

Beklenmedik bir şekilde ağlayacak gibi hissetti. Ford ona bir daha başka bir şey önermeyecekti.

"Bunun için teşekkürler. Sanırım... ailem bizim hakkında konuşmuyor," dedi. "Koruyucu aileler her şey hakkında konuşmak istiyor ve sizi bir 'yanınızda olan' ama gerçekte olmayan bir danışman," dedi Sera. "Sanırım bu adil değil, ama ailemin ölümünü ya da bir yerden bir yere taşınırken hissettiklerimi yeniden anlatmak bana hiçbir zaman doğrudan yardımcı olmadı."

"Yani bu konuda konuşmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Dostum, kesinlikle biriyle konuşman gerekiyor," dedi. Bir şeyi çözmenin tek bir yolu yoktu; çözüm her zaman kolay değildi. Ama bu konuşmaya çalışmaması gerektiği anlamına gelmiyordu. "Yalnız ben olmak zorunda değilim."

Kolunu arkasına uzattı, eli hâlâ topuzun içine girmemiş olan saç tutamıyla oynuyordu. Şimdiye kadar bunu fark etmediği için çok memnundu. Ama kendini toparlanmış hissetmek ve görünüşünü tamamladığını düşünmek, sonra da saçının kendi bildiğini okuduğunu fark etmek tam ona göre idi.

"Sen olmanı istiyorum. Bana çocukluğunu anlatmak zorunda değildin ama anlattın," dedi. "Neden?"

Hayatındaki insanlar ne olmasını istiyorsa o olmakta her zaman ustaydı. Hayatta kalma içgüdüğü belki, ama Wes'le farklı hissediyordu. Kendisi oluyordu. Belki de onun ihtiyacı olan şey buydu. Sadece Sera.

Eğer bunu onun için yapıyorsa, duygularının gelişmesine izin vermesi daha kolay oluyordu. Birkaç dakikalığına bile olsa bu adama yetmek istediğini itiraf etmek zorunda kalmasaydı.

"Senden hoşlanıyorum."

Kelimeler ağzından çıkıverdi. Onun sadece geçici olarak burada olduğunu kendine sıkıca hatırlatıyordu ama bunun bir önemi yoktu. İnsanlara değer veriyordu.

Hayatından sadece geçip gittiklerini bilmeden önce. Bu da öyle olacaktı. Ford'la geçirdiği zamana tatlı bir son söz. Hepsi bu kadardı.

Vücudunun onun yakınlığına verdiği tepki, her bundan *ibaret olmadığını* gösteriyordu. Onu istiyordu. Onu tekrar içinde hissetmek istiyordu. Kısmen onu sevdiği için

kurduğu ortak bağı yanı sıra, çok seksi olduğu ve o geceden beri onu düşünmeyi bırakmadığı için de.

Hayatının başrol oyuncusu olmak, nerede bulursa zevk ve almasına izin verildiği anlamına geliyordu. Wes'le geçireceği altı haftanın geri kalanı yeterince iyi olacaktı.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi. "Ama ilişkiler konusunda berbatım." "Bana ne düşündüğünü söyleme. Hareketleriniz farklı."

Yüzünü ona döndü ve parmaklarının arasından çeksaç telindeki çekilmeyi hissetti. İlişkiler konusunda iyi olmadığını düşünüyor olabilirdi ama bunun nedeni sadece kendisinin bildiği bir ölçüt kullanıyor olmasıydı. Onun standartlarına göre, onu babası ve erkek kardeşiyle izlediğinde, onlarla iyi bir ilişkisi vardı. Aşırı sıcak değildi ama her ilişki de öyle değildi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Seni büyütmemi mi istiyorsun?" diye karşı çıktı.

"Hayır. Ben sadece... Sana annemden bahsetmek istiyorum. Bu konuyu babamla konuşmak istedim, ama bunun onu kızdıracağını biliyordum, bu yüzden yapamadım, ama... Bunu düşünmeden edemiyorum ve bunun nedeninin babama döndükten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmaması olduğunu biliyorum."

"Anlat bana," diye davet etti ve elini onun koydu. Kasların kasıldığını hissetti. Sonra adam elini onunkinin üzerine koydu.

"Annemle babam arasında ne olduğundan emin değilim ama Oz ve ben dört yaşındayken annem bizi aldı ve iki yıl boyunca babamı ya da büyükbabamı görmedik.

Yıllarca. Sonra bir gün bizi buraya bıraktı ve onu bir daha hiç görmedik. On altı yaşındayken tek bir kartpostal gönderdi ama onu da yırtıp attım ve bir daha ondan haber alamadık. Babam, ona toplu bir tazminat verene kadar bizi rehin tuttuğunu, bunun da onu ve büyükbabamı neredeyse iflas ettirdiğini söyledi. Ama tüm söylediği buydu."

Elini onun elinin altına koydu. Nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Annesinin istediğini elde etmek için onu ve kardeşini piyon olarak kullandığını duyunca dehşete düşmüştü. Ama Sera şaşırmamıştı. Başka hikâyeler de duymuştu.

Bunun gibi, çocuklarını kullanan ebeveynler. Kendi anne babası da karavanlarında meth pişirirken ölmüştü. Hayatları zordu ve tahminine göre onun gibi kaçacak kitap. Uyuşturucu başka bir kaçış yolu sunuyordu ve bunu onlara karşı kullanmıyordu.

Herkesin Liberty ve Poppy gibi sevgi dolu bir anneye ve aileye sahip olmadığını biliyordu. Ama Wes'le kendisinin de böyle bir aileye sahip olmasını diliyordu.

"Özür dilerim."

Başını salladı. "Biz büyürken babam çok çalışmak zorundaydı ve ben anneme benziyordum, bu yüzden her zaman onu kötü bir şekilde hatırlattığımı hissettim."

"Görünüşünü beğendim," dedi. "Ona benzesen bile, kesinlikle kendi kişiliğine ."

"Peki ya sen?" diye sordu bir süre sonra, konuyu değiştirdiği belliydi.

"Annemle babamın nasıl görüldüğünü hatırlayamıyorum, o yüzden Onlardan birine benzeyip benzemediğini."

"Kimse sana fotoğraf vermedi mi?"

"Yangından sonra hiç kalmamıştı," dedi.

Tek söylediği "Tanrım, ne kadar da iyi bir çiftiz" oldu ve sonra ona doğru döndü, o da ona doğru eğildi.

Onu istiyordu. Geçmişlerinin dağınıklığından daha fazlası olduklarını hissetmek istiyordu. Hiç de mükemmel değillerdi ve bunun muhtemelen kederle ilgili bir şey olduğunu biliyordu ya da en azından koltuğa kayarak onun kucağına oturup kollarını boynuna doladığında şimdilik böyle adlandıracaktı.

Parmaklarını şimdi annesine ait olduğunu bildiği sarı saçların arasına soktu ve adamın başını doğru çekti. Ağzı ilk başta çekingendi ama sonra öpücüğü derinleştirirken elleri beline doğru hareket etti.

* * *

Sera çok tatlıydı ama konuşmak ona her zaman çok fazla şey hissettirirdi, bu yüzden onu öpüp kucağına tırmandığında vücudu onun yanında her zaman olduğu gibi tepki verdi. Sertleşmiş ve hazırды.

Oda eski kitaplar ve ateşe koyduğu odunların çam kokusu gibi kokuyordu. Sera'dan geldiğini bildiği hafif bir lavanta kokusu vardı. Kadının kendisi hiç de kurnaz değildi. Bu odada

Kimi iyi kimi kötü, çoğu kendi öfkesi ve kederiyle lekelenmiş pek çok anıyla kök salmışken, onu kucağına almak güzeldi. Sera'yı hissetmek güzeldi.

Adam elbisesinin etek ucunu bulup parmakları taytının kumaşında gezinene kadar elini aşağıya doğru iterken, kadın adamın dilini daha derin bir şekilde ağzına çekti. Bunu özlemişti. Sadece bir gece demişlerdi. Ama bunu duymaya ihtiyacı olduğu için söylemişti.

Belki o da öyle yapmıştı. Ama onu ilk öptüğü andan itibaren, bir kez öpmenin yeterli olmayacağını biliyordu.

Kalçalarını okşadı ve elini daha yukarıya götürerek amını avuçladı ve avucunun topuğunu ona sürttü. Teni yumuşak ve esnekti. Ona dokunmak hoşuna gidiyordu. Tahrik olduğunda, sanki Birch Lake'in en seksi erkeği seçilmiş gibi ona doğru hareket ediyordu. Onu genişletti Bacakları ve kucağında kayarken onu okşadı. Ellerini saçlarında hissetti ve onu daha yakından öpebilmek için başını geriye doğru eğdi.

Aleti sertleşirken tek düşünebildiği onu becermekti. Burada, ikisinin de sevdiği kitaplarla çevrili bu odada, arkalarında çıtırdayan ateş. Deri ve lavanta kokusu. Aklında kaba biriydi ve bu tepkinin, geçmişini onunla paylaştıktan sonra ne kadar yumuşak hissettiğini dengelemenin bir yolu olduğunu biliyordu.

Elleri göğsünde aşağı doğru hareket ederek düğmelerini açtı; kravatını daha önce çıkarmıştı. Kucağında geriye doğru sallandı ve önce kemerini, sonra da pantolonunun ağzını açmak için ikisinin arasına uzandı. Parmakları onunkilere karşı soğuktu ve adam geri çekildiğinde güldü.

"Soğuk eller, sıcak kalp," dedi.

Sonra sanki onun kalbinde olduğunu ima etmek istememiş gibi gözleri büyüdü. Öyle olmadığını biliyordu. Yavaş yavaş arkadaş olmaya başlamışlardı.

Adam kadının ellerini ağzına götürüp üfledi ve kadın adamın sikini hoplatacak şekilde gülümsedi. Gözlerinde daha önce olmayan bir yumuşaklık vardı.

Sıcak bir kalp.

Kelimeler zihninde yankılandı. İçine atmaya çalıştığı duygular onu tehdit ediyordu. Onu kucağından kaldırdı ve pantolonunu indirerek sikini çıkardı.

Eteğinin altına uzanıp taytını çıkardı ve ardından elbisesinin üst kısmındaki birkaç düğmeyi çözdü, böylece korsaj vücudundan uzağa doğru açıldı. Tekrar adamın üstüne çıktı ve amının nemli sıcaklığı adamın sikini itti. Adam tamamen içine girene kadar kendini yavaşça alçaltırken ona baktı.

Gözleri buluştu ve adam bir şey söylemek isteyerek ağzını açtı ama o daha söyleyemeden kadın eğildi ve adamın kulağının memesini ısırdı.

"Sik beni."

Ondan sonra düşünemez hale geldi. Kadının sözleri üzerine siki zıpladı ve kadın üzerinde hareket etmeye başladığında ellerini kadının beline koydu. Başını eğdi ve burnunu kullanarak elbisesinin kumaşını yana doğru itti, ta ki

Sütyeninin danteli arasından meme ucunu buldu. Ağzının derinliklerine kadar emdi ve ellerini kullanarak onu kendine doğru çekti.

Ona sert ve hızlı bir şekilde bindi, onu derinlere götürdü, içindeki her şey ulaştı. Bunu kalıcı kılmak istiyordu ama bugün hiçbir şey üzerinde kontrolü yoktu. Bu odada hem en iyi halini hem de en kötü halini hissetti. Kitaplar Onu olduğu adam yapan ve Sera'yı ilk duyduğunda onu en kötü haline sürükleyen şey buydu. Ama Serafina Conte'ye karşı hissettiği o kıskançlık, öfke ve korku olmasaydı, onu ateşleyen ve değişmeye devam edebileceğini ummasını sağlayan bu Sera'yı asla tanıyamazdı.

Gelmesi gerekiyordu, bedeninin boşluğa düştüğü o anı yaşaması gerekiyordu.

bu kadın onun üzerindeyken. Ama onun da boşalmasını istiyordu. Vücutlarının arasına uzandı, parmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve kadının nefesinin kesildiğini, sonra da minik inlemelerini duydu.

Onu daha sert ve daha hızlı sürerken, onu eskisinden daha derine götürürken amı onun etrafında sıkıldı. Duygular omurgasından aşağı aktı ve topları dolu ve sıkı hissetti ve geleceğini biliyordu; nazikçe meme ucunu ısırdı ve başını geriye atıp adını çağırırken horozunun etrafında spazm yaptığını hissetti.

İçini ona boşaltmadan önce iki kez daha içine doğru itti ve sonra kadın sikinin etrafında esnedikçe itmeye devam etti ve omzuna yığılana kadar ona karşı sallandı. Onu kollarına aldı ve bu odanın onun için bir daha asla aynı olmayacağını biliyordu.

Ona sarıldı ve bir kez daha saçlarına dokunmadığını fark etti. Saçını yerinde tutmak için şu lastikli saç bantlarından birini kullanmıştı. Yavaşça çekti. Serbest kaldı ve topuzun içindeki nemli teller kıvrılmaya başladı. Kadın onu gevrek hissedebileceği konusunda uyarmıştı ama olmadı. Yumuşak ve pürüzsüzdü ve adam saçlarına dokunmaktan kendini alamadı.

Ona sarılırken onları izledi. Onu bırakmak istemiyordu. Sonsuza kadar böyle kalamayacaklarını biliyordu ve bunu kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu çünkü bu hayatlarını daha da karmaşık hale getirecekti ama kendini bildi bileli ilk kez yalnız hissetmiyordu

Gözlerini açtı ve ona baktı. Oradaki soruları gördü ve güven verici bir şey söylemek istedi ama tek düşünebildiği onun gitmesini istemediğiydi.

Daha önce ne söylemiş olursa olsun, ondan kalmasını isterse muhtaç görüneceğini biliyordu. Duygusal olarak çok dengesizdi.

Uzanıp ağızına dokunarak parmağını alt dudağında gezona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Oh, Wes."

Tam o sırada başını salladı ve onu kendine çekti, kulağına fısıldayabilecek kadar başını eğdi, "Bu gece kal."

Onun cevabını duymaktan korkuyordu. İstedliğini düşündüğü değişim, uzlaşarak ve gardını indirerek değişim, beklediği şey değildi. Bu değişim onu yeni bir bölgeye itiyordu ve bundan hoşlandığından hiç emin değildi.

Ama geri dönüş yoktu.

"Tamam."

Hepsi bu . Sadece küçük bir cevap. Tuttuğunu fark etmediği nefesi uzun bir nefesle dışarı çıktı ve kollarını ona doladı, ona sarıldı ve hiçbir şey farklı olmayacakmış gibi davrandı.

Her şeyin öyle olduğunu bilirken.

On iki

Üstünü değiştirecek kıyafeti yoktu ama Wes ona kendi eşofmanlarından bir çift ve Charizard'ı solmaya başlayacak kadar çok yıkanmış bir Pokémon tişörtü önerdi. Saçlarını açık bıraktı ve yarısının kıvrık ve kabarık, üst kısmının ise düz olduğunu bilmesine rağmen bu konuda endişelenmesine izin vermedi. Muhtemelen makyajdan önceki Mia Thermopolis'e benziyordu.

Wes de eşofman ve düz siyah bir tişört giydi.

Sera'nın midesi guruldadı ve yüzü kızardı. "Bunun için üzgünüm. Resepsiyonda yemek yiyemedim."

"Ben de öyle. Açlıktan ölüyorum. Dışarıdan yemek ister misin?"

Şehirde teslimat yapan tek yerden sipariş verdiler.

"Nasıl oldu da baban ve ağabeyin gibi avukat olmadın?" diye sordu.

Büyük taş şöminedeki ateşe odun atmayı bitirirken, "Aslında bu dedeme bağlı," dedi. Kanepeden birkaç yastık almış ve birlikte kanepenin önüne bir piknik masası kurmuşlardı.

Evdeki tek şarap olduğu için merlot içiyordu ve Wes de buzdolabına koyduğu biralardan birini tercih etti. Akşam yemekleri Kız için tavuk burger, erkek için sebzeli burger geldi. Ve paylaşmak için büyük bir patates kızartması.

"Bunu duymak istiyorum ama mayonez ve ketçap kombinasyonunuzdan biraz öğrendim."

"Bu çok Avrupalı ve sofistike. Şu sade patates kızartmalarınızdan rahatsız oldum."

Onun aptallığı karşısında başını salladı. Sanki kalacağını söylediğinde içinde bir şeyler gevşemiş gibiydi. Ama aynı zamanda, onun konuda tamamen rahat olmadığını da söyleyebilirdi. Wes söz konusu olduğunda çözülmesi gereken çok şey vardı. Bir kenara ittiği anılarını ve hayallerini araştırmasına neden olan bir şey. Belki de bunu Wes değil, Ford'un ölümü yapmıştı. Aksi takdirde, bu ona çok fazla bağlandığı anlamına gelirdi.

"Yani avukat değilsiniz çünkü..."

", beni harika göstermiyor ama mükemmel olmadığımı biliyorsun," dedi ve sebzeli burgerinden büyük bir ısırık aldı.

Merlot şarabından bir yudum aldı ve onu izledi. Midesini az önce maden suyu içmiş gibi hissediyordu, ona bakmaktan köpürmüş ve heyecanlanmıştı. Wes'le romantik fantezisini yaşadığını fark etmemek için kendini zor tutuyordu. Kendini uyarmaya başladı ve sonra durdu.

Burada başroldeki kadın oydu. Eğer istediği Wes'se. ona sahip olmak. Hiçbir şeye yarım tedbirlerle girmiyordu. Birine güvenmekten ne kadar korksa da, kalmaya evet demişti. Bu yüzden her şeyini vermeliydi.

"Bu konuda haklısın," dedi. "Ama bazı yönleriniz iyi." "Bunu duyduğuma sevindim," dedi alaycı bir tavırla.

"Dikkati başka çekiyorsun," diye işaret .

"Öyleyim. Üniversiteye gittiğimde," diye başladı ve sonra durdu. "Sanki tüm hayatım boyunca donmuş gibiydim. Ama üniversitede kimse annemle babamın boşandığını, benim ikiz olduğumu falan bilmiyordu. Ben sadece Wes'tim."

Bir bakıma onun için de aynısı olmuştu. Ama aynı zamanda korkmuştu çünkü ilk kez gerçekten tek başınaydı. Tawdra nazik davranmış ve devlet reşit olmayan başka bir çocuğa bakması için ona ihtiyaç duyana kadar kalmasına izin vermeyi teklif etmişti. Gittiğinde işler ters giderse başvurabileceği bir sosyal hizmet görevlisi yoktu. Kendi başına ayakta durmak zorundaydı.

Üniversiteden sonra Tawdra ile iletişimi kopmuştu ama Amber Rapp olayı olduğunda Tawdra Birch Lake'e gelmiş ve Sera'ya şöyle demişti Başardığı her şeyle ne kadar gurur duyduğunu.

Bir bakıma güzeldi. Ama Sera yine de kendini yalnız hissetmişti. Wes de böyle hissetmiş miydi? Sitwell'leri iş başında gördükten sonra, kendi durumunun daha iyi olabileceğine inanıyordu.

"Peki Just Wes bununla nasıl başa çıktı?" diye sordu.

"İçki içmek, parti yapmak, babamın parasını ödediği derslerden kalmak," dedi. "Bir dönem devam ettim ve sonra derslerin çoğundan bırakıldım. Babam her şeyi ödemeyi bıraktı. Dönemin geri yurttan iyiydim ama babam çok kızgındı. Bu yüzden eve gidemedim."

Yastıklara yaslandı ve birasından uzun bir yudum aldı. "Bu beni çok çabuk ayılttı. Gidecek tek bir yerim vardı, o da burasıydı. Oraya gittim ve büyükbabama olanları anlattım. Onun için çalışırsam kalmama izin vermeyi teklif etti. Emekli olduğundan beri kitap tamir ediyordu ve bana da o zaman öğretti."

"Emekli olmadan önce ne iş yapıyordu?"

"Vergi avukatı. Biz gelenekleri bozanlardan değiliz."

"Sen hariç," diye işaret . "Sen yaptın, değil mi?"

Adam bakmak için başını çevirdi ve gözleri buluştuğunda içinden bir heyecan geçti. "Evet. Şimdi vergi avukatı olmaktan nasıl kaçındığımı biliyorsun."

"Ne kadar heyecan verici bir hikâye."

"Yani, inek kitap adamına baktığında-" "Hey, kitap insanları inek değildir."

Öne doğru kaydı ve saçının bir tutamına dokunarak şakacı bir şekilde çekti. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama kitaplarla ilgilenmeyen herkes bizim inek olduğumuzu düşünüyor."

Biz. Adam onları birbirine bağladığında kalbi biraz daha hızlı attı. Uzandı ve ensesinde kıvrılan gür saçlarına dokundu. "Bu onların sorunu, bizim değil."

"Evet. Siktir git, Oz."

Bunu söyleme şekline güldü. "Oz nasıl oluyor da yaptığın işin vergi avukatlığından daha inekçe olduğunu düşünüyor?"

"Emin değilim. Benden yedi dakika büyük ve bazen kafasına göre takılıyor."

Wes ona kendisinin ve kardeşinin küçüklüğüne dair bir hikâye anlattı ve o zaman Sitwell ikizlerinin hiçbirinin inek olmadığını anladı. Onlar Zekiydiler ve yeterince gözetim altında olmayabilirlerdi, ama söyleyebildiği kadarıyla kendi yollarını bulmak zorundaydılar.

Uzandı ve onun elini sıktı. Wes'te ruhunu çağıran o kadar çok şey vardı ki. Dikkatli olmak zorundaydı. Ford'un bıraktığı boşluğu onun ateşli torunuyla doldurma tehlikesi varmış gibi hissediyordu.

Ateşli ya da değil, Wes kalmıyordu. Büyükbabasıyla arasını düzeltmeye çalışıyordu ve Wes de ona yardım ediyordu. Ve kendine de yardım ediyordu. Daha önce hiç uzun süreli bir erkek arkadaşı olmamıştı. O noktaya gelmesine asla izin vermemişti ve bu kez bilinmeyene doğru bir adım atmayı düşünüyordu.

Onunla ilk kez seks yaptığı yeni ayı ve bunun ne anlama geldiğini düşündü. Yeni bir başlangıç, her ne kadar bir şeyin bitmesine odaklanmıştı. Yeni ayın onun üzerinde ve hayatında sihrini göstermesine izin vermenin zamanı gelmişti. Artık kendini tutmak yok.

* * *

Wes çöplerini mutfığa atarken Sera da onu takip etti. "Bu kitaba ne yaptığını söyle bana."

Kızın, parçalara ayırdığı kitabın yanında durduğu yere baktı. Kitabın üzerine eğilmişti, saçları omzunun üzerinden öne doğru düşüyordu ve normalde olduğundan çok daha uzun ve düz görünüyordu. Bu gece belki de cadı olan kadınında neredeyse büyülü bir şeyler vardı. Aklını ondan başka bir şeyde tutmakta zorlanıyordu.

Seks, onun söz konusu olduğu durumlarda zihnini kapatabildiği tek yerdi. Kendisine bile itiraf etmesi zordu ama ondan neden kalmasını istediğinden emin değildi. Onunla ilgili her şey, açıklayamadığı bir şekilde davranmasına neden oluyordu. Onun yanındayken mantıklı davranmıyordu. Yalnızlık kolay bir cevaptı ama biriyle olmaktansa yalnız olmaya daha alışkındı.

Daha da tuhaf olan şey, onun mutfakta tamir ettiği kitaba bakmasının hiç de tuhaf gelmemesiydi. Hayatı berbat olduğunda hep bir şeyleri tamir ederdi. Kontrolün kendisinde olmadığını bildiği halde bu ona kendini kontrol altında hissettirirdi.

Ama Sera onu kontrolden çıkmış ve bir şekilde kendinden daha emin hissettirdi. "Bir bakalım. Hasarlı parçaları ayırdım. Hala bazı iyi- Bu yüzden yırtılmış olanları çıkardım. Şimdi onları uygun kağıt lifleriyle onarıp onaramayacağıma bakacağım. Genelde işlere giderken yanımda getirdiğim bir kitim var. Ama uzun süre kalmayı planlamadığım için burada yok."

"Ama bu deri getirdin?" diye sordu, alet çantasını göstererek. "Evet. O olmadan hiçbir yere gitmem."

"İnek," dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Hey, o kelimeyi kullanmadığımızı sanıyordum."

"O, bunu görmeden önceydi," dedi gülerek.

Onu kollarına çekti ve gülerken öptü, bu anın neşesini yakalamaya çalıştı. Hiç kimsenin yanında kendini bu kadar rahat hissetmemişti. Hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Babasının ve büyükbabasının onu annesinden geri almak için yaptıkları fedakârlıkların yükünü hep üzerinde hissetmişti. Her zaman onların beklentilerini karşılayamadığını hissetmişti. Her zaman yeterince şey yapamadığını hissetti.

Ama Sera kollarındayken, bu yükler ortadan kalkmıştı.

Döndü, adamın becerikli ellerini beline doğru çekti ve başını göğsüne yasladı. "Altın varakla ne yaptığını biliyorum ama kapak... Onu nasıl tamir edeceksin?"

Zımparaladığı ve yeniden boyayacağı tahtayı işaret etmek için ona doğru uzandı. Ona ne yaptığını anlattı, umuyordu ki

Onu sıkılmıyordu ama kız soru sormaya devam edince yanına gitti ve ona sürecin farklı kısımlarını göstermeye başladı.

"Bana bunu öğretir misin?" diye sordu. "Karşılığında sana Ford'un kutusundan bir kitap vereceğim."

Ona baktı. Birch Lake'e ilk döndüğünde o kadar önemli olan kitaplar artık onun için değilmiş gibi görünüyordu. "Yaparım ama bir kitap için değil. Sırf sen istedin diye ve ben senin gibi."

"Kitapların önemli olduğunu biliyorum-"

"Öyleydi," dedi. "Bugün bunu değiştirdi."

Ciddi görünüyordu. " oldu, değil mi? Baban ve kardeşinle konuşmak bana Ford ve senin hakkında yeni bilgiler verdi."

"Eminim. Poppy'nin Büyükbabam hakkındaki sözlerini okumasını duymak benim için göz açıcı oldu," dedi.

Kadının sözleri ona hayata ne kadar kapalı olduğunu göstermişti. O da babası ve kardeşi gibi işkolikti. Hepsi de yapabilecekleri en iyi işi yapmaya odaklanmıştı, ki bu harikaydı, ancak bunu yaşamayı dışlayarak yapıyorlardı. Büyükbabam ise yapmamıştı.

Elbette, yaşlı adam emekli olmuştu ve bu da muhtemelen Sera ile arkadaşlığını geliştirmesini kolaylaştırmıştı. Wes bir hayat kurmak için yaşlanmayı beklemek istemiyordu.

Babası gibi olmadığını düşünmüştü ama sadece farklı bir kariyer seçmişti. Farklı bir hayat değil.

"Yazmak çok zordu. Ağlayıp durdum. Onun öldüğüne inanamıyorum" dedi.

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Ben de öyle. Kafasını köşeden uzatıp bana bunu yapmanın daha iyi bir yolunu söylemesini bekliyorum."

"Ya da bana bir fincan çay ikram edin," dedi. "İster misin?" diye sordu.

"Hayır. Güzel bir heyecan yaşıyorum ve bunu mahvetmek istemiyorum. Ford'un öldüğünü bana haber beri ilk kez ağlamadan konuşuyor ve onu düşünüyorum."

Ona sarıldı. O da aynı şekilde hissediyordu. İnatçı olduğu için büyükbabasını hayatından çıkararak geçirdiği yıllardan nefret ediyordu. Pişmanlık onun üzerinde ağır bir tişört gibiydi. Kendini buna kaptırmak faydasızdı ama kendine engel olamıyordu.

Ya büyükbabamın gönderdiği e-postaya cevap verseydi? Ya dedesi ölmeden önce Birch Lake'e geri dönseydi? Ya Sera'ya eşeklik yapmadan önce onunla tanışsaydı?

Wes bunların hiçbirini değiştiremezdi. Her zaman pişmanlıkları vardı. Hata yapmak kadar geçmişe bakarak da zaman geçiriyor .

Yine de bir parçası o mektubu göndermenin bir hata olmadığına inanıyordu. Kasabaya daha önce gelseydi, belki de o sabah dükkânında tanıştığı kadın olmayacaktı.

"Uzun ve güzel bir hayat yaşadı ve bunu kastetmiş olsun ya da olmasın, seninle onun sayesinde tanıştığıma memnunum," dedi Wes, şarap kadehini yeniden doldurup kendine bir bira daha alarak.

"Ben de. Hiç de beklediğim gibi biri değilsin."

"Aynen."

Hayal edebileceği her şeyden çok daha iyiydi. Ve bu yüzden kafasını karıştırıyor, ona tüm hisleri veriyordu. İçinde rahatça yaşadığı o yalnız baloncuğa müdahale ediyordu.

* * *

Bu evde Wes'in yanında oturmanın yumuşak bir sakinliği vardı. Onu kollarının arasına aldı, masanın üzerine kaldırdı ve bacaklarının arasında durdu. Ereksiyonu kızın kalçasının iç tarafına doğru sertleşmişti ama ağzı kızınkinde nazikti.

Arkasındaki masa ama pürüzsüzdü ve adam ellerini kalçalarının yanındaki yüzeye vurduğunda gıcırdadı.

Onu öpmek için zaman ayırdı, ağzının girintilerini keşfetti. Bu Öpücük içinde küçük yangınlara açtı. Ellerini adamın tişörtünün arkasından geçirdi, omurgasında gezdirdi ve onu kendine doğru çekti. Elleri her yerdeydi. Parmakları meme uçlarını buldu, dili onunkilere küçük desenler çizirken onları daire içine aldı.

Ellerini pantolonunun içine soktu, kalçasını kavrarken kumaşın çizliğini hissetti ve sikinin çıkıntısını merkezinde hissedene kadar etrafında döndü. Adamın tadı şarap ve Wes gibiydi. Bir koluyla onu kaldırdı ve eşofmanını bacaklarından aşağı itti. Pantolon ayak bileklerine gelene kadar makas attı ve sonra tekmeleyerek çıkardı.

Wes gömleğini çıkarıp bir kenara attı geri çekilip kendi gömleğini de çıkardı. Onu görebilmek için dirseklerinin üzerine yaslandı.

Daha iyi. Gözlerini adamın vücudunda gezdirerek kaslarını inceledi. omuzlarına ve kollarına, sonra da karnına ve ereksiyon olmuş aletine doğru ilerledi. Adam kadının kalçalarının arasına girdi ve kadın onu tekrar içinde hissetmeye hazır bir şekilde beklentiyle titredi.

Onu. Aleti değil. Birine sarılmak için bahanesi olsun ve hissetmek zorunda kalmasın diye seks . Tüm hisleri tek bir adamın etrafında toplanmıştı. Kendini korumak için kaçacak ve saklanacak bir yer bulmak istiyordu ama ona bakınca bunu yapamıyordu.

Ona sanki dünyanın en güzel kadınıymış gibi baktı. İkisi hakkında yazılmış bir kitabın kahramanı gibi. Bir kitabın içinde kaybolurken büründüğü tüm o fantastik kahramanlar Wes'in yanında soluk kalıyordu.

hissettirdi. Hiçbir kitap sevgilisi bu anda onun eline su dökemezdi.

Ama onun yerine ellerini kullanarak kalçalarını açık tuttu. Adamın nefesinin sıcaklığını merkezinde ve ardından dilini klitorisinde hissetti.

Başına uzandı, parmaklarını kalın saçlarında gezdirdi.

Kalçalarını döndürerek dilini istediği noktaya yönlendirdi. Bir elini kendini tutmak için kullanırken diğer elini vücudunun üzerinde gezdirdi, göbek deliğini okşadı ve sonra meme uçlarından birini sıkıştırmak için daha yükseğe çıktı. Sırtını kamburlaştırdı, her şey onun içinde bir serbest bırakmaya doğru ilerliyordu.

Yer değiştirdi ve aşağıya uzanarak ereksiyonunu eline aldı, okşadı ve parmağını ucunda gezdirdi. Daha fazlasını istiyordu. Adam onu yerken aletini ağzına almak istiyordu.

Ama ona ulaşamadı.

"Kıınılda," dedi, dili klitorisine sürtünmeye devam ederken nefesi kesik kesik geliyordu. Neredeyse boşalıyordu.

"Sen boşalana kadar olmaz... tabii bundan hoşlanmıyorsan," dedi ve göğüs ucunu sıkın elini tutup parmaklarını içine soktu.

"İşe yarıyor," diye soluk soluğa bağırdı. Kukusu kasıldı ve adam parmaklarını sokup çıkarırken orgazm oldu, mutluluk içinde başını masaya yasladı.

İçine girdiğinde hâlâ nabızı atarken onun üzerinde hareket etti. Kendini orada tuttu ve kadın vücudunun onun etrafında sıkılaştığını hissetti. Ağzını sertçe onunkinin üzerine indirdi ve ağzında seks ve Wes'in tadı vardı. Daha sert ve daha hızlı bir şekilde içine girmeye devam etti ve bacaklarını onun etrafına sardı, daha derine inmesini sağlamak için onları daha yükseğe kaldırdı.

Elini altlarına koydu, kalça yanaklarından birini kavradı ve onu belli bir açıyla kaldırdı. Adam ağzını onunkinden ayırıp, onunkinden farklı ama bir o kadar da yoğun bir enerjiyle içine girdiğinde eğilerek onu daha yakından tuttu ve sonra onun içine boşaldığını hissetti.

Adam onu itti ve kadın, adam onun üzerine yığılana kadar birkaç kez daha ona doğru eğildi. Adam başını onun göğüslerine yasladı ve kadın kollarını onun omuzlarına dolayarak parmaklarını sırtında gezdirdi.

Adam bir şey söylemedi, da söylemedi. Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. "Ne yapıyorsun?"

Kimsenin onu bir yere taşıdığına dair hiçbir anısı yoktu.

"Seni yatağıma götürüyorum. Bu gece çıplak bedenini kendime yaslamak istiyorum."

Adam onu merdivenlerden yukarı, daha önce hiç girmediği bir odaya taşırken başını adamın omzuna yasladı. Onu yere yatırdıktan sonra ışığı yaktı. "Banyoyu şuradan kullanabilirsin. Uyumak için bir tişört ister misin?"

"Elbette," dedi ve banyoya doğru yürüdü. Yerde ve şifonyerin üzerinde yığınla kitap olduğunu fark etmeden edemedi. Onun açık yatağını gördü. Pencerenin yanındaki sandalyede bir bavul.

Yıkandı, vücudu hâlâ zonkluyordu. Cenaze, şarap ve seksin birleşimi onu bitkin hissettirmişti. Kıvrılıp uyumak istiyordu. İşin korkutucu yanı, Wes'in yanına kıvrılmak istemesiydi. Onunla birlikte uyumak, bütün gece sarmaş dolaş olmak ve sabah onun yüzünü görmek istiyordu.

Bir sevgiliyle uyumaya asla izin vermemişti. Bir yastıktan başka bir şeyle uyumaya alışmayı hiç istememişti.

İnsanlar gitti, diye hatırlattı kendine.

Aynaya baktı ve kendi bakışlarıyla karşılaştı. "O kalmıyor."

Sanki bu, bu gece oraya gidip onun yanına kıvrılmamasına neden olacakmış gibi. Sanki gideceğini bilmek onu önemsemekten alıkoyacak bir şeymiş gibi. Sanki ilk kez bir adamla karşılaştığında Hayatında bir kez olsun istemedi.

Wes söz konusu olduğunda artıların ve eksilerin bir listesini yapmıyordu. Bir taraf diğerinden çok daha ağır olacaktı.

Ama onu istiyordu. Aralarında olan ve tanımlayamadığı bu şeyi istiyordu.

Kendini inkar edecek değildi.

Lider kadın enerjisi... onu bulamıyordu. Bu, nedenin gerçekten azaltamadığı tek korku ve kırılganlıktı. Birini tam da onsuz yaşayamayacağınız bir anda kaybetme korkusu.

Adam kapıyı çaldı ve o da yatak odasına gitti. Şüphelerini ve korkularını geride bırakmaya çalışıyordu.

On üç

Sonraki birkaç hafta hızla geçti ve Wes kendini WiCKed Sisters'ın dükkanında geçirdiği zamanın tadını çıkarırken buldu. Merle onu daha önce hiç oynamadığı D&D grubuna katılmaya davet etmişti. Ama Poppy'nin çay dükkanının arka odasındaki bir öğle yemeği molasında, Merle oyunun ana fikrini açıklamıştı ve dürüst olmak gerekirse Wes'in hoşuna gidecek bir şey gibi.

Oyun için karakterini yaratırken Sera ile konuşmuş ve oynamayı düşünüp düşünmediğini sormuş.

"Hiçbir zaman çok iyi bir birleştirici olmadım," diye itiraf etti. Bugün biraz dalgındı ve sabah telaşı geçtikten sonra Amber Rapp' ilham alan hayranları, onun yanında çalışırken kendini tutmuştu. "Neden olmasın?"

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. ilgili paylaştığı birkaç parça ilgisini çekmişti ama onu anlamasına yetecek kadar bilgi vermemişti. Kendisine tesadüfen bulduğu eski bir antika kitap olmadığını hatırlattı. Ama aynı zamanda... onu çözmek, yardım edebileceği kısımları görmek, arzuladığı şeydi. Sikeyim. Kadınlara hiç güvenmemişti ama inkâr etmekte zorlandığı duyguları konusunda ona güvenmenin bir yolunu arıyordu.

Geçmiş geride bırakmak isteyen bir yanı vardı. Kadınlara olan güvensizliğinin annesiyle olan ilişkisinden kaynaklandığını biliyordu ve Onun gidişinin sadece aileleri üzerinde değil, babası üzerinde de yarattığı yıkıcı etki. Wes babasının olduğu gibi savunmasız olmak istemiyordu.

Ama Sera, muhteşem kıvrık saçları, seksi gülümsemesi ve onu ateşlendirip sertleştiren vücuduyla karşı konulması zor biriydi.

Omuz silkti. "Ben böyleyim işte."

Sesi onunki gibi değildi. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey."

"Konuşmak istemiyor musun, yoksa konuşana kadar sormaya devam etmemi mi istiyorsun?"

Başını salladı ve ona hafif bir gülümseme verdi. "Hangisi olduğundan emin değilim. Bugün ailemin öldüğü gün. 29 Ocak. Hayatımdaki her şey o gün değişti."

Ciltlediği imzaları bırakarak ona doğru yürüdü. "Özür dilerim."

"Biliyorum. Herkes öyle. Ve bunu söylediğimde küçük bir sürtük gibi görüldüğümü biliyorum. Ama bazı yıllar... hatta her yıl... onları düşünmeden edemiyorum. Böyle olduğumda etrafta olmak çok boktan."

Zaman zaman etrafta olması da bok gibiydi. "Öğleden sonra izin al. Bu iş bende ve müşterilerle başa çıkabilirim."

"Ben küçük bir işletme sahibiyim. Bir gün izin alamam," dedi.

"Başarılı bir iş yürüttüğümü biliyorsun. Bunu senin için yapabilirim. Kendini güvende arkada otur. Kitap oku, Earl Grey çayını iç ve bana yapacağın yeni büyüleri düşün."

Çalışıyormuş gibi yapmayı bıraktı ve yüzünü tamamen ona döndü. Saçları başının etrafında bir hale oluşturmuş, yüz hatlarını daha narin ve ağzını her zamankinden daha şehvetli gösteriyordu. Ya da belki de sadece dudaklarının onunkilere karşı nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu.

"Sana büyü yapmadım. Ama... sakıncası olmayacağına emin misin?" diye sordu.

Yanına gitti ve ona sıkıca sarıldı. O kadar alışmıştı ki Yalnız, çoğu zaman zor bir durumla karşılaşkendi içine çekilirdi. Ama bu sefer o buradaydı.

"Sanırım tanıştığımız gün aklımdan geçenleri söylediğimi fark ettim," belirtti.

"Evet, söyledin. Peki, tamam o zaman. Bana ihtiyacın olursa arkada olacağım," dedi. Sonra da parmak uçlarına kalkıp onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Günlüklerle bittiğinde, oyunlar ve rol yapma bölümünde karakter yaratmak için D&D kitapları var."

"Rol yapmanın tamamen başka bir şey olduğunu sanıyordum," dedi. "Cinsel mi?"

Başını salladı.

"Bende de onlardan birkaç tane var," dedi göz kırparak. "İstersen belki bir ara birlikte bakabiliriz."

Onunla rol yapmayı düşündükçe sertleşiyordu. Onunla çalışmak engellerini her şeyden daha fazla azaltıyordu. Onu her gün görmek. Onun tepkilerini ve etkileşimini izlemek, olmak istediği adam hakkında ona yeni fikirler .

Onunla ilgili taklit etmek ve kendisinin bir parçası haline getirmek istediği şeyler vardı. Ama bu zordu. Değişim her zaman savaştığı bir şeydi ve

bu da farklı değildi.

"Belki yaparım," dedi.

Kadın birkaç dakika sonra ayrıldı ve o çalışmaya devam etti; lavanta kokusu sarmıştı. Bu kokuyu daha önce kabul etmesine hiç izin vermediği bir duyguyla ilişkilendirmeye başlamıştı. Memnuniyet. Sanki onun dükkânında gerçek dünyadan uzaklaşmış gibiydi.

Lavantalar, hızlı gülümsemeleri, kıvrak zekâsı ve kıvrıcık saçlarıyla çevriliydi. Ayrıca utangaç değildi ve yanından geçerken onun poposunu avuçluyor ya da ensesinden öpüyordu. Ona büyü yapmadığını söylemişti ama adam büyülenmişti.

Ve dükkândaki o fırçalama anlarının her biriyle büyüü pekiştirdi. Onu sürekli bir uyarılma durumunda tutuyordu. O ilişkiler söz konusu olduğunda kendisi hakkında her zaman inandığı her şeye meydan okudu.

Hoşuna gittiğinden emin değildi ama karşı koyamadı.

"Sera nerede?" Liberty sordu. Kızıl saçları sırtına dökülüyordu ve üzerinde geniş paçalı bir pantolon ile üzerinde yıldızlar ve aylar olan tüllü bir bluz vardı. Bir deste tarot kartını karıştırıyordu.

"Arka tarafta," dedi.

"Onu üzecek bir şey mi yaptın?" Liberty sordu.

Wes başını salladı. Bu soruya kızmış olamaz. Özgürlük üçlüsünün ana tavuğuydu ve Sera ile Poppy'yi savunmaya her zaman hazırды. "Bugün ailesinin ölüm yıldönümü. Biraz zamana ihtiyacı vardı ve eve gitmek istemedi. Ben de gidip kitap okumasını önerdim."

Burnunun ucuyla ona baktı, sonra kartları tekrar karıştırdı. "Kartlarınızı okumamı ister misiniz?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Görünüyorsun... *Kafan karışık* doğru kelime değil ama bir yol ayırımındasın. Ve Sera'nın zarar görmeyeceğinden emin olmak istiyorum," dedi Liberty.

Liberty'nin kendisi hakkında kadar çok şey bilmesini istediğinden ya da kendisinin bile bunu bilmek istediğinden emin değildi.

"Belki başka zaman."

Kadın uzaklaştı ama eninde sonunda neden burada olduğunu bulması gerektiğini biliyordu. Kaldığını sandığı nedenler ortadan kaybolmuş, yerini arka odadaki kadın almıştı.

Sera bacaklarını altına sıkıştırmıştı ve küçük masanın üzerinde bir fincan Earl Grey hafifçe tütüyordu. İşe giderken deri tayt giymişti çünkü uyandığında kendini seksi hissediyordu. Taytını uzun bir bluzla eşleştirmişti.

tül ve bir süveter-yelek giydi. Zıt dokuları ve tarzları her zaman sevmişti.

Gün iyi başlamıştı; ancak kasayı açıp makinede tarih belirene kadar sarmala girmeye başlamıştı. Ne kadar terapiye gitmiş olursa olsun ya da kaç kez

kendi kişisel günlüklerinde ailesini anlamaya çalıştı ama yapamadı. Kendi hayatları bu kadar berbatken nasıl çocuk sahibi olabildiklerini anlamıyordu.

Onları suçlamadı, çünkü herkesin bir tür saçmalıkla uğraştığını biliyordu. Her şey bazı insanların bunu daha iyi idare etmesine bağlıydı. Kendisinden başka hiç kimsenin ona güvenmesine hazır değildi. Ne bir evcil hayvan, ne bir erkek, ne de bir çocuk.

Ailesi kendileriyle ilgili bu gerçeği nasıl görememişti?

Babası da kendisi gibi yetimdi, annesi ise çok daha yaşlı bir anne babanın tek çocuğuydu. Ama Sera onlar hakkında başka bir şey bilmiyordu. Babası onu yatırırken ona şarkı söylemiş, annesi de sandviçleri kurabiye kalıbıyla şekillendirdim. bu kadardı. Sahip olduğu tek şey buydu.

Ve ölüm şekillerinin korkunç gerçeği.

Yüzlerini bile hatırlayamıyordu, ki çoğu gün bunun bir önemi yoktu, ama bugün... hatırlamak isterdi. Lake Wales, Florida'da gömülmüşlerdi. Orlando'nun güneyinde, ikisinin de büyüdüğü eyaletin ortasında küçük bir kasaba. Sera, Maine'deki üniversiteye gittiğinden beri geri dönmemişti.

Geri dönmek istemedi. Florida'da ailesinin ölümünün ve tüm o koruyucu ailelerin ürünüydü.

Burada tek başına başka bir kızdı. Kimse bilmiyordu detaylar ya da duygusal kargaşa. Wes'ten ailesiyle ilgili tüm duygularını nasıl içinde tuttuğuna dair tavsiye istemeliydi. Onun çok iyi yaptığı duygusal kabızlıktan biraz kullanabilirdi.

"Hey, arkadaş ister misin?"

Liberty'yi kapı aralığında görmek için başını kaldırdı. Boş boş bir deste tarot kartını karıştırıyordu.

"Belki."

Liberty gülümsedi. "Bu evet demek. Konuşmak mı istersin, yoksa dikkatini dağıtmak mı?"

"Emin değil miyim?"

"Kartlarınızı okumamı ister misiniz?" Liberty sordu.

Sera bir an için bunu düşündü. tarot olduğunda iki fikirdeydi. Biri, onlara Sihirli Sekiz Top'a inandığı kadar inandığı Liberty öncesi, diğeri ise doğru kişinin ona yardım edecek kelimeleri bulabileceğini öğrendiği Liberty sonrasıydı.

"Evet," dedi. Bacaklarını altından çekerek, birbirine sürtünen vegan derinin sese gülümsedi.

Liberty onun yanına oturdu. "Ebeveynler mi Wes mi?"

Liberty'nin onu rahatsız edenin sadece bir şey olmadığını fark etmesi ne kadar da hoş.

"Önce ebeveynler. Beni neden doğurduklarını bilmek istiyorum. Çok durumdaydılar. Kartlarınızın size bunun cevabını vereceğinden emin değilim."

"Sana iyi öğrettim. Kendin ve onlar hakkında bir şeyler sor," dedi Liberty nazikçe.

"Onları hiç affedebilecek miyim?"

İlk kez bunu yüksek sesle söylemesine izin verdi. İçinde bulunduğu koşullardan her zaman en iyi şekilde yararlanmıştı -bu onun doğasında vardı- ama kalbinde, onu yalnız bıraktıkları için onlardan hep nefret etmişti. Altı yaşındayken bunu tam olarak anlayamadığı için sorun olmamıştı ama yirmi altı yanlış geliyordu.

Annesi ve babasıyla ilgili duygularıyla yüzleşmek onu korkutuyordu. Onları geçmişte bırakmak istiyordu ama içinde hissetmekten yorulduğu bir boşluk vardı. Onları kaybetmenin üstesinden geldiğini sanıyordu ama Ford'un ölümü her şeyi eve geri getiriyordu.

Liberty, "Seasons of the Witch Samhain Oracle destemden bir ruhani konsey dağılımı yapacağım," dedi. "Üç kart seçmeni istiyorum. Hadi Atalarınızın sizin için neler hazırladığını görün."

Sera Liberty'den kartları aldı. Ruhani bir konsey fikri hoşuna gitmişti ama kendisini hiçbir zaman ataları olan biri olarak görmemişti. Bu çok saçmaydı; onları tanımıyor olabilirdi ama varlardı. Birileri vardı ondan önce gel.

Kartları karıştırdı ve zihninde onlara ulaştı. Anlayış ve ileriye dönük bir yol istedi Böylece her yıl altı yaşındaki haline geri dönmeyecekti.

Karıştırmayı bıraktı ve kartları masaya yaydı, ellerini üzerlerinde gezdirirken kendisine konuşan üç kart çekti.

Sonra Liberty onları er çevirirken arkasına yaslandı. Liberty bir şey söylemedi ama cevapların basit olmayacağını anlamak için dahi gerek yoktu. Tarot ne zaman bu kadar doğrusal oldu ki?

Sera, Ford'un evine koştuğu ve Wes'i bulduğu zamanı hatırladı. Kitaplar değil. Gizli bir düşman aramaya gitmişti ve daha fazlasını bulmuştu. Belki de bu bilinmeyen kucaklaması gerekiyordu. Ancak kendi başına çözemediği bir şeyi kucaklamak her zaman imkânsıza yakın olmuştu.

Liberty, "Bu yayılımdan anladığım, gerçek benliğinizi ve sahip olduğunuz bağlantıları kabul etmeye başlamanız gerektiğidir" dedi.

"Harika. Peki bu ne anlama geliyor? Senin ve Poppy'nin yanında ben gerçek benliğim," belirtti.

"Merak ediyorum... Peki ya Wes? Orada gerçekçi davranıyor musun?"

"Yatakta," dedi. Ama seks daha kolaydı. Seks Sera için aile demek değildi. Ve aile, Wes'in onda ihtiyaç uyandırdığı tek şeydi. Ve dört hafta içinde gideceğini açıkça söylemişti.

Başroldeki kadın enerjisini kararlarında ön planda tutmak, kendisi için seçimler yapmak istiyordu. Ama eski Sera - geçici konaklamalardan kalıcı bağlantılar kurmayı istemekten kendini alamayan insanları memnun eden - hala arka plandaydı. Hala kendisi olmaktan korkuyordu, belki de bu yüzden hiçbir zaman kalıcı bir ilişkisi olmamıştı.

Liberty, "Bence ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," dedi.

"Yani cevaplar ona aşık olmama izin vermemden mi gelecek?" Sera sordu.

"Aşkın izin vermekle birlikte geldiğinden emin değilim. Bence sen izin versen de

İstesen de de. Ve orada bulacağınız başarı geçmişinize ve Wes'e bağlıdır."

Sera iki seçeneği olduğunu biliyordu: Yüzleşmeye çalışıp ne olduğunu görmek ya da eski davranışlarının güvenliğine geri dönmek. Vermek zorunda olduğu şeyi almak o gittiğinde duygularını bastırmak.

Başroldeki kadın asla güvende olmak istemezdi. Ford'un ona tavsiye ettiği gibi cesur . Şansını denemeliydi. Birinin onu önemsemesine ve duyguların sürebileceğine inanmasına izin vermeliydi.

* * *

Sera onu o akşam yemeğe davet etti. Büyükbabamın cenazesinden beri takılıyorlardı ama gerçek anlamda bir randevuları olmamıştı. Onlar

Birlikte çalışıyorlardı, sık sık arka odada sevişiyorlardı ya da bir keresinde onu bir kitap müzayedesine götürdüğünde arabasında sevişmişlerdi.

Ama *tarih* yok.

Ona çıkma teklif etmekte tereddüt etmişti çünkü bu, sahip oldukları şeyi gerçekmiş gibi hissettirecekti. Sanki bu geçici şey yeni sınırlara sahip olacak ve öngörülemez bir şeye dönüşecekti.

Evet, büyükbabasının bunu anlayana kadar onunla yatmamasını söyleyeceğini . Wes, modası geçmiş gibi görünse de bu bilgeliği anlıyordu. Wes'in

Ne kadar çok birlikte olurlarsa, dört hafta sonra anlaşmaları sona erdiğinde ayrılmayı düşünmek onun için o kadar zorlaşıyordu.

Birch Lake'te yaşamayı hiç düşünmemişti. Babası, Oz ve Wes ona geri verilir verilmez kasabayı terk etmişti. yüzden Wes'in kasabaya karşı duyguları ikiye bölünmüştü. Buraya gelmek zorunda içerlediği çocukluğu vardı. Bir de üç üniversite yılı vardı.

Akıl sağlığını kurtaran ve ona kariyerini kazandıran zanaat ve beceriler.

Sonra dedesiyle olan kavgası ve Sera'yla olan bu yeni bölge vardı. "Sadece akşam yemeği," dedi kuru bir sesle. "Neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyorum.

cevap vermem uzun sürer."

"Bu benim için sadece bir akşam yemeği değil," diye itiraf etti. "Eğer gidersem... bu bir randevu olur."

Başını yana eğdi ve Liberty'nin götlük yaptığı zamanlarda yaptığı gibi onu inceledi. Liberty arka odaya gittikten sonra, Sera içinde bulunduğu ruh halinden kurtulmuş gibi görünüyordu ve o da bundan memnundu. Onun mutlu olmasını istiyordu.

Bu yüzden çıkma tereddüt ediyordu. Onu mutlu edebileceğinden emin değildi.

Zihinsel olarak kendine herkesin kendi mutluluğunu kontrol ettiğini söyleyebilirdi ama onu mutsuz etme gücüne sahip olduğunu biliyordu ve bu onunla yaşamaya hazır olduğu bir şey değildi.

"Oh, bir randevu. Ne yapıyorduk o zaman?" diye sordu.

"Takılıyorduk."

"Tabii, ama dükkândaki konuşmalar ne olacak? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diye belirtti.

"Öyleyiz."

"Yani seks ve arkadaşlık bir şey, ama birlikte akşam yemeği sizin için çok uzak bir köprü mü?" diye sordu.

Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu, çünkü belli ki o bu şekilde çerçevelediğinde... Boynunun arkasını ovuşturdu ve ne demek istediğini anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

Duyması gereken şeyleri söyledi ama kelimeler boğazında düğümlendi ve sonunda bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardı.

Gülmeye başladı. "Tanrım, duygusal olarak kabız olduğumu unutup duruyorum. İşini kolaylaştıracaksa bir arkadaş olarak benimle akşam yemeği ye."

Kabız mı? Belki de. Ama bunu ondan duymak hoşuna gitmemiştir. "Seninle çıkmak istiyorum Ama burada kalabilir miyim bilmiyorum ve senin de beni isteyeceğinden emin değilim ve lanet olsun Sera, seni tekrar incitmeyi reddediyorum."

Ellerini yüzünün iki yanına koydu, parmak uçlarında yükselip onu sert ve hızlı bir şekilde öperken parmaklarını elmacık kemiklerine sürttü. "Ben de incinmek ya da seni incitmek istemiyorum. Oradan başlayalım."

"Oradan başlayalım mı?"

"Gördüğüm ya da duyduğum kadarıyla ikimiz de yetişkin ilişkilerini başarıyla . Ama birbirimizi incitmek istememek benim işime geliyor."

Ona sıkıca sarıldı, yüzünü onun kalın, yumuşak buklelerine gömdü, lavanta kokusu etrafını . Bu işe yaradı. Onun mükemmellik ya da her ikisine de yabancı olan bir tür kesinlik istemesini bekliyordu.

Bu doğru geldi.

"Tamam."

Geriye doğru kaymış. "Harika. Ve böylece çıldırmak için zamanın var, iki yıl içinde

Haftaya Sevgililer Günü'nde Poppy'nin her yıl düzenlediği Sevgililer Günü olmayan partisine benimle gelmeni isteyeceğim."

"," dedi.

"Ha." Ona olan güvensizliği sert ama dürüsttü. "Neden şimdi bu kadar küstahsın?"

"Beğenmedin mi?"

"İstediyimi biliyorsun," diye belirtti. Kızın şımarıklığı onu kendi yalnızlığından çıkarmış ve onun yanında kendisi gibi olmayı rahatlatmıştı. Gevşemek ve biraz eğlenmek için. Hoşuna gidiyordu. Onun aşırı karamsar olmasına asla izin vermezdi.

Hayatındaki diğer herkes onu kendi haline bırakmıştı.

Yüzündeki ifade düşünceliydi ve adam onun çok şey yaşadığını anlayabiliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Liberty kartlarımı okudu," dedi.

"Daha fazla cadı büyüü. Sana ailen hakkında bir şey söyledi mi? Bizim hakkımızda mı?"

"İşler bu şekilde yürümüyor. Ama keşke öyle olsaydı," dedi.

Nasıl çalışıyordu? Sormak ama kadın açıklasa bile anlamayacağını hissediyordu. Belki de bazı şeylerin gizli kalması daha iyiydi.

belirsiz. Bu yüzden konuyu değiştirdi. "Akşam yemeği için nereye gidiyoruz?" "Bootless Soldier tavernasına."

Hemen ikisinin tuvalete giden karanlık koridorda sevişme görüntüleri aklına geldi. Tayt giyyordu, bu da işi zorlaştıracaktı. "Etek giyecek misin?"

Başını arkaya atıp sert ve yüksek sesle güldü ve o da gülümsemekten kendini . Bir şekilde onu anlamıştı ve o da onu anlamıştı. Yüzeyde sadece onun için doğru olmadığını görebiliyordu. Çok farklı ve çok zor biriydi. Ama bu an ona umut verdi.

"Kıbarca rica etseydiniz belki," dedi.

Yarı sert siki karnının alt kısmına dayanana kadar onu tekrar kendine çekti. "Lütfen."

Kendini ona srttı ve göz kırptı. "Elbette."

On dört

Sera eve gitti ve Noel'de aldığı ama hiçbir zaman evinin dışında giymeye cesaret edemediği tafta eteğini giydi

Çünkü bu onu ekstra hissettiriyordu. Şık, siyah, kepçe yakalı bir bodysuit ve en sevdiği kalın botlarıyla eşleştirdi. Kapıdan için çantasını aldı ve normalden daha ağır olduğunu hissetti. Yere baktı ve Ford'un evinden bir kitap taşıdığını fark etti.

Cenazeden sonraki gün çantasına koymuştu. Bir tanesiydi.

Ön kapağında Ford, Benjamin, Wes ve Oz'un imzaları yer alıyordu ama kullanılmaktan ve bakımsızlıktan dökülüyordu. Onlar için tamir ettirmek istiyordu - Ford onu restore etmeyi düşünmeye başladığını söylemişti ama herhangi bir plan yapmamıştı. Şimdi kitabı, Wes'in o gece onunla birlikte dönme ihtimaline karşı bir battaniyenin altındaki sepete koydu. Onarılan kitabın bir sürpriz olmasını istiyordu.

Duvardaki paltosunu kaptığı gibi evden çıktı.

Az önceki yoğun bulutlar yerini kara bırakmıştı ve durdu, başını arkaya eğerek pulların yüzüne düşmesine izin verdi. Sekiz yıldır Maine'de yaşıyor olması önemli değildi; eskiden Florida'lı olan o kız hâlâ onu seviyordu kar. Ağzını açtı ve dilinin üzerinde bir kar tanesi yakaladı. "Sanırım karı seviyorsun."

Dönüp Wes'e baktı. O da değişmişti. Tanıştıkları ilk gün giydiği yün paltonun yakasının altındaki balıkçı yaka kazağının kalın siyah örgüsünü gördü.

"Bayıldım. Sen seviyor musun?"

"Sanırım. Çoğu zaman umursamıyorum. Çocukken bunun için dua ederdim."

"Kar yağması için dua etmen gerektiğini sanmıyorum," dedi adam elini onun elinin içine koyup kasabaya doğru yürümeye başladıklarında.

"Peder Tom ihtiyacımız olanı istememiz gerektiğini söyledi," dedi Wes.

"Benim bir gün izne ihtiyacım vardı."

Adamın istediği şeye sahip olma şekline güldü. Kar ve bir gün izin büyük istekler değildi. Onun bu yönünü seviyordu. Sera büyürken hastalık izni almayı ya da evde kalmak istemeyi hiç düşünmemişti. Sadece bir kez sınıf atlamış ve kütüphaneye gitmişti çünkü son *Açlık Oyunları* romanı

serbest bırakılmıştı ve o da yedekte tutuyordu. Tawdra, Sera neden okulu astığını açıkladığında kızmamış ama bir daha asla yapmaması için onu uyarmıştı.

Tawdra'nın onun için en iyisini biliyordu. Evlatlık bir çocuk olarak Sera iyi olması gerektiğinin, aksi takdirde başka bir eve taşınacağını farkındaydı.

"Benimle buluşmaya geleceğini bilmiyordum," dedi.

"Geleceğimi bildiğini sanıyordum," dedi.

"Hayır."

"Neden olmasın? Bir randevuya çıkıyoruz, değil mi?"

diye sordu. Kadın omuz silkti. "Orada buluşuruz diye düşündüm."

"Bu mantıklı, sanırım. Ve bu iyi olurdu. Seni özledim ve seni görmek istedim."

Dönüp ona baktı, bunun sadece bir çizgi mi yoksa daha fazlası vardı. Kollarını kaldırdı ve ona baktı. "Bu etekle benim pek çok fantezimi gerçekleştiriyorsun," dedi.

Döndü ve tekrar ona döndüğünde, yüzündeki ifadeyi görene kadar kendini aptal gibi hissetti. Bunu kelimelere dökmekten neredeyse korkuyordu. İşte orada

Orada çok çığ ve savunmasız bir şey vardı. İçinde hissettiklerini yansıtıyordu.

"Bu benim ilk giyişim. İyi bir şeyler yapmayı umuyorum
İçinde anılar var." dedi.

"Elimden yapacağım," dedi Wes göz kırparak ve doğrudan kızın merkezine giden şakacı bir gülümsemeyle. Ondan hoşlanmıştı. Sadece hoşlanmıştı. Elini uzatıp onu kendine alabileceğine inanmak istiyordu ama o uzun zaman önceki atlama gününde öğrendiği ders gibi, temkinli olmalıydı.

Meyhaneye vardıklarında çok kalabalıktı ama odanın ortasına doğru bir masa buldular ve oturdular. Wes içkilerini ve menülerini almak için ayağa kalktı. Sera ceketini çıkarmış, sandalyesinin arkasında düzeltiyordu ki biri ona seslendi.

Merle'in ona el salladığını görmek için başını kaldırdı. "Hey, Poppy saat altıda burada buluşmamızı söyledi ama sanırım biraz erken geldim."

Masada bir sandalye çekti ve ceketini arkasına koyduktan sonra oturdu. "Sanırım Wes burada seninle birlikte."

"Öyle," dedi. "Ama Poppy ile buluşmayacağım."

"Sen değil misin? Ah, ." Wes içkileriyle geri döndüğünde ayağa kalkmaya başladı.

"Hey," dedi Wes, Sera'nın önüne bir bardak beyaz şarap koyarken.

"Kusura bakma dostum, bunun WiCKed Sisters yemeği olduğunu sanıyordum." Merle ayağa kalktı.

" yok. Bu gece herkes buraya geliyor mu?" Wes ona bakarak sordu.

Sera bir toplantıyı unutup unutmadığını mı yoksa arkadaşlarına katılmak isteyip istemediğini öğrenmeye çalıştığından emin değildi. Hâlâ bunu anlamaya çalışıyordu ki Liberty hızla yanlarına geldi ve kızıl saçlarında kar taneleri olan paltosuyla karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Bir sürü içkiye ihtiyacım olacak. Bütün gün kitaplarla uğraştım ve kafam allak bullak oldu."

"Hey, biz-" diye başladı Merle.

Sera, Merle'nin sözünü keserek, "Bir toplantı olduğunu unutmuşuz," dedi. "Wes ve ben bir randevudayız."

"Gitmemizi istiyor musun?" Liberty, Sera'ya değil ama Wes'e bakarak sordu.

Sera da ona baktı ve ne istediğini merak etti. Bu geceyi sadece ikisi için istemişti ama arkadaşları hayatının büyük bir parçasıydı. Wes onlara uyum sağlayabilecek miydi? Birkaç hafta içinde ayrılacağı için bunun bir önemi var mıydı? Son zamanlarda aklını ve duygularını çok fazla meşgul ediyordu.

Omuz silktili. "Yarın gece Sera'ya tekrar çıkma teklif etmeyi planlıyordum."

"Harika. Merle, ben bir rom ve kola alayım," dedi Liberty.

Merle içeceklerini almaya gitti. Liberty ceketini bıraktı ve banyoya koştu.

"Bunun için üzgünüm," diye başladı Sera.

"Olma. Eğer , arkadaşlarını tanımak ve hayatının bir parçası olduğumu hissetmek istiyorum," dedi.

Bu sözler hem ruhuna bir merhem hem de bir uyarıydı. Ona güvенеbileceğinden emin olana kadar Wes'in yakın çevresinin bir parçası olmasını istemiyordu. Ve bunu yapmaya henüz hazır değildi. Korkuyordu ve aralarındaki geleceğın ne olabileceğinden emin değildi. Keder onları bir araya getirmişti, bunun başka bir yolu yoktu. Ama aralarındaki bu şey, kederden ya da altı haftalık bir pazarlıktan daha büyük bir şeydi. Birch Lake onun evi olduğu için, hayatından vazgeçip buraya taşınacak kadar onu sevecek miydi?

Cesur olmaya çalışıyordu, başrol olmak için elinden geleni yapıyordu. Ama bu tahmin ettiğinden de zordu.

Wes pek kimseyle çıkmamıştı ama o bile bunun alışılmadık bir durum olduğunu biliyordu. Arkadaş grubu onun ailesi gibiydi ve ona sürekli işi ve Birch Lake'te ne kadar kalacağını düşündüğü hakkında sorular soran Poppy'nin karşısında otururken bunu tüm açıklığıyla gördü.

Aklına gelen şey ne *istersem* o kadar oldu ama söylemedi.

O.

Sera'dan hoşlanıyordu. Şu anda arkadaşları hakkında çok emin değildi, ama bir pislik gibi görünmek istemedi. Çok eğlenceliydiler ve Sera'nın arkasını kollamalarına saygı duyuyordu. Buraya tam bir dangalak gibi geldiği için onun yanında çekingen davranıyorlardı, bunu tamamen anlıyordu. Ama aynı zamanda, biraz daha sakin olmalarını diliyordu.

"Dört hafta daha burada benimle çalışacak Poppy, bunu biliyorsun," dedi Sera. "Aslında, Wes ve ben bazı iş görüşmeleri yapacağız.

adayları önümüzdeki hafta, o gittikten sonra kalıcı bir pozisyon almak için." "Bu çok iyi. Yani dört hafta sonra geri döneceksin. Nereye?

"Nereliyim demiştin?" Poppy sordu.

"Boston'da yaşıyorum," dedi. "Ama Portland'da büyüdüm." "Baban ve kardeşin orada yaşıyor, değil mi?" Liberty sordu. "Sanırım Oz'a benim için birkaç soru sorabilir misin?" Boynunun arkasını ovuşturdu.

"Elbette."

Beklediği bu değildi ve kalkıp yemeği terk etmeye hazırdı ki Sera masanın altından uzanıp elini onun kalçasına koydu ve sıktı. "Wes senin D&D grubuna katılacağından bahsetti. Bir kişilik daha yer var mı?"

Sera'ya baktı ve o da ona göz kırptı.

"Tabii ki. Bu bir tür daha fazla-merrier seansı. İnsanlara karakterlerini denemeleri için bir şans veriyorum, böylece bir sonraki kampanyamıza başlamadan önce ince ayarlar yapabilirler" dedi Merle.

"Harika. Liberty kısa bir süre önce rock yapmak istediğini söylüyordu-"

"Serafina Conte, sakın buna cüret etme," dedi Liberty.

Sera başını yana eğip önce Liberty'ye, sonra da Poppy'ye baktı.

"Ne var? Sadece bu fırsatı isteyebileceğini düşündüm. Sanırım deneyeceğim.

Wes bana kendi karakterinizi yaratabileceğiniz web sayfasının linkini gösterdi."

Sohbet D&D'ye kaydı ve arkadaşları büyüler, sınıflar ve karakter tipleri hakkında tartışırken Wes biraz daha rahat nefes almaya başladı. Rahatlamaya başladığında, üç kadının birbirleriyle ne kadar rahat olduklarını fark etti. Birbirlerinin üzerine konuştukları zamanlar oluyordu ama her zaman diğerlerinin ne dediğini anlıyor gibiydiler. Merle de en az Wes kadar şaşkın görünüyordu. Fark ettiği bir başka şey de, Liberty ona bakmadığı zamanlarda Merle'in düşünceli bir ifadeyle onu izlediği idi.

Liberty pek sık gözlerini kaçırmıyordu. Diğer adamı sürekli iğneliyordu. Adamın söylediği her şey için bir esprisi vardı ve gece ilerledikçe ve hepsi daha fazla içki içtikçe, Merle ona küstahça karşılık vermeye başladı.

Poppy'nin çekingenliği ve Sera masaya bir içki getirmek için yukarı çıktığında Poppy eğildi. "Seni daha önce kızdırdığım için özür dilerim."

"değil."

"Aslında değil, ama ben sadece..."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Sadece sen değil... Bu senin tüm cinsiyetin."

Aynıydı. Poppy'nin sesindeki kafa karışıklığını duyduğu zamanki kadar görüldüğünü hiç hissetmemişti. Onun tüm erkeklere güvenmediğini hemen anlaması onun hakkında ne söylüyordu? Kadınlar hakkında hep böyle hissettiğini mi?

Büyükannesinin Oz ve o sekiz yaşındayken ölmüş olması da yardımcı olmamıştı. Büyürken hiçbir zaman bir kadının etkisi altında kalmamışlardı. Babası boşandıktan sonra biriyle çıkma konusunda çok çekingen davranmış ve eve hiç kadın getirmemişti. Bu da Sitwell erkeklerinin hayatlarında bir kadın olmadan daha iyi olabileceklerini pekiştirmişti. Romantizm bir riskti. Wes, Sera'nın sırada beklediği yere doğru baktı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. İlk kez bir risk almak için baştan çıkarılmıştı.

"Pislik gibi davranmamaya çalışıyorum."

Liberty, "Sanırım hepimiz öyleyiz," dedi.

Merle, "Hâlâ yapman gereken işler var," dedi.

Onun omzuna bir yumruk attı. "Sen de öyle, inek." "Bana yapacağın bir büyü var mı, cadı?"

"Belki de çoktan yapmışımdır," dedi. Yüzü tamamen ciddiydi ama gözlerinde bir kıvılcım .

Merle ona iki kaşını kaldırdı ve Poppy gülmeye başladı, sonra tekrar Wes'e döndü. "Sanırım Sera senden gerçekten hoşlanıyor."

"Teşekkürler," dedi, nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi.

"Sadece onun incindiğini görmek istemiyorum. Ford onun birkaç erkek arkadaşından biriydi ve onu özlediğini biliyorum. Eminim sen de özölüyorsundur," dedi Poppy. "Yeterince iyi birine benziyorsun. Sadece onunla birlikte olma nedeninin onun için olduğundan emin ol. Dağınık büyük baba meseleleri için değil."

"Elbette."

"Seni gücendirdim," dedi Poppy.

"Az önce bana arkadaşına eşeklik etmememi söyledin..." Bir kıkırdama tuttu.

Sera elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı ve Poppy ile onun arasına girdi. "Wes'i rahat bırak."

Arkadaşlarının hayatına burnunu sokmasına kızıp kızmadığını anlayamadı.

"Sana yardım etmeye çalışıyordum," dedi Poppy.

"Hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz. Bu gece senin neyin var?" Sera, Poppy ile onun arasına oturup kolunu arkadaşına dolayarak sordu.

"Alastair aradı," dedi.

Wes, Alastair'in kim olduğunu bilmiyordu ama masadaki sohbet durdu ve herkes Poppy'ye döndü.

Diğer adamı tanıdığından beri ilk kez Merle neredeyse tehditkâr görünüyordu. "Ne istiyordu lan?"

"Bilmiyorum. Telefona cevap vermedim," dedi.

Wes Sera'ya döndü çünkü neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Alastair her kimse, Poppy için çok önemliydi.

Sera eğildi, eli yine onun kalçasındaydı. "O Poppy'nin yakında eski kocası olacak."

"Ah," dedi. Bu konuda başka ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu. Belli ki hikâyede çok daha fazlası vardı ve normalde daha fazlasını öğrenmek isterdi ama Sera'nın bacağındaki eli onu sertleştiriyor, beynini bir su birikintisine dönüştürüyordu. Onu bu gece buraya eğlenmek için getirmişti.

O kadar yakındı ki, kahverengi gözlerindeki kehribar beneklerini görebiliyor ve nefesinin sıcaklığını dudaklarında hissedebiliyordu. Ağzını hafifçe aralayıp daha yakına eğildi ve kız dudaklarını yaladı. Adam inledi. Meyhanenin ortasında olmaları ve kızın arkadaşlarının etraflarında konuşuyor olmaları umurunda değildi.

Onu her şeyden ve herkesten daha çok istiyordu.

İçinde tanımlanamaz bir şey . Onu her zaman . Ona nasıl güveneceğini bilemeyebilirdi ama kendi konfor alanındaydı ve ona karşı koymaya çalışmayacaktı.

* * *

Sera Wes'in elini tuttu ve ona doğru yaklaştı. Kolunu onun omuzlarına doladı. Sera ona yaslandı, Poppy'nin yüzünü izliyor ve Merle ile Liberty'nin seslerindeki öfkeyi duyuyordu. Merle ve Liberty'nin hemfikir olduğu tek konu Alastair'di.

Poppy sessizleşiyordu. Bütün gece tuhaf davranmıştı. Wes'i sorguya çekmesi biraz komikti çünkü bunu kibar bir şekilde . Sera da onun kıvranışını izlemekten zevk alıyordu. Wes için kendinden emin olmamak çok farklıydı. Sonuçtan emin olmadığı zamanlarda bile, her zaman silahlar ateşleniyor.

Şu anda hiçbir şeyden emin değildi. Ford'un ölümünden önce güzel, rahat ve güvenli bir hayatı vardı. Kitap ve el yapımı dergiler sattığı bir dükkânı vardı. Kendisiyle aynı ruha sahip arkadaşları vardı. Ve Ford ile arkadaşlığı vardı. Heyecan verici ya da seksi değildi ama ona aitti.

Sonra her şey değişti. Amber Rapp onları ünlü yapmış ve dükkânında bulunduğu güvenlik, çok fazla müşteri ve çok fazla taleple sarsılmıştı. Ford ölmüş ve onun ateşli torunu hayatına girmişti. Ve şimdi Poppy'nin geçmişi gün yüzüne çıkıyordu.

Sera korktuğunu fark etti.

Geliştirdiğini düşündüğü güvenlik çöküyordu. İnsanların gittiğini kendine her zaman hatırlattığı için gurur duyuyordu. Her şeyin geçici olmasına hazır olduğunu sanıyordu. Ama gerçek çok daha farklıydı. Birch Lake'teki dükkânı satın aldıklarından ve evini satın aldığından beri hiçbir şeyi geçici olarak düşünmüyordu.

Kalıcı bir şey inşa ediyordu. Ve siktir et. Günlükler tutarak ve her şey hep aynı kalacakmış gibi davranarak neşeyle yoluna devam .

Sonra Ford öldü.

Ve o zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Bir parçası bir daha olmayacağından oldukça emindi.

Ve o hazır değildi. Tüm bunların ortadan kalkmasına ya da değişmesine hazır değildi.

Değişim hayatında her zaman kesin olan tek ama şimdi buna hazır değildi.

Masada içine kapandığını hissederek sandalyesini geriye itti, Wes'ten uzaklaştı ve tuvalete gitti. Hayatı boyunca kaç tane banyoya kaçmıştı? Burası koruyucu ailedeki tek yerdi.

Ne olursa olsun kendini kilitleyebileceği evler. Liberty ve Poppy'nin kabulünden bunaldığında her zaman koşarak gittiği tek yerdi.

Ve bu gece, dünyası kendi ekseninde dönüyormuş gibi hissettiğinde, burası güvenli bir yerdi. Wes'in onu takip ettiğini duyarak durmadan önce koridorun yarısına kadar gelmişti.

Daha önceki flörtlerini hatırlıyordu ama seks için hazır olmadığını biliyordu. Meyhanenin koridorunda ateşli bir sevişme istemiyordu çünkü seks Wes için tatminden daha fazlasını ifade etmeye başlamıştı.

Lanet olsun.

"İyi misin?" diye sordu.

Hayır. O iyi değildi. Aslında, hiç iyi olduğundan da emin değildi. Ve böyle hissettiği zamanlarda takınmayı sevdiği olağan yüz ifadesi yerinde değildi. Wes'e karşı gardını düşürmüştü.

Aptal.

Onu geçiciden daha fazlası olarak görmeye başlamıştı. *Geçici* kelimesini sayamayacağı kadar çok kez ağzına almış olsa . Ruhunda, onu geleceğinde görmeye başlamıştı bile.

"Sanırım hayır," dedi. "Buradan çıkmak ister misin? Karda yürümek ister misin?"

Ona doğru baktı. Belki de son birkaç dakikadır yükselen kendi paniğiydi ama ağzının etrafındaki gerginliği, kendini tutuş şeklini fark etti.

Poppy tarafından sorguya çekilmiş ve Liberty'den iyilik istemişti. Kendince Wes de en az onun kadar yalnız biriydi. Bu onun için de tuhaf olmalıydı.

"Evet."

"Harika," dedi.

Elini ona doğru uzattı.

Geçici. Bunu kafasının içinde yüksek sesle söylemeye çalıştı ama sonra bu düşüncüyü bir kenara itti. Sera'nın elini tuttu ve sıktı -bilinçaltındaki kaltak, Sera'nın Wes söz konusu olduğunda kendi kararlarını vereceğini biliyordu.

Tavernaya geri döndüklerinde arkadaşlarının hâlâ hararetli bir tartışma içinde olduğunu gördüler. Sera normalde burada kalır ve Poppy'ye iyi bir arkadaş olurdu ama bugün bunu yapamazdı. Buradan gitmesi gerekiyordu. Wes'le eğlenceli, flörtöz bir randevu olması gereken şey daha fazlasına dönüşmüştü.

Ve Sera nefes alamıyormuş gibi hissetti.

Ceketine uzandı ve arkadaşları ona baktı. İlk kez ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Üzgünüm, acil bir işim var ve Sera'nın yardımına ihtiyacım var. Poppy, eski sevgilin için üzgünüm. Yarın görüşürüz," dedi Wes ve elini Sera'nın sırtına koydu. Wes'in bu olayı ele alış şekli Sera'nın içini rahatlatmıştı. Kafasında ve ruhunda neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama tam da ihtiyacı olan şeyi yapmıştı. Ona bir çıkış yolu vermişti.

Ona arka çıkmıştı. Bu biriyle ilk kez olmuyordu ama Wes'le ilk kez oluyordu.

Bu son kez olabilir, diye uyardı bilinçaltı.

Sera bunu görmezden geldi. Bunun yerine ceketini giydi ve onu ilk kez öptüğü lambanın ışıltısı altında, kararan gece gökyüzüne doğru adım attılar. Etraflarında hafifçe yağan kara baktı ve kendine ne kadar hazır olduğunu, onun gitmesine hazır olduğunu söylemeye çalışsa da, olmadığını biliyordu.

Onunla bir gelecek görmek istiyordu.

On beş

Sera'yla birlikte meyhaneden ayrılırken, sokak lambasının altında onu öperken, Wes kendi kendine Sera'nın ihtiyaç duyduğu erkek söylüyordu. Ama bir rol oynuyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Birch Lake'e geldiğinden beri öyleydi. Kendine sürekli değiştiğini söylemeye çalışıyordu ama gerçek ki değişmek istemiyordu.

Sera'nın kollarında bulamayacağı bir şey istiyordu. Daha önce hayatından ne kadar memnun olsa da yalnız olduğunu kabul etmesine asla izin vermemişti. Sera'yla birlikte, dünyaya benzer bir şekilde bakan birini bulmuştu. Bunu istiyordu. Gardını indirip ona güvenmek istiyordu.

Onu ve arkadaşlarını gördükten sonra artık inkâr edemeyeceği bir şeydi bu. Oz dışında gerçek anlamda yakın bir arkadaşlığı yoktu. Asistanı Hazel muhtemelen düzenli olarak konuştuğu tek kişiydi ve onlar da arkadaş değildi. Sera'nın grubu aile gibi hissettiriyordu. Wes hiçbir zaman kendine ait bir ailesi olmasını istememişti çünkü hepsinin Sitwell'ler gibi olduğunu düşünüyordu.

Koruyucu aile sistemi içinde sürüklenerek büyümüş olan Sera'nın ondan daha güçlü ve anlamlı bağları vardı. Sera'nın kendisi kadar bu da onu cezbediyordu. O farklı biriydi ve her zaman kibirli olmasına ve herkesi ve her şeyi çözebileceğini varsaymasına rağmen, bu sefer çözemedi.

Kız öpüşmeyi kesti ve ona sanki o da bir kriz geçiriyormuş gibi geldi. Babası her zaman aynı anda sadece bir kişinin çıldırabileceğini söylerdi. Bu, Oz'la birlikte büyürken onun ebeveynlikle ilgili tek kuralı olmuştu ve Wes'in yetişkin yaşamında da benimsediği tek şey buydu.

Kız çıldırmak üzereydi, bu da Wes'in kendini toparlaması gerektiği anlamına geliyordu. " oluyor?" diye sordu. Ona doğru eğildi ve yüzünü göğsünün ortasına koyuyor ve gerçekten duyamadığı kelimeler .

Ama ses tonu hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bunu yakalayamadım. Fark etmemem sorun değil," diye ekledi. Onun kriz geçirmesi hoşuna gitmişti çünkü bu sayede kendi başına çıldırmasına yer kalmamıştı.

Başını kaldırdı ve salladı. "Ben boktan bir arkadaşım. Poppy'nin şu anda bana gerçekten ihtiyacı var ama ben onun yanında olamam."

"Bu seni boktan bir arkadaş yapmaz," dedi ve parmaklarını birleştirerek WiCKed Sisters'a ve evine doğru yürümeye başladı.

"Öyle değil mi? Öyle hissettiriyor."

Randevuları bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Dürüst olmak gerekirse, bu gece Sera'nın kesinlikle farklı bir yönünü görmüştü. Bu da onun diğer yanlarından daha az güzel değildi. Çok çığ ve dürüsttü ve bu da onu cezbediyordu. Duygularını saklamıyordu; buna imreniyordu.

Biraz kafasının güzel olduğunu fark ederek başını geriye eğdi. Ayrıca Her zaman ona yakın olduğunda oluyordu. Ama muhtemelen böyle hissederken seks yapmak istemiyordu.

"Aranızdaki geçmişi bilmiyorum ama Poppy'nin gittiğin için kızgın görünmediğini biliyorum. Neden bir araya gelmemiz gerektiği hakkında konuşmak ister misin?

Gidelim mi?"

Başını iki yana salladı.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Yürümeyi bıraktı ve ona baktı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi ve aptal gibi görünmeyeceğimi bilmiyorum."

Ellerini kızın yüzünün iki yanına koydu ve iri kahverengi gözlerinin içine baktı. "Asla yapamazsın."

"Güven bana, yapabilirim," dedi alaycı bir ifadeyle. Sonra derin bir nefes aldı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Sen yanımdayken kendimi o gruba ait hissetmeye başladım."

Ellerini indirdi. Beklediği bu değildi. Geçici demişlerdi. Ona güvenebileceğinden emin değildi; deniyordu ama bir güvenebileceğine inanmıyordu.

"Biliyorum. Bu altı haftaydı, daha fazla değil. Ve neredeyse yarısını tamamladık," dedi ve ondan caddede onsuz yürümeye başladı.

Gitmesine izin vermek istiyordu. Orada durup onu izlemesi onu gerçekten kızdırmıştı. Duygularından kopan ve içine kapanan bu parçasından nefret ediyordu.

Ama o pembe eteği ve başının etrafındaki kıvrırcık saçlarını görünce gitmesine izin veremeyeceğini anladı.

Bu şekilde değil.

Ona yetişmek için koştu. Onu belinden yakaladı ve önüne doğru çekti çünkü bazı şeyleri yüz yüze değilken söylemek daha . "Bunu ben de hissettim."

Kelimeler sanki içinden kopup gelmişti ve boğuk bir fısıltıya benziyordu, gırtlaktan geliyordu. Bu gece meyhanede içip eğlenirken ve ilk kez rahatsız edici konuşmalara katılırken, Wes kendini insanları vardı... Kendini bunu düşünmeye bile zorlayamadı.

"Bu işi , değil mi?" dedi, ellerini onun beline koyarak.

Biz.

Tek bir kelime bile midesindeki ve sırtındaki gerginliği neredeyse yeniden nefes alabilecek kadar azalttı. Onları bir takım yapmıştı.

"Var."

"Sanırım şimdiye kadar yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz," dedi.

"Sanırım öyle. Ama belki. Geceyi birlikte geçirmeyi denemek ister misin? Yine mi?" diye sordu. Cenazeden sonra sadece bir kez gece kalmıştı. Şimdi anlıyordu ki belki de dedesi sayesinde ikisi de gardını düşürmüştü.

Ama ona seksten daha fazlası için ihtiyacı vardı ve onun da kendisine ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu da onu daha iyi hissettiriyordu.

Bilinmezlik onu ne kadar korkutsa da aralarındaki bu şeyin büyümesini istiyordu. Sera'yla bu ilişkiyi nasıl yürüteceğine dair hiçbir fikri olmasa da. Ona kalacak kadar güvenip güvenemeyeceğinden ne kadar emin olmasa da.

* * *

Wes şimdiye kadar kimseye vermediğinden daha fazlasını istiyordu. Koruyucu aile sisteminden ayrıldığından beri, kendi alanına ve kendi evine sahip olmak onun için çok önemliydi. Ve geceleri birlikte kalmaya başlamalarını istiyordu. *"Evet ama sadece sende"* . Bu ne onun için ne de kendisi için adil olurdu.

Duygularının onu götürdüğü bilinmeyen alana gidecekse, oraya gerçekten gitmesi gerekiyordu.

"Sanırım."

Ana yola çıkmışlar ve WiCKed Sisters'ın önünden karşıya geçmişlerdi. Yarın pencereden dışarıya doğru değişmeye başlamak zorunda kalacaktı.

Sevgililer Günü için. Wes'e bazı aşk günlükleri ve kendini sevmek için günlükleri hazırlatmıştı. Bazı insanlar bir partner ister, bazıları istemezdi.

Bir ortak istiyordu. Bu ne zaman olmuştu? Her zaman dayanıklılığı ve yalnız kalabilme becerisiyle gurur duymuştu. Bu onu hiç rahatsız etmemişti. Seçtiği ailesinin etrafında olması her zaman yeterli olmuştu. Ayrıca anne babasının yaptığı gibi bir hata yapıp değer verdiği kişileri inciterek kendini riske atmak istememişti.

Ama Wes'in gece kaldığını düşününce. Eğer bu bir alışkanlık haline gelirse, gittiğinde onu özler miydi?

Sonra başını salladı ve plan yapmanın onu daha önce hiç incinmekten korumadığını düşündü. Ford'un söylediği bir şey aklından geçti. *Aşk asla boşa harcanmaz.*

Sera yaşamaya devam etmenin zor olduğundan söz ettiğinde karısından bahsediyordu. Ford hâlâ zor olduğunu itiraf etmişti ama tüm o sevgi dolu anılara sahipti. Eşinin ölümünden sonra ona bir can simidi olmuşlardı. Karısı ölmüş, oğlu ve torunları da uzaklara gitmişti.

Sera, Wes ile anılarını bulabilir miydi? Birbirlerine ayırdıkları zamanın ötesine geçmenin bir yolunu bulamazlarsa, onu ayakta tutmaya yetecek türden?

"Eğer kalmam için hazır değilseniz, değil" dedi.

Eğer o anda bir şeye karşı soğukkanlı olmayan bir adam varsa, o da Wes'ti. "Hiç havalı değilsin."

"Hayır, . İçimde uyandırdığın duyguları anlamıyorum ve babamın büyürken bana söylediği tek iyi şeyi hatırlamaya çalışıyorum

-Bir seferde sadece bir kişi çıldırabilir ve buna izin verebilir ama bu benim konfor alanım değil."

O kadar açık sözlü ve dürüsttü ki bu hem iç ısıtıcı hem de biraz inciticiydi. Onunla ilgilenmek istemiyordu. Kendisi de benzer güvensizliklerle boğuşuyor olsa da, bu acı veriyordu.

"Evet, ," dedi.

"Biliyorum, bu yüzden kendimi büyük bir gibi hissediyorum. Tanrım. Büyükbabamı dolandırmaya çalışan bir fahişe olsaydın çok daha kolay olurdu."

Bunu söyleme şekline neredeyse gülecekti. Onun kendisinininkini yansıtan duygularla boğuşmaya çalışmasını izlemek bir bakıma kendini daha güvende hissetmesini sağladı. "Bunun için üzgünüm."

"Sevmiyorum. Senden hoşlanıyorum, Sera. İşte, . Yani, tahmin etmeliydin."

Bir dakikalığına gözlerini kapadı ve bu sevginin, ona getirdiği sıcaklık ve neşenin zihninde ve bedeninde yaşamasına izin verdi. Adam ondan *hoşlanıyordu*. Bir an için daha önce hiç yaklaşmadığı bir şey ona ulaşmıştı.

Wes ondan hoşlanıyordu ve o Wes'ten hoşlanıyordu.

Bunun yarattığı karmaşıklıklar kafasının içinde dönüp durmaya başladı ve onları bir kenara iterek kolunu adamın beline doladı ve eve doğru götürmeye başladı. "Emin değildim. Bu gece hava buzlu ve evine geri dönme riskini almak istemeyebilirsiniz."

Onun kendisine karşı gevşediğini hissetti. "İşte bu."

Evine vardıklarında, bu anın her şeyi değiştirecek bir an olduğunu fark etti. Wes'in gece kalmasının hoşuna gidip gitmeyeceği ya da bunu bir daha asla yapmak istemeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bu çekimi ve sevgiyi bir ilişkiden daha fazlasına dönüştürebileceğinden hiç emin değildi. Ford, yalnızken onlarca yıllık sevgi dolu anıların tadını çıkaran bir adam olabilirdi ama Sera aynı maddeden yapılmamıştı.

Hayatta kalmasının tek yolunun kendi başına olmak olduğu bir hayatın içine doğmuştu. Liberty ve Poppy ile olan arkadaşlığı ona bir kız kardeşlik vermiş ve bir aile bulmuştu ama her ikisi de yalnız yaşıyordu. Tawdra'nın evinden ve Milly ile paylaştığı yatak odasından ayrıldığından beri kimse onun evinde kalmamıştı.

Sera kapının kilidini açarken alt dudağını dişlerinin arasında çiğnedi, anahtarı karıştırıp düşürdü.

Wes , onu aldı ve onun için kapının kilidini açtı. "Sadece bu gece deneyelim."

Yine yapmıştı. Meyhanede yaptığı gibi, ona güzel ve güvenli bir çıkış vermişti. Bu ona başrol oyuncusu enerjisi gibi gelmiyordu. Sanki Kendini her şeyin önüne koyuyordu. Bir kez daha güvenli yolu seçiyor ve gösteriyi kaçırıyormuş gibi hissediyordu.

Wes'le güvenli yoldan daha fazlasını istiyordu.

"Bunu istiyorum Wes. Nasıl sonuçlanacağını bilmiyor olabilirim. Ama bu gece biraz vicdan muhasebesi yaptım ve gelecek için plan yapmaktan ne kadar korkuyorsam, bunun getirebilecekleri de beni o kadar heyecanlandırıyor."

"Ben de," dedi.

Kadın onu evine götürdü ve adam kapıyı arkalarından kapattı. Evi her zamanki gibi sıcak ve davetkârdı. Gücünü, olduğu kadını yansıtacak şekilde düzenlediği bu mekândan alıyordu.

Dünyanın her zaman görmesine izin verdiği kadın değil, gerçek Sera. İşte bu yüzden Wes'i bu alana getirmek bilinmeyene doğru bir adım atmak gibi geliyordu. Ama geri dönüş yoktu. Evinde ve kendisinde çoktan bir iz bırakmıştı. Kalmayı istediği bu geceye kadar bunu görmesine izin vermemişti.

Onunla kendi yatağında yatmasına izin vermemek sanki aralarındaki bir bariyeri koruyacakmış gibi davranıyordu. Ama o bariyer Ford'un cenazesinin olduğu gece ortadan kalkmıştı ve zihinsel olarak onu tekrar aralarına sokmaya ne kadar çalışırsa çalışsın, bu gerçekleşmeyecekti.

* * *

Bu sefer onu yatağına almak istiyordu. Meyhanedeki gibi değil; seksin bir anlamı olduğunu hissetmek istiyordu. Ama açıkçası, koridorda olmak onu birlikte geçirdikleri ilk geceye geri götürdü. Onun sıcak amcığının sikinin üzerindeki hissini hatırladı ve tekrar içine girmekten başka bir şey düşünemedi.

Paltosunu ve botlarını çıkarmıştı ve adam onu orada dikilirken izledi. Gözlerinde onu korumak istemesine neden olan o kırılganlığı gördü. Onu kollarıyla sarmak ve bildiğinden emin olmadığı sözler vermek. nasıl saklayacağını. Onu güvende tutacağı ve kimsenin ona tekrar zarar vermesini engelleyeceği gibi şeyler.

Kendisi bile.

Ama içten içe hâlâ sinirli bir piç gibi hissediyordu ve Sera'yı korumak kolay olmayacaktı çünkü hâlâ kontrolden çıkmış hissediyordu.

Sikeyim.

Başını yana eğdi ve elini ona uzatmadan önce bir süre onu izledi. Paltosunu ve botlarını hâlâ giyyordu ve onları çıkarmanın şık bir yolu yoktu, bu yüzden çılgınca bir anda yaptı. Ne zaman

Yüzündeki o ifadeyle ona doğru uzandığında, onu istediğini biliyordu. Bu da onu tamamen soymaktan başka bir şey düşünmesini imkânsız hale getiriyordu. Henüz yapmadığı bir şeydi bu. Onun içine hızlı girebilmek için kıyafetlerini yolundan çekmeye razı olmuştu. Sanki o anı hemen yakalaması gerekiyordu yoksa tamamen kaçırıacaktı.

Ve bu sefer... geceyi geçirmesine izin veren kadınla. İkisi de yas tuttukları ve tutunacak başka kimseleri olmadığı için değil. Çünkü ikisi de karar vermişti.

"Wes?"

"Özür dilerim. Tam bir abaza gibi davranıp üzerine çalışıyorum. Bu sefer romantik olsun istiyorum..."

"Ne şekilde?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Romantik filmlerdeki gibi mi? Ama dürüst olmak gerekirse, her zaman çiftten koparlar ve bunu yapan tek kişi pornoda gördüğüm insanlar... ki bunun romantizm sayıldığından emin değilim."

Onun elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. "Bilmiyorum. Sadece bana dokunduğunda hoşuma gittiğini ve ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünemediğimi biliyorum. Ve şu anda... senden tek istediğim bu."

Elini göğsünün üzerine, üstünün yakasının tenini çıplak bıraktığı yere koydu. Elini teninde gezdirdiğinde dokunuşu soğuktu. Ona dokunduğu anda düşünmeyi bırakmıştı ama duygularını kontrol etmesi o kadar kolay değildi. Ona dokunduğunda, bunun Sera olduğunun çok farkındaydı.

Barda tavladığı bir piliç değil.

Sera.

Boynunu öptü, tanıdık lavanta kokusu onu ateşledi, sonra başını kaldırıp parmağını üstünün çizgisi boyunca çekişini izledi. Tenine dokunduğunda yumuşacıktı. Sırtını dikleştirerek göğüslerini ona doğru itti. Kısa bir an için burada bu kadınla birlikte olduğuna inanmak zordu. Geceyi burada geçirecekti. Kadın yüzünden değil.

buz ya da eve gidemeyecek kadar sarhoş olduğu için. Ama kız istediği için.

Tanrım, ne kadar duygusal bir pısrıktı. Tek düşünebildiği bu geceyi ikisinin de her zaman hatırlayacağı bir gece haline getirmektir. Onun evinde kaldığı ilk geceyi.

Sadece açıkta kalan göğsüne dokunarak acele etmemeye devam etti. Çok yumuşak bir teni vardı ve ılık ışıldı, solgundu.

Bir koluyla yavaşça üstünün omzunu aşağı itti ve açık kumaşın etini daha fazla ortaya çıkarmasına izin verdi. Elini içeriye doğru itti ve göğsünü kavrayana kadar daha da aşağıya indi. Meme ucu sertti ve avucunun ortasına doğru itiyordu. Avucunu üzerinde daire çizerek daha da sertleşmesini sağladı ve bir inilti çıkardı.

Ereksiyonu sertleşmiş, kot pantolonunu zorluyordu, bu yüzden fermuarını indirerek ereksiyonuna yer açtı. Elini kızın beline koydu ve parmaklarını arka taraftaki bağlantıyı bulana kadar gezdirdi ve eteği ayaklarına düşene kadar fermuarı indirdi.

O ana kadar kadının üzerinde bir bodysuit olduğunu fark etmemişti. Bir elini kalçasına koydu ve onu izlerken uzun kıvrıcık saçlarını savurdu. Bir adım daha yaklaştı, onu soymaktan başka bir şey düşünebileceğinden emin değildi ama bu geceki görüntüsü her zaman değer vereceği bir görüntüyüdü. Bacaklarının arasına uzanarak kadının amını avuçladı. Kasık kumaşı sıcak ve nemliydi ve onu kenara iterek kadına yakından dokundu. Yer değiştirdi ve yukarı uzanarak göğüslerini ortaya çıkarana kadar tulumu aşağı çekti.

Ellerini adamın başına koydu ve ağzını göğsüne doğru itti. Sonra ellerinden birinin aşağıya doğru hareket ettiğini, sikini sıyırdığını hissetti. Parmaklarını şaftının etrafına sardı ve yukarı ve aşağı hareket etti, her tepeye ulaştığında parmağını ucuna sürttü. Onu istediği ve ona ihtiyaç duyduğu için hiç özür dilemedi. Kadının kendine güveni adamın içinde derin ve ilkel bir şeyler uyandırdı.

Meme ucunu ağzına aldı ve hissin dilinin üzerinde kalmasına izin verdi. Kadının eli onu, dışında hiçbir şeyin var olmadığı cinsel bir unutkanlığa sürüklüyordu. Islanan ve onun için hazır hale gelen vücudunun kokusu onu başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tahrik ediyordu.

Kadın onu daha hızlı ve daha sert okşuyordu ve adam onun klitorisini okşuyordu.

Kızın bundan hoşlandığını biliyordu. Kalçaları adamın eline karşı sallandı; adam iki parmağını kadının amına soktu ve kadın uzun, alçak bir inilti çıkardı. Aletinin ucunu kullanarak,

Duvarları parmaklarının etrafında sıkılaşıırken klitorisine sürttü. Ona zevk vermek ve ona karşı kıvranışını izlemek bağımlılık yapıyordu. Buna ihtiyacı vardı. *Ona ihtiyacı vardı* ve sadece bu şekilde kollarında değil. Bu duyguyu bir perspektife oturtmakta zorlanıyordu. Ama şu anda, onun gelişiyse, bu endişeyi bir kenara itti.

Meme ucunu daha sert emdi, parmaklarını yukarı itti, klitorisinin horozunun ucuna karşı hissi, adını seslendiği anda boşalmaya başlamasına neden oldu ve orgazmını eline karşı hissetti. Kalçalarını ona doğru kaydırды ve boşalana kadar boşaldı. Sonra elini Kollarını ona doladı. Tek kelime etmeden. Ona izin verdiği sürece kalmaya hazırdı.

On altı

Sevgililer Günü hiçbir zaman ona göre bir tatil olmamıştı. Ama Liberty ve Poppy ile tanıştığından beri Sera kendini her yıl bu günü iple çekerken buldu. Tatili tersine çevirmişler ve romantik değil, tüm aşklarla ilgili hale getirmişlerdi. Bu yıl parti WiCKed Sisters'da yapılacaktı ve katılmak isteyen herkese açıktı.

Yiyecek ve içecekler için cüzi bir ücret talep ettiler ve Liberty'nin son dolunayda aşk titreşimleriyle doldurduğu bir kristal, Poppy'nin kendi poşetlediği Aşka Vakit Yok çayı ve üzerinde bir aşk niyeti yazabileceğiniz bir kalp bulunan 4x4 boyutlarında küçük bir günlük içeren küçük parti hediyeleri .

Sera ciltleme işine yardım etmesi için Greer'i tutmuştu ve Wes de onlara basit günlüklerin nasıl yapılacağını öğretiyordu. Greer çoğunlukla her bir günlük için on iki sayfalık bir imza hazırlamaya başlamıştı. Sera kapakları yapıyor, Wes de ciltleme işini hallediyordu. Wes, Greer'in yakında ciltlemeye başlamaya hazır olacağını düşünüyordu ve kitap yapma becerisini öğrenme konusunda hevesli görünüyorlardı.

Greer uzun boyluydu, kalın ipeksi bir sakalı, bıyığı ve saçları vardı. Sera kıskanıyordu. Saçları uzun, pürüzsüz dalgalar halinde omuzlarından sarkıyordu. Göz makyajları her zaman ve ruh hallerine göre giyiniyorlardı. Bir gün kalın bir kazakla uzun bir pelerin giyiyorlardı, ertesi gün ise oduncu havası veren flanel giyiyorlardı. Sera işte onlardan memnundu.

Ve sadece sonunda ilerleme kaydettiği günlükler konusundaki yardımlarından dolayı değil. Aynı zamanda Wes'le aralarına hoş bir hava kattıkları için de. Wes son on gündür onun evinde, o da Wes'in evinde kalıyordu. Yeni bir iş arkadaşı ve arkadaşına sahip olmak gerginliğini azalttı ve fazla düşünmekten alıkoyarak rahatlamasını ve geçen günlerin tadını çıkarmasını sağladı.

Sera, Wes'le çıkma konusunu çok fazla düşündüğünde hâlâ biraz korkuyordu. Bu yüzden akışına bırakmaya çalışıyordu. Ne var ki bu onun her şeyine aykırıydı. Yani eğlenirken ve daha düşüncesiz olmaya meylederken, günlüğü şüpheler ve korkularla doluydu.

Wes'in kollarında uyumayı seviyordu. Wes onu her zaman kendine çekerti ve hem Wes'in vücudunun sıcaklığını hem de ara sıra horlamasının yumuşak, alçak sesini duymak onu rahatlatırdı.

Liberty arkasından yaklaşarak, "Kızım, bakmayı kes," dedi. "Onu anlayamıyorum," dedi Sera.

"Senin için çektiğim kartlar geçmişti çözmeni söylüyordu. Çözdün mü?"

"Hayır." Bu kısmı görmezden geliyordu. Sevgilisinin neredeyse 7/24 hayatında olmasına kendini kaptırmış ve bu duygusallığın onu ele geçirmesine izin vermişti.

"Yap," dedi Liberty. "İkinizi birlikte sevmeye başlıyorum."

"Ben de," diye fısıldadı Sera ve sonra başını Liberty'nin omzuna yasladı. "Ne yapacağım ben? Gelecek planları yapmak istiyorum ama onlara güvenilebileceğimden emin değilim. Ya hâlâ gitmek istiyorsa? Ya da benim onu takip etmemi isterse?"

Liberty elini Sera'nın çenesinin altına koyup kaldırdı. "Kendine güven. Ve geçmişinde neyi çözemediğini bul."

"Vay canına, hepsi bu mu? Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim," dedi alaycı bir tavırla.

Liberty güldü ve başını salladı. "Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir." "Bu basmakalıp sözden nefret ediyorum."

Liberty, tarot kartı okuma istasyonları kurduğu dükkânın kendi tarafına doğru ilerlerken, "Bu basmakalıp bir söz değil, gerçek," dedi.

Sera, onlara katıldığında sohbet etmekte olan Wes ve Greer'e doğru yürüdü. "Sanırım neredeyse hazırız."

"Kesinlikle," dedi Greer. "Erkek arkadaşımı bize katılması için davet ettim. Treni rötör yaptı ama yakında gelir."

"Riley ile tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Sera. Greer gidip onunla karakolda buluşmak istedi ve ikisiyle de daha sonra görüşeceğini belirtti.

Wes ciltlediği günlüğü bitirdi, bir kenara koydu ve sırtını tezgâha yaslamak için döndü. Ellerini sıkıca kalçalarına koyarak onu kendine doğru çekti. Bir çift kırmızı vegan deri tayt ve üzerinde kırmızı kalpler olan köpüklü beyaz organze bir bluz giymişti. O denedi buklelerini dağınık bir topuz haline getirdi, ancak bukleler arkadan kaçmaya devam etti, bu onu eskisi gibi rahatsız etmiyordu çünkü Wes her zaman onlara dokunuyordu.

Wes her zamanki gibi tam oturan soluk kot pantolonunu ve Noel ve Sevgililer Günü için olduğunu açıkladığı kırmızı kazağını giymişti.

Wes onu bacaklarının arasına yerleştirirken, "Oz geliyor," dedi.

"Öyle mi?"

"Sen de benim kadar gibisin. Evet, beni geri çevireceğini düşünerek davet ettim ama yolda. Bu gece bizimle dedemlerde kalacak."

"Beni orada istediğine emin misin?" diye sordu.

"Evet, istiyorum. Eğer istemiyorsan, sorun değil," dedi.

İkisi de bunun neye benzeyeceğini gerçekten bilmesede de bir ilişkiye doğru ilerliyorlardı. Ama kardeşinin onların bir çift olduğunu bilmesine izin vermek... Bunun arkadaşlarının bilmesinden ne farkı vardı? Bu onlar için bir başka büyük adımdı.

Yoksa onu olmadığı bir şeye mi dönüştürüyordu?

"Artıları ve eksileri hesaplarken zihninizdeki dişlilerin tıkırdadığını neredeyse " dedi.

Hafifçe omzuna vurdu. Onu çok iyi tanımaya başlamıştı. Ona söylediği şeyleri bile değil, sadece gözlemlediği alışkanlıkları. "Kes şunu. Sence Oz buraya aşkı bulmak için mi yoksa kırık bir kalbin üstesinden gelmek için mi geldi?"

"Kardeşimin bir kalbi olduğundan emin değilim," dedi.

"Öyle mi?" Kelimeler ağzından kaçtı ve hemen onları geri çağırmak istedi.

Ama Wes sadece elini kaldırdı ve kalbinin üzerine gelene kadar kazağının altına itti. "Sen söyle."

Tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi ve ona doğru eğildi, başını geriye doğru eğerek gözlerinin buluşmasını sağladı. Onun gitmesini beklemekten vazgeçmeliydi. Onun kalacağından şüphe etmeyi bırakmalıydı. Sevilmeye layık olduğuna inanmaya başlamalıydı.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

* * *

Wes, Sera'nın kırmızı taytının içindeki görüntüsüne bayılmış ve partideki kalabalığın arasında ilerlerken onu izlemişti. Oz arabasını park ediyordu ve birkaç dakika içinde onlara katılacaktı. Yatıya kalmak ilişkilerine yeni bir boyut katmıştı ve Wes bundan pişmanlık duymuyordu. Sera ile ne kadar çok vakit geçirirse, onunla o kadar çok vakit geçirmek istiyordu.

bu şekilde hissettiği ilk kadın olabilirdi. Oz'u bir hevesle davet etmişti ama aynı zamanda Wes, Birch Gölü'nde yalnızken Sera'ya güvenme yolunda adımlar atıyormuş gibi davranmanın kolay olduğunu biliyordu.

Ama o bu yalanı eski, yıpranmış bir kağıt parçası gibi görmüştü. Kendi gerçek dünyasında değilken ona güvenmek . Bu gece işler giderse, onu yılda iki kez katıldığı büyük bir kitap müzayedesine için gelecek hafta New York'a davet edecekti.

Eğer işler giderse... Nasıl olmayacağını bilmiyordu ama kafasındaki endişeleri susturmak onun için zordu.

"Wes," diye seslendi Oz dükkâna girip kalabalığın arasından ilerlerken.

Sera, Poppy ve Liberty ortalıkta dolaşıyorlardı, bu yüzden Wes de Sera'nın dükkanında kasaya bakıyordu. Sadece mekana göz kulak oluyor ve soruları yanıtlıyordu. İyi miktarda Charm, Curse satmıştı, Bayanlar herkesi bir turda yönlendirdikten sonra Confluence oyunu.

Tek koluyla kardeşine sarıldı. "Seni gördüğüme sevindim. Yolda trafik nasıldı?"

"Fena değil," dedi Oz. "Babam selamlarını yolladı. Sanırım yaşlı adamın bu gece bir randevusu vardı."

"Asla olmaz."

"Evet. Kiminle olduğundan emin değilim. Kiminle olduğundan emin değilim çünkü az önce erken çıkması gerektiğini söyledi ve benim de çıkabileceğimi söyledi."

"Buna inanamıyorum."

Oz güldü. "Belki de sonunda ."

"Belki de. Bence büyükbabamın ölümü onu kesinlikle söylediğinden daha fazla etkiledi. Aslında bizimle arabada konuştu, o yüzden neden tarih?"

"Evet. Yani... Sera ile aranızda işler ciddileşiyor mu?" Oz sordu. "Neden sordun?"

"Çünkü bana onun burada kalacağını ve bu konuda sakın olmamı bildiren bir mesaj attın." Kardeşi ona tek kaşını kaldırdı.

"Evet, işler iyi gidiyor. Nereye gittiklerinden emin değilim ama hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum."

Oz tezgâhın üzerindeki dergilerden birini alarak, "Onunla aranızdaki havayı öldürmeyeceğim," dedi. "Yaptığın şey bu muydu?"

"Ben kesinlikle dergilerin montaj hattıyım. Hepsi Sera'nın fikirleri" dedi.

"Bu ne işe yarıyor?"

"Size en çok arzuladığınız şeyi getirir," dedi Wes. Daha önce bir tane satın almıştı ve kullanıp kullanmayacağından emin değildi ama cazip gelmişti. Sera'nın da içinde olmasını istiyordu.

Hayatını. Ona kelimeleri söyleyemiyor, hatta bazen hareketleriyle ifade edemiyor olabilirdi ama bilinçaltı ona Sera'dan ya da Birch Lake'ten ayrılmak istemediğini şiddetle .

"Ve insanlar buna inanıyor mu?"

"Oz, bir şeyleri yazıya dökmenin gücü vardır," dedi. "Sera ve onun arkadaşlar enerjilerini odakladılar ve bu dükkânı açtılar. Sonra Amber Rapp de aynısını yaptı. Yani, evet, bence işe yarıyor."

Wes, Sera'nın bundan bahsettiğini ilk duyduğunda şüpheyile yaklaşmıştı ama artık inanmaya başlamıştı. Sihir vardı - herkesin buraya akın ettiği kurgusal cadı şeyleri değil, Sera'nın günlüklerindeki gerçek mistik enerji, bir şeyleri var etmek için konuşuyordu. Bunu inkâr etmedi.

Oz cüzdanını çıkararak, "Bir tane alacağım," dedi. "Gözüm bir süredir yeni PlayStation'var ama almak için e-posta listesine giremiyorum. Belki bu yardımcı olur."

Wes, Oz'un günlüğün bu kadar maddi bir şey için işe yarayacağına inandığından emin değildi ama de kardeşine bir tane sattı. "Poppy'nin gece için özel bir çayı var ve Liberty de ilgilenirsen sana birkaç kristal verdi."

"Yeni çağa dönmüyorum. Sadece kardeşimi destekliyorum" dedi.

Greer, erkek arkadaşı Riley ile birlikte geldi ve Wes ile Oz'un kaynaşabilmesi için dükkâna göz kulak olmayı teklif etmeden önce tanışma faslını gerçekleştirdi. Greer'in teklifini kabul etti ve insan kalabalığının arasından Sera'ya doğru ilerledi.

Merle onun yanında durup Wes'in duyamadığı bir şeyler söyledi ve Sera başını arkaya atıp güldü. Onun yüzündeki neşeyi izlerken ve kahkahasının lavanta parfümünün kokusu gibi üzerine sinmesine izin verirken, içinden bir arzu geçti. Bu onu derinden etkileyen bir şeydi.

Farkına varmaya başladığında bir dakika boyunca orada durdu. Şansını denemiyor ve onu önemseme yolunda ilerliyordu. Zaten önemsiyordu. Tanımladığı şekilde değil ama belki daha büyük bir şekilde. *L* kelimesini de içeren bir şekilde.

Lanet olsun.

Bir an için arkasını döndü çünkü Sera'nın yüzünü görmesi halinde onda bir şeylerin değiştiğini tahmin edeceğini biliyordu. Sera'nın onun yeni yeni fark etmeye başladığı şeyi anlayacağından şüpheliydi. Kendine ne kadar yavaş hareket ettiğini söylese de, öyle değildi. Kendine ne kadar istediği önlemleri. Ama belki de başından beri kalmasının nedeni buydu.

Kitaplar ya da dedesinin ona bıraktığı herhangi bir şey için geldiği yanılmasından çoktan vazgeçmişti. Sera için buradaydı. Kendine başka şeyler söyleyebilirdi.

Hatta Oz ya da Sera'ya başka bir şey söyleyebilirdi. Ama gerçek tamamen onun üzerinde odaklanıyordu.

"Dostum, iyi misin?" Oz sordu.

"Evet. Beni etkiliyor," diye belirtti Wes. Kardeşinin bunun sadece neden olan fiziksel bir tepki olduğunu düşünmesine izin verdi. Ona ne kadar değer verdiğini bilmek kollarını boş hissetmesine neden olmuştu. Sadece ona dokunmaktan hoşlanıyordu.

Her zaman . Ama şimdi biliyordu ki bunun nedeni onun damarlarında bir ateş olmasıydı. O, asla vazgeçemeyeceği bir tutkuydu.

* * *

Parti sona ermişti ve Sera, Oz, Merle, Poppy ve Liberty ile birlikte uzun bir masanın etrafında Wes'in kucağında oturuyordu. Oz ve Poppy uzun süredir sessizce konuşuyorlardı. Liberty, yapmayı sevdiği gibi Merle'i kızdırıyordu, D&D maceraları hakkında cinsel içerikli sorular soruyordu. Ona birkaç kez oyunun amacının bu olmadığını söylemişti. Ama o denemekten hoşlanıyordu onu çingırdatmak.

Aslında Merle her zaman o kadar sakın ve soğukkanlıydı ki, onun şakacı bir şekilde soğukkanlılığını kaybetmesini izlemek herkes için eğlenceliydi.

"Hey. V gününde hediye almadığını söylediğini biliyorum ama senin için bir şeyim var."

Onu daha önce hiç görmediği kadar rahattı ve tanıştıklarından beri ilk kez o da gergin değildi. Adam ona birlikte vakit geçirmeye başlayıp başlayamayacaklarını sorduğundan beri onu sürekli rahatsız eden endişe birlikte geçirdikleri geceler nihayet .

"Ne oldu?"

"Benimle gel, sana göstereyim," diyerek onu kucağından kaldırdı ve ayağa kalktı.

"Eğer bu senin sakinse, daha önce de görmüştüm," dedi.

"Onu sana sonra vereceğim ama şimdi senin için başka bir şeyim var," diyerek onu sert ve hızlı bir şekilde öptü.

"Siz ikiniz gidiyor musunuz?"

"Henüz değil," dedi Wes. "Sadece Sera'ya arka odasında bir şey göstermek istedim."

Liberty, Merle'e işaret ederek, "Bizimle birlikte bir kampanyaya katılmış olsalardı, seks tahmin ederdim," dedi.

Merle alaycı bir ifadeyle, "Emin olmak için yuvarlanmamız gerekir," dedi. "Ama ben de aynı fikirdeyim."

"Yani haklı olduğumu kabul ediyorsun," diye alay etti Liberty.

Wes, Sera'yı alıp gruptan uzaklaştırdı, böylece Merle'in tepkisini duymadı. Bu ikisi her zaman birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı ve Sera ilk başta Liberty ve Merle'nin birlikte olmasını istediğinden emin değildi çünkü... Bir erkek her zaman sahip oldukları dengeyi bozabilirdi ama şimdi emin değildi. Wes her şeye farklı bir bakmasını sağlıyordu.

Ford'un yaptığından farklı değil.

Wes onu arka odaya açılan kapı aralığında durdurdu. "İş günü boyunca o aşırı doldurulmuş kanepede sevişmekle ilgili birkaç erotik fantezim oldu. Ama şimdi bizden bunu beklediklerini bildiğimiz için klişe gibi geliyor."

"Olabilir. Yeteneğinin pantolonunun içinde olduğunu mu söylüyorsun?"

Adam başını sallayıp ona gülümsedi ve kadının kalbi sıkıştı. Onun gülümsemesini seviyordu. Bu çok sık olmazdı ve olduğunda da o kadar açık ve şefkatli görünürdü ki. Hayatın onu onca insan ve yer arasında koşturup durduğunu neredeyse unutuyordu.

"Daha sonra. bakalım," dedi ve dönüp üzerinde *Sera İçin* yazan kraft kâğıdına sarılı düz bir paket aldı.

. Gözlerinde yaşların sızısını hissetti. Wes ona hediye veren ikinci erkekti ve bunu yapan ilk sevgilisiydi. Bunun onu daha derinden önemsemesine neden olmasına izin vererek aptallık etmediğini umuyordu.

Ama durduramadı.

Adam boğazını temizleyene kadar paketi elinde tuttu. "Açacak mısın?"

Başını salladı, sesinin çatlamayacağından emin değildi. Parmağını arkadaki kâğıtların arasına soktu, bandı gevşeterek ambalajı çıkardı ve arkasındaki bankın üzerine fırlattı. Aşağı baktı.

Jane Austen'ın *Mansfield Park*'ının kırmızı-altın art deco kapağı. Kitabı dikkatle açtı ve en sevdiği tarihi yayıncılardan biri olan Thompson'dan çıkan ilk baskı olduğunu görünce nefesi kesildi. Titizlikle restore edilmişti.

Birkaç hafta önce Jane Austen'ın tüm kitaplarının ilk baskılarını toplamaya çalıştığından bahsetmişti.

Wes'i Ford'un eski evindeki mutfak masasında, kapak üzerinde çalışırken, o zamana kadar yıpranmış olan altın varakları onarırken hayal etti. Uzun parmakları cımbızla dikkatlice yaprağı alıyor ve sonra sabırla yıpranmış yerlerin üzerine yerleştiriyordu.

Hassas bir dokunuş gerektiren bir şey üzerinde çalışmak için eğildiğinde dudaklarının ayrılma şeklini seviyordu.

Bu hiç beklemediği bir şeydi. "Teşekkür ederim."

Kendini onun kollarına attı ve ona sıkıca sarıldı. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi.

"Buraya gelmeden önce üzerinde çalışıyordum... Büyükbabamın ölümünden önce. Biri satın almayı teklif etti ama onun yerine elimde tuttum," dedi ve parmağını çenesinin altına koyup başını geriye doğru eğdi. Alnını onunkine yasladı. "Belki de bir şey bana onu senin için saklamamı söylüyordu."

"Belki," dedi. Buna inanmak istiyordu. Liberty'nin yaptığı gibi, evrende onları olmaları gereken yere yönlendiren daha büyük bir şeyin iş başında olduğuna inanmak.

Bunu Ford'da ve onunla olan arkadaşlığında görmüştü. Peki neden Wes'le ilgili işaretlere güvenmekten bu kadar korkuyordu?

Korkudan başka hiçbir şey onu evrenin onları bir araya getirdiğine inanmaktan . Çünkü etrafında Wes'in kendisi ve hayatı için doğru kişi olduğuna dair çok fazla işaret vardı.

Ama kendisi için tek bir kişi olduğuna asla inanmamıştı. Hayatında bunun gerçekleşme ihtimalinin zayıf olduğunu bilecek kadar çok kalp kırıklığı görmüştü.

Ama o istedi. Hem de çok. "Çok teşekkür ederim," dedi.

" ederim," dedi. "Söylediklerimle çizgiyi aştım mı?"

Ne zaman ilişkilerinde kendini güvende hissetmeye başlasa, adam onu biraz daha zorluyor gibiydi.

başrol oyuncusu, cesurca tüm kıyafetleri giymiş olan Daha önce dolabında sakladığı kıyafetleri. Şansını deneyen ve her zaman istediği ama ulaşamayacağından korktuğu hayatı kucaklayan kadın. Bu kadın ona verebileceği tek bir cevap olduğunu biliyordu.

Artık riskten korunmak yok.

Artık sadece hayatında olmasını istediği şeyler hakkında yazmak yoktu. Artık Wes'i hak ettiğinden şüphe etmek yok.

"Hayır. Değildin. Beni şaşırttın Wes. Ve ben bunun her saniyesinden hoşlanıyorum."

On yedi

Wes'in Sera ile sözleşmesinin bitmesine sadece iki hafta kalmıştı ve Greer imzaları atmayı beri Wes kapak yapımını daha fazla üstlenmişti, bu da ona gerçekten kapak tasarlamak için zaman bırakıyordu. kağıt parçalarını toplardı. Sabah telaşı geçtikten sonra öğleden sonraları onun çalışmasını izlemeyi çok severdi.

Sevgililer Günü'nden sonra her şey çok hızlı ilerliyor gibi görünüyordu. Hayatında hiç günlerin istememişti. Asistanı Hazel'dan bir mesaj aldı ve o öğleden sonra yakınlardaki bir kasabada bir kitap satışı olduğunu haber verdi. İnternet gruplarından birinde bulmuştu.

"Hey," diye seslendi Sera'ya.

"Hey," dedi o seksi haliyle.

Ya da belki de onunla ilgili her şeyi seksi buluyordu.

"Öğleden sonra alabilir misin? Buradan bir saat kadar uzakta büyük bir kitap koleksiyonu olan bir emlak satışı var. Birlikte gitmek eğlenceli olabilir," dedi.

Alt dudağını çiğnedi ve sonra başını salladı. "Herkesi kontrol edeyim. Ne olursa olsun gidebilirsin."

Teknik olarak patronu olduğu için bunu teklif etmesi hoştu ama onunla gitmek istedi. Greer çalışmayı bırakmıştı, konuşmaları dinlemiyormuş gibi bile

"Dükkânı ve bugün yapmamız gereken dergileri ben halledebilirim," dediler. "Artık Kıpti dikişinin ustası benim."

Wes, Greer'in dikiş atma taklidine güldü.

"Dikiş bağlama konusunda kesinlikle yeteneklisin," diye onayladı

Wes. "Harika. Gidip Poppy ve Liberty ile konuşayım," dedi Sera.

Kadın uzaklaştı ve Wes onun gidişini izledi, solmuş kot pantolonunun içinde kalçalarının salınışına hayran kaldı. Onun giysilerinin bu kadar eklektik olmasına ve aynı şeyi asla iki kez giymemesine bayılıyordu. Aynı parça, evet, ama o her zaman farklı bir hava katmayı başarıyordu. Belki ruh haliyle uyumluydu, belki de son derece rastlantısalı.

"Dostum, bakıyorsun."

"değil," dedi. Dükkândayken Sera'yla çift değilmiş gibi davranmaktan vazgeçmişti. Sevgililer Günü'nden sonra herkes bunu çoktan anlamıştı. "Ciltleme işinde öne geçerseniz, zamanınızı daha fazla imza atmak için kullanın."

"Elbette patron," dedi Greer. İşe ilk başladıklarında Greer'i eğitmek ve denetlemek Wes'in sorumluluğundaydı.

Ciltleme konusunda gerçek bir yetenekleri vardı, aynı zamanda kitap sevgileri de neredeyse kendisi ve Sera gibi saplantılı. Greer kitap tamirini öğrenmek için Wes'in yanında çıraklık yapmak istediğinden bahsetmişti. Wes de bunu düşünüyordu... eğer kalırsa.

WiCKed Sisters'ın hemen iki aşağısında bir dükkân bulmuştu bile. Mart ayından itibaren kiralanabilir. Kasabada dükkân açmaya karar verirse burası için güzel bir yer olabilirdi. Sattığı kitaplar Sera'nınkilerden farklıydı, bu yüzden onunla doğrudan rekabet etmeyecekti.

Bunu çok düşünmüştü. Muhasebecisine bile Onun için numaralar. Burada bir dükkân açabilirdi. Zor olmazdı ve Sera'ya daha yakın olurdu.

Hepsi artı.

Ama Birch Gölü'ndeydi. Büyükbabası söz konusu olduğunda bir zamanlar istediği kapanışı yapabileceğinden emin değildi. Yaşlı adamı daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlıyordu.

Sera sayesinde ondan daha çok şey öğrenmişti, o hikayeler ve Büyükbabasından edindiği teknikler. Buraya karşı hisleri değişmişti.

Sera'da, büyükbabamın da ilgisini çekecek büyüleyici bir şeyler vardı. Çoğu insana karşı utangaç ve çekingendi. onları tanıyordu. Wes onu kızdırarak utangaçlık kısmını atlamıştı ama şimdi onu tanıdıkça tepkisinin incinmişlikten kaynaklandığını anlıyordu.

Onu incitmişti ve özür dilemesine rağmen bazen ona tam olarak güvenip güvenmeyeceğini merak ediyordu.

Öyle olmasını umuyordu.

Ama umut... Babası bir elinize umudu, diğer elinize boku koyun ve hangisinden daha çok olduğunu görün demişti.

Kaba ama işe yaradı. Buraya taşınırsa bunun onun için olacağı gerçeğini görmezden gelmesinin yoktu.

Onu Birch Lake'e çeken başka bir şey varmış gibi davranmayacaktı. Seradan önce olduğu çocuk adamla ilgili acı tatlı anıları vardı. Ve hepsi bu kadardı.

Ayrılırlarsa Sera'ya bu kadar yakın yaşayıp yaşayamayacağını düşünmek zorundaydı.

Çünkü onun hakkında anlamaya başladığı bir diğer şey de Sera'nın her şeyin bitmesini ve herkesin gitmesini beklediği idi.

Poppy ve Liberty'nin orada olacağına inanmakta zorlandığı zamanlar oldu. Ona bunun saçma olduğunu bildiğini söylüyordu ama gelecek her zaman bir roller coaster'a tek binişlik bir hat gibi görünüyordu. Ve birdenbire yanında arkadaşları oldu.

Her zaman Oz'u vardı ama hepsi bu kadardı. Şimdi iki katını görüyor ve bunun tadını çıkarıyordu. Bugünkü gibi, onu bu emlak satışına davet etti.

Onun kutuları ve kitap yığınlarını karıştırmaktan hoşlanacağını biliyordu.

Bulmak

kendisi ve dükkânı için bazı şeyler yapmak istiyordu. Ve bunu onun yanında yapmak istiyordu.

Kitaplar genellikle tek başına okunan şeylerdi. Sera söz konusu olduğunda tek başına okunan bir kitap birdenbire ortak bir faaliyete dönüşüyordu.

"Tamam. Eğer bir sorunla karşılaşırsan kızlar sana yardım edecek Greer. İyi olacağına emin misin?"

"Bunu biliyorsun. İkinize de iyi eğlenceler!"

Paltolarını aldılar ve Wes Range Rover'ına doğru ilerledi. Onu Portland'dan aldığına memnundu çünkü satış Hazel'in düşündüğü kadar iyi olursa bugün alana ihtiyaçları olacaktı.

"Daha önce hiç emlak satışına gitmemiştim," dedi

Sera. "İlkinin benimle olacağına sevindim," dedi.

Wes kendi kendine ses tonunun soğuk olduğunu söyledi. Bunun birlikte yaşadıkları pek çok yeni deneyimin ilki olmasını istiyordu.

* * *

Wes arabayı çalıştırırken hoparlörlerden yükselen müzik Sera'ya tanıdık gelmemişti. Kesinlikle Amber Rapp'in son şarkısı "Rhapsody for a Cheater" değildi. Bir tür grunge tarzına benziyordu ama tanımlayamadı. Wes sesi kısarken özür diledi.

"Bu iyi. Hangi şarkıydı o?"

"Bilmiyorum. Yayın servisimden Ed Sheeran ve Stormzy'nin 'Take Me Back to London' şarkısını dinliyordum."

"Stormzy'den daha önce bir şey dinlediğimden emin değilim."

"O iyi. Çoğunlukla rap. Birch Lake'ten ayrıldıktan ve büyükbabama işleri kendi bildiğim gibi yapacağımı söyledikten sonra altı aylığına Londra'ya gittim. Oradayken onu dinledim."

"Ford'la aranızda ne oldu?" diye sordu. "Tam olarak bahsetmedi, sadece seninle, babanla ve kardeşinle ilgili bazı pişmanlıkları olduğunu söyledi."

Ona sormak ve Sitwell erkekleri arasındaki ilişkiyi daha iyi anlamak için can atıyordu ama zamanlama hiç doğru olmamıştı. Bugün hissetti ki

-Soramayacağı ya da söyleyemeyeceği hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordu.

Wes arabayı vitese taktı ve şehir dışına doğru yola çıktı. "Öyle mi? Bende de var." "Ne olmuş yani?"

"Bunu bırakmayacak mısın?" diye sordu.

"Eğer istersen. Ama bence, kabul edelim, burada kitaplardan başka bir şey için kaldın."

"Belki de senin için kaldım," dedi.

"Sanırım kısmen, birbirimizi tanıdıktan sonra, ama ilk başta... Dinle, ilişkiler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bence çiftler bir şeyler paylaşmalı. Poppy evliliğinin bozulmasının nedenlerinden birinin bu olduğunu söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet, şeyleri kalıcı hale getirme benden daha iyi, bu yüzden ondan tavsiye istedim."

Wes'le olan ilişkisinde boyundan büyük işlere kalkıştığını baştan söylemeyecekti. Bu ilişkinin sürmesini istiyordu ve işleri koymak için arkadaşlarını kullanması gerekecekti. Poppy ona karşı oldukça dürüsttü ve arkadaşının söylediği ve gerçekten yankı uyandıran şeylerden biri, Poppy'nin olmadığı biri gibi davranmamış olmayı dilediğiydi.

Sera daha fazlasını öğrenmek için zorlamadı. Muhtemelen Sera'nın kendisi de kendi eksiklikleri hakkında konuşmak istemiyordu. Geçmişte işleri berbat etmişti ve hatalarını tekrarlamak istemiyordu.

"Bu iyi bir fikirdi," dedi. "Büyükbabam hakkında... Bu hikayeyi bir pislik gibi görünmeden nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Bu harika. Senin bu yönünü daha önce de görmüştüm," dedi ve elini onun kalçasına koydu.

"Bu doğru. Ben de online bir ikinci el kitapçı ve tamir dükkanı açtım. Büyükbabam hala onu kurmama yardım ediyordu. Babam üniversiteden atıldığım için bana çok kızgındı."

"Bunu hiç atlattı mı?"

Wes omuz silkti. "Kim bilir? Biz pek sözel konuşan bir aile değiliz." "Ford ne yaptı?"

"Burada, Birch Lake'te bir dükkan açmamı istedi. Hisseleri alıp kurmamı istedi. İşletme kredisi almak için benimle gelmeyi teklif etti. İlk başta kulağa hoş geliyordu ama hayalim bu değildi. O planlardan bahsettikçe, keyif aldığım bir şeyde kendimi kaybettiğimi hissettim.

"Meyhanede sarhoş oldum ve büyükbabama geri döndüğümde ders verme modundaydı - dürüst olmak gerekirse, sınıfta kalmamın bir nedeni de çok fazla içki içmek ve parti yapmaktı - ve sadece ne düşündüğünü umursamadığımı söyledim,

Çünkü sarhoş ben, senin tanıştığından daha büyük bir pislik. Ona siktirip gitmesini ve sabah gideceğimi söyledim."

Sera bunu beklemiyordu. Açılması gereken çok şey vardı. Başka birinin beklentilerini karşılamaya çalışırken kendini kaybetmek. Bu onun başına birden fazla kez gelmişti.

Ama diğer kısmı... Ford'a defolup gitmesini söylemek. "Peki ya sen?"

"Şey, uyandığımda gerçekten akşamdan kalmaydım. Ve gittiğimde Alt kattaki büyükbabam orada değildi, sadece mutfak masasının üzerine bana şans dilediğini, beş gibi döneceğini ve gitmiş olacağımı varsaydığını yazan bir not bırakmıştı."

Wes uzanıp ensesini ovuşturdu. Tabii ki gergindi. Bu şimdiye kadar duyduğu en kötü şeylerden biriydi. İkisi de ellerinden gelenin en iyisini yapmamışlardı.

"O dönmeden önce mi gittiniz?"

"Kesinlikle evet. Arabamı topladım ve Birch Lake'ten ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım. Büyükbabam ölmeden iki hafta önceki e-postaya kadar benimle iletişime geçmedi. öldü."

Değer verdiği bu iki adamın Ford'un ölümünden önce bunu çözememiş olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. İkisi de yabancılaşma yüzünden incinmişti ve ikisi de gururlarını bir kenara bırakmaya istekli değildi... Ford istemişti ama çok geç kalmıştı.

"İkiniz de aptalsınız." "Ne?"

"Gururun için aileni bir kenara attın. Sadece sen değil, Ford da yaptı. Ve seni olmadığın biri olmaya zorlamasına izin vermemekte haklıydın. Ama sadece "deuces" deyip çekip gitmek... Aile böyle bir şey değildir."

Wes başını çevirdi ve ona uzun, düz bir bakış attı. Dükkânına geldiği o ilk günden beri görmediği türden. İçinden bir his, Wes'in onu durdurmak istediğini söylüyordu.

Ama Liberty'nin tarot falı geçmişi çözmelerini söylüyordu. Güçlü bir çift olacaklarsa ikisinin de bunu yapması gerekiyordu.

Onun amacı buydu.

Elini kaldırdı. "Yetim aileler hakkında ne bilir ki, değil mi?"

Ağzını düzleştirdi ama bir şey söylemedi. "Bunu söylemeyecektim."

Ona omuz silkti. "Birçok insanın aile önemli değilmiş gibi davrandığını gördüm ve gerçekten bir aileniz olmadığı sürece onlarsız var olmanın ne kadar zor olduğunu anlayamazsınız. Sen ve Ford ikiniz de son derece şefkatli adamlarsınız. Bu

Birbirinizle nasıl iletişim kuracağınızı hiç çözememiş olmanız beni üzüyor."

"Ben de," diye itiraf etti Wes.

Yolculuk boyunca başka bir şey söylemedi. Geçmişi unutmak düşündüğünden daha zor olabilirdi. Onun ve onun.

* * *

Sera'ya anlatana kadar bir şekilde dedesini ve kendisini affetmeye yaklaştığını . Büyükbabasını affetmeye hazır değildi. Sarhoştu ve gençti. Büyükbabası bunu fark etmeli ve sakinleşmesine izin vermeliydi.

Ama bunun yerine Wes, Sitwell gibi davranmış ve ona siktirip gitmesini söylemişti. Bunu yapmaya hakkı vardı ama bu kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu.

Kendisi için önemli olan insanlardan özür dilemeyi her zaman zor bulmuştu. O zamanlar burada kalmalıydı ama bunu düşünemeyecek kadar genç ve asabiydi. Toparlanıp bir sonraki kasabaya gitmiş ve bir motel odası tutmuştu çünkü akşamdan kalmaydı ve sadece yatakta kalmak istemişti. Ama en azından Birch Gölü'nü geride bırakmıştı.

İşte bu yüzden kalmak için Sera'yla ilgili olmayan bir neden bulmakta zorlanıyordu. Birch Lake'ten ilk kez annesiyle birlikte ayrılmıştı; annesi onu ve Oz'u Kaliforniya'daki ailesinin yanına götürmüş ve babası parasını ödeyene kadar onları orada tutmuştu. Sonra babası onları geri aldığında, Portland'a taşınmadan önce bir yaz boyunca Birch Lake'te yaşamışlardı. kiralıyordu.

Wes hiç iyi bir notla ayrılmamıştı.

Kasabayı tekrar terk etmek istediğinden emin değildi. Ya da Sera'dan. "Bilmek sana yardımcı oluyor mu?"

"Pek sayılmaz. Ford'u bir arkadaş olarak tanıdığım için onun bu şekilde davranacağını düşünemiyorum. O ve Hamish çok kavga ettiler ama birbirlerini hep affettiler. Neden bunu sana karşı yapmadı?"

Wes'in gerçek bir fikri yoktu. "Kim bilir? Babamla açıktı. Sanırım işleri onun için zorlaştırıyordum."

Ama sebep bu değildi. Büyükbabam, büyükannemle tanışmadan ve aileleri büyükbabama güvenli bir iş bulması için baskı yapmadan önce, genç bir adam olarak kariyerinin olacağını düşündüğü bir zanaatı paylaşmıştı. Wes bazen büyükbabasının Wes'te kendi gençliğinin bir anını gördüğünden şüphelenirdi.

"İlişkiler hakkında anlamadığım şey de bu. Yani, ilişkilerin zorlaştığını gördüm. Tawdra'nın kocası yılın büyük bir bölümünde uzakta çalışırdı ve eve geldiğinde kavga ederlerdi. Neden birlikte kaldıklarını merak ederdim."

"Ona hiç sordun mu?"

"Hayır. Tekneyi sallamaktan çok korkuyordum. Günlük yapmam için garajı kullanmama izin vermişti ve onları okulda satıyordum, böylece ilk kez kendi param olmuştu. Onu üzme ve belki de başka bir eve gönderilme riskini almak istemedim. İkisinin de gitmemesi üzücü görünüyordu, yani kalmak istemiş olmalılar, değil mi?"

"Ya da ayrılmaktan ve kendi başlarına kalmaktan korkuyorlardı," diye belirtti Wes. "Sende hayran olduğum şeylerden biri de yalnızken ne kadar rahat olduğun."

Onu incelemek için başını yana doğru eğdi. Dükkânın dışında, nemin içinde oldukları için saçları daha da uzamıştı. Sevgililer Günü'nde yaşadığı o duygu yumağını yeniden hissetti.

"Hepimiz yalnızız, Wes. Bunu fark etmemi sağlayan Liberty'nin annesiydi. Lourdes'le tanışmadın ama o gerçekten... başka bir dünyadan. Bilge bir tanrıça gibi. Bana insanların hayal kırıklığına uğradıklarını çünkü tatmin olmak için içlerine bakmak yerine dışarıya baktıklarını söyledi."

Wes otoyoldan emlak satışına doğru döndü. Lourdes kulağa akıllıca geliyordu. Ama tatmin olmak zor bir işti ve onu neyin edeceğini bulmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Bunun başarılı bir iş olduğunu düşünmüştü. Hasar görmüş ve yırtılmış eski kitapları onararak tatmin olabileceğini düşünmüştü.

Ve kısa bir süre için iç huzuruna yakın bir şey hissetti. Ama bu hiç uzun sürmedi.

"Çoğu zaman yalnızım ve buna aldırmıyorum. Ama bu konuda tatmin edici bir şey bulabildiğimden emin değilim," diye itiraf etti Wes.

"Evet. Aynen," dedi parmaklarını onunkilere geçirerek. "Tatminin ne olması gerektiğini anlamak zor, musunuz? Kitaplar gibi beni mutlu ediyor. *The Scarlet Pimpernel*'i yeniden okumak beni kabadayı romantizmine aşık ediyor. Ama bunu gerçek hayatta istiyor muyum? Hayır. O halde arzuladığım sadece fantezi hayatı mı?"

Arabayı sitenin içine çekti ve park etmek için işaretleri takip etti. Kadının elini dudaklarına götürerek arkasından öptü. "Evet. Sanırım hepimiz bu şeyleri kendimiz için. Lourdes'in kastettiği de bu olabilir. Belki de memnun olmanın tek bir yolu yoktur."

Bu da ona bir şekilde mantıklı geliyordu. Oz ve babası memnuniyeti sayılarda ve her şeyi bir hesap tablosuna sığdırmakta bulmuştu. Ve hukukta. Tartıştıkları şeyi destekleyen kanunlar bulmak. Kitaplar ve onları onarmak konusunda da aynı şekilde hissediyordu. Ya da eski bir baskı bulup Biri aranıyordu.

Sera yaptığı günlükler hakkında böyle hissediyor olmalı. Sera'nın günlüklerini Örtülere gösterdiği özen ve dikkat, müşterilerine içlerine koyacakları doğru niyeti bulmaları için rehberlik etme konusunda ne kadar gayretli olduğu. Hepsinin kendine göre bir şeyleri vardı ve bunun kendisi için yeterince iyi olmasına izin vermenin bir yolunu bulmalıydı.

Sera ona tanıdığı herkesten daha yakın görünüyordu, belki Oz hariç. Kardeşi her şeyi hallediyordu. Ama Wes asla yapamazdı. Bu kez yapmak zorundaydı. Sera'yı elinde tutmanın bir yolunu bulabilmek hoşnutluğu ve Birch Gölü'nü çözmesi gerekiyordu.

On sekiz

Dört arabalık bir garaja götürüldüklerinde havada eski kâğıt ve toz kokusu yayılıyordu. Bir zamanlar büyük evdeki kütüphanenin bir parçası olan tüm kitaplar kutulanmış ve buraya taşınmıştı. Wes bir randevu ayarlamıştı, bu yüzden garajda sadece ikisi vardı.

Gözlerini kapattı. Geçmişle ilgili bu kadar çok şeyi paylaştıktan sonra, uzun zamandır hissetmediği bir şekilde acı çekiyordu. Wes onu kabul etmek istediğinden daha savunmasız hale getirmişti. Onunla daha kalıcı bir şeyler istediğinin yavaş yavaş farkına varıyordu. Bu sadece onun evinde kalması değildi.

Sonbaharda Londra'ya gidip Ford'un Charing Cross Road'da birlikte çalıştığı kitapçıyı ziyaret edebileceklerinden bahsetmişti. Onun için çalışmak üzere sözleştiği altı haftanın çok ötesinde, gelişigüzel bir şekilde bundan bahsettiğinde kalbi durmuştu.

Çok daha ötesinde.

Diğer insanlar söz konusu olduğunda bir ay sonrasını planlamaya eğilimliydi. Liberty ve Poppy onu güvenli bölgesinden çıkarıp uzun vadeli planlar yapmaya teşvik eden tek iki kişiydi.

Şimdi Wes.

"İkimiz de kitapçı sahibi olduğumuza göre, göz atmaya başlamadan önce muhtemelen bazı kurallar koymalıyız," dedi.

. Aynı kitapları istiyor olma ihtimalleri vardı. Kız adama baktı; adamın telefonunda bulmayı umduğu kitapların bir listesi vardı. Listesini okurken hem çok sevimli hem de çok ciddi görünüyordu. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemişti.

Düşüncesizce eğildi ve onu öptü. Bir an için irkilen adam tereddüt etti ve sonra onu geri öptü. "Bu ne içindi?"

"Çok sevimli olmak," dedi. "Listenizde herhangi bir kitap varsa, onları alabilirsiniz. Gerçekten yüksek kaliteli kitaplarla ilgilenmiyorum, daha çok Müşterilerimizin ilgisini çeken ve tür kurgusuna ya da klasiklere uyan ve Tabii ki cadı şeyleri. Senin de yaptığını biliyorum. Belki bunları bir kenara ayırırız ve sonra dönüşümlü olarak seçeriz, böylece her birimiz biraz alırız?"

"Sevimli olduğumu düşünüyorsun." Başını yana eğerek bunu ifade etti. "Yoksa neden sürekli pantolonuna girmeye çalıştığımı sanıyorsun?"

"Benim cazibem mi?"

Güldü. "Her zaman böyle konuşmuyorsun."

"Bu konuyu daha sonra inceleyebiliriz. Sadece iki saatlik bir zaman dilimimiz var. Soldan mı yoksa sağdan mı başlamak istersiniz?" diye sordu.

Sağ tarafta durduğu için o tarafı alacağını belirtti. Adam başıyla onayladı ve ikisi de kitap kutularını karıştırmaya başladı. Emlak satışı yönetim şirketi onlara istedikleri kitaplar için kullanabilecekleri etiketler vermişti. Sera kendisi için bir bütçe belirlemişti. Aksi takdirde muhtemelen kredi çekip hepsini satın almak isteyecekti. İlk bir saat çabucak geçti.

Dükkân için çok sayıda iyi stok bulmuştu ve Wes'in tamir edebileceğinden emin olduğu bazı yıpranmış kitapları, zamanları tükenir ve Wes onlara ulaşamazsa diye yapıştırmıştı. Ayrıca Beatrix Potter kitaplarından oluşan bir koleksiyon buldu ve müşterisini hatırladı. Wes ona söz konusu kitabın bir kopyasını bulması için yardım ediyordu ama şu ana kadar bir tane bulamamıştı. Kitaplardan biri, daha iyi günler görmüş, eski basım, yelpaze şeklinde katlanmış bir kitaptı. Onu Wes için yapıştırdı.

Sera bazı temel kitap tamir becerilerini biliyordu, ama o üzücü küçük Wes'in bakımına ihtiyacı vardı. Geceleri evde birlikte oldukları zamanlarda onun kitapları onarmasını izlemekten keyif alıyordu.

Ford'un eski evindeyken mutfak masasının bir tarafına otururdu. diğer tarafta da Wes. Kağıtları kesiyor ya da dergiler için kapak yapıyordu. Onunla birlikte, ikisinin de sevdiği ciltçilik işleriyle çevrili olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Londra'ya gitme teklifine evet demeyi düşünmesine izin vermesinin tek nedeni de buydu.

Wes geldi ve onun kitabı fark etti.

"Bu senin için. Odayı iki saat içinde bitirebileceğimizi sanmıyorum."

"Ben de bunu söylemek için geliyordum. Senin için de bazı şeyleri işaretledim. Dükkânınız için mükemmel olacak bir kutu dolusu eski Western kitabı vardı."

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Sanırım bu taraf üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

Çıkartmasını kitabın üzerine yerleştirmek için eğildi ve adam uzaklaşmadan önce onun poposunu okşadı.

Bir çift mi oluyorlardı? Bir çiftin içinde olmak böyle bir şey miydi? ilişki mi? Tek bildiği, bunun güvenmek istediği idi. Wes sonbaharda burada olacaktı. Ama bir parçası, içindeki o korkunç

Gitmesini dilediği, gitmeyebileceği konusunda uyardığı bir ses. Kimsenin hayatında sonsuza kadar kalamayacağını hatırlattı.

Özellikle de erkekler. Ford'a bak.

Bu düşüncelerden . Lider kadın enerjisiyle geliyordu. İlk tanıştıklarında Wes'e karşı çıkmıştı. Onunla bu ilişki için pazarlık yapmıştı. Wes'le birlikteydi çünkü onunla birlikte olmak istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse bu şimdiye kadar aklına gelen en korkunç düşünceydi. Sonunda onu sonsuza dek hayatında istediğini itiraf etmişti.

Ve bu onu heyecanlandırdı. Kutuları incelemeye devam etti ve emlak şirketi görevlisi onları bulmaya geldiğinde Wes'le birlikte sadece bir sıra kalmıştı. Wes kadına döndü ve gülümseyerek son sıraya bakmak için birkaç dakika daha izin isteyip istemediğini sordu. Kadın, bir sonraki randevusu hâlâ evde kitaplıklara bakmakta olduğu için bunu kabul etti ve işi bittiğinde gitmeleri gerektiği konusunda onları uyardı.

İstediyini istemekten korkmuyordu. Elbette bunu en başından beri biliyordu ama bu kez... onun hayatı olduğu gibi kabul eden biri olmadığını görmüştü. Kendi hayatını yaratmıştı.

Belki de -hayır, kesinlikle- sonbaharda Londra'ya gitmesini istemişti çünkü onu orada yanında istiyordu. Bu düşünce içini ısıttı ve tüylerini diken diken etti.

* * *

Wes kitapların Birch Lake'te kiraladığı bir depoya gönderilmesini ayarladı, böylece onları düzenleyebileceklerdi. Ancak Sera, Beatrix Potter'ın yıpranmış kitabını sakladı ve Range Rover'a vardıklarında ona verdi.

Elbette, çantasından çıkarıp ona uzatır uzatmaz üzerine çöken duygulara engel olamadı. Tek başına daha iyi olduğunu kendine hatırlatmayı gittikçe zorlaştırıyordu. Ona duygularını göstermenin bir yolunu bulmak istiyordu. Sadece sözcükleri söylemenin en iyisi olacağını biliyordu ama bu o değildi.

Bunun yerine kitabı ondan aldı. "Teşekkür . Senin için de bir tane aldım."

Çantasından *Scarlet Pimpernel*'in bir kopyasını çıkardı. 1930 basımıydı, ciltliydi ve içinde bir yazı vardı.

Aşkımız Percy ve Marguerite'inki kadar güçlü ve gerçek olsun.

B.

Açtı ve yazıyı okurken yumuşak bir "oh" çekti. Onun bunu seveceğini biliyordu ve sevdi de. Parmağını soluk mürekkebin üzerinde gezdirirken buklelerinin öne doğru düşüşünü izledi. Midesinin kasıldığını hissetti ve söylememek için kendini zor tuttuğu o kelime tam da oradaydı.

Şimdi olmaz.

Bu duygularla başa çıkamazdı. Sera'yla birlikte bu güneşli kış sonu öğleden sonrasında sadece var olmak istiyordu. Hayat söz konusu olduğunda sadece var olmak onun için en tatlı noktaydı. Ta ki Sera yanında birinin olmasından hoşlanabileceğini kanıtlayana kadar.

"Bayıldım. Acaba B kim?" diye sordu ikisi de onun arabasına binerken. Adam direksiyonun arkasından ona doğru döndü.

"Buna karar vermeyi size bırakıyorum. Mülkün sahibi Enid ve Larry . Bu yüzden onların yaptığını sanmıyorum."

Kapağını kapattı, kitabı göğsüne bastırdı ve ona baktı. "Belki Enid'in bir sevgilisi vardı? Eğer durum buysa, bunu kütüphanelerine koyması biraz arsızca."

"Gerçekten de öyle," dedi arabayı vitese takıp malikâneneden çıkarken. "Ya da belki de onu kıskandırmak için bulması için oraya bırakmıştır."

"İlgi çekici. Ya B, Enid'in trajik bir şekilde genç yaşta ölen ilk kocasıysa?" diye önerdi.

Oynadıkları bu oyun hoşuna gitmişti ve ikisi de Birch Gölü'nün eteklerine varana kadar senaryolar uydurmaya devam ettiler.

"Ya ikisi de kitap aşığıysa ve kutuları karıştırırken Larry bunu bulup romantik bir jest olarak Enid'e verdiyse?" dedi.

Ona baktı. Bunu almasını istemesinin nedeni buydu. Bu sebep onu kadar germiştir ki, araba sürmeye zorlukla konsantre olabiliyordu, bu yüzden aracı yavaşlattı. "Bu..."

"Ne? İffetsiz mi? Bu konuyu hiç konuşmadık ama aşk konusunda alaycı olan insanlardan biri misin?"

Omuz silkti. Üzgün müydü yoksa kitabı ona bu nedenle verdiği sonucuna varmadığı için rahatlamış mıydı emin değildi.

"Bunu gerçekten hiç düşündüm mü bilmiyorum," dedi. "Sanırım doğru kişi olsaydı, duygusal olmazdı. Sen?"

Koltuğuna yaslandı ve kitabı açarak parmağını tekrar soluk mürekkebin üzerinde gezdirdi.

Romantik biriydi.

Bunu onun giyim tarzında, hayattaki hareket tarzında, her bir günlüğüne özen göstermesinde, neşe ve mutluluk getirmeye çalışmasında gördü. başkalarının hayatlarına mutluluk katmak.

İç çekti.

"Ne?" diye sordu dükkânının arkasındaki park yerine çekerken. "Bunun romantik bir jest olduğuna inanmak istiyorum ama hayat bana bunu gösterdi.

muhtemelen bundan daha karmaşıktı. Ben hiç böyle bir şey yaşamadım. Ama bu aşkın var olmadığı anlamına gelmez."

Dışarı çıktı ve kapısını açmak için yürüdü, ama kadın çoktan aşağı atlamıştı ve onu bekliyordu. Büyük bir şey yapmak istiyordu ve Onun için romantik. Bu kitabı bulmaktan daha fazlası. Gördüğü andan itibaren romantik olduğunu anlayacağı bir şey.

Bu da sırtını daha sıkı ve gergin hale getirdi. Hiçbir zaman gardını indirip bir kadına güvenen biri olmamıştı. Ama Sera söz konusu olduğunda bu dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu. Sera onu daha iyi bir adam yapmış, nihayet geçmişi geride bırakıp onunla birlikte olmaya başlamasını sağlamıştı.

"Bence doğru kişiyle bu mümkün," dedi.

Ona daha önce sevimli olduğunu söylediğinde takındığı yumuşak gülümsemeyi takındı.

"Yine şirin mi oluyorum?"

"Çok şirin," dedi.

Onu öpmek için eğildi ama arka kapı açıldı ve Liberty dışarı çıktı. "Tanrı'ya şükür döndün. Seninle konuşmam gerek."

Wes geri adım attı ve Sera onun poposunu kavrayıp kulağının memesini ısırmak için eğildi. "Buna bu gece devam edebiliriz."

"Kesinlikle gideceğiz," dedi. Onun, bir hayalet kadar solgun olan Liberty ile birlikte önündeki dükkâna girmesini izledi. Elleri titriyordu.

Kızıl saçlıyı daha önce hiç böyle görmemişti. Her şeyin yolunda olduğunu umuyordu ama Sera'nın arka odasına girdiklerinde Poppy'nin kanepede beklediğini gördü.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, kişisel bir ," dedi Poppy ama yüzündeki ifadeden bunun kötü bir haber olduğu anlaşıyordu.

"Greer'e mola verebileceklerini ve arka odadan uzak durmasını söyleyeceğim, böylece mahremiyetinizi koruyabilirsiniz."

Yalnız kaldıkları anda Liberty, Poppy'nin yanındaki kanepeye çöktü ve Sera da onun yanına oturdu.

" oluyor?" Sera'nın kalbi boğazında düğümlendi. Liberty hasta mıydı? İşle ilgili bir sorun mu vardı?

"Nan bana babamın adını söyledi."

"Onu tanımak istemediğini ," dedi Sera.

"Ben . Beni yine annem sandı ve bugün onu ziyaret ettiğimde bana Lourdes dedi. Onu düzelttim ama o asla gerçekten... Her neyse, gitmek için kalktığımda bana... 'O John Jones'la birlikte olmadığına sevindim, sen ve bebeğin daha iyisini hak ediyorsunuz' dedi."

Liberty titriyordu ve Sera'nın arkadaşına yardım etmek için ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Tamam. Şimdi ismi öğrendiğinize göre sırada ne var?"

Liberty başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum. Yani, onun hakkında hiçbir şey bilmediğim için mutluydum. Tıpkı onun benim hakkımda hiçbir şey bilmediği gibi, ama şimdi..."

Poppy kolunu Liberty'ye doladı ve Sera da aynısını yaptı, birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Seni yakaladık Liberty," dedi Sera.

"Bu doğru. Burada kontrol sizde. Onu bulmaya çalışmak ister misin?" Poppy sordu.

Liberty içini çekti ve sonra Sera arkadaşının ağladığını fark etti. Bunu onlara belli etmemeye çalışıyordu. Güçlü, cesur ve küstah Liberty en güçlü olanıydı. Başlarına gelen hiçbir şeyden rahatsız olmamıştı. Sera çıldırdığında bile Liberty her zaman onun arkasını kollardı. Sitwell & Associates'ın haftalar önce gönderdiği mektupta olduğu gibi.

"Onu lanetleyebiliriz. Yeni bir kitap aldım ve sanırım senin yeteneklerinle senin için iyi bir lanet veya tılsım bulabiliriz," dedi Sera.

"Kesinlikle ," diye ekledi Poppy. "Bir sonraki yeni ayda, enerji doğru olduğunda."

Liberty başını kaldırdı ve hepsi geri çekildi. "Teşekkürler çocuklar. Belki de. Önce anneme bildiğimi söylemem gerekip gerekmediğine karar vermeliyim."

"Neden yapmayasın ki?" Sera sordu. Liberty ve annesi birbirlerine çok yakındı. Sera aralarındaki bağa ve hayranlık duyuyordu. Liberty'nin Lourdes'ten bir şey sakladığı yoktu.

"Altı yaşındayken ona babamı sordum," dedi Liberty. "Okuldaki herkes babasını tanıyordu. Ben de merak ettim. Bana onun bir baba istemediğini söyledi."

Çocuğu aldırmasını ya da doğurmasını söyledi ama benim hakkımda hiçbir şey bilmek istemedi."

Sera adamdan hemen nefret etti. Liberty ne karar verirse versin, Sera onun hakkında günlüğüne yazmayı ve karmanın onu bulmasını ummayı istiyordu.

"Annenin sana bunu söylediğine inanamıyorum," dedi Poppy. "Benim annem bana Noel Baba'nın gerçek olmadığını bile söyleyemezdi."

Liberty gülümsedi ama Sera'nın içi hâlâ nefretle doluydu. *Nefret* çok güçlüydü ama yakındı. Ailesi yoktu. Hiç kimsesi yoktu. Ve zaman kaybettiği kan bağı olan akrabalarıyla bir bağ kurmayı arzulamıştı. Liberty'nin biyolojik babası nasıl olur da onu bırakıp gidebilirdi?

Sera, ailelerinin hayatta olduğunu bilen, hatta isimlerini bilen ama ailelerinin onlarla hiçbir şey yapmak istemediğini ya da onları yetiştiremeyeceğini bilen başka evlatlık çocuklarla da tanışmıştı. Ama böyle güçlü, yetenekli, harika bir Liberty görmek... Onun var olmasını istemeyen o adamın canı cehenneme.

"Ben ittim ve o ağlıyordu. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi Liberty.

Annesi kolayca ağlardı. Liberty'nin yaptığı her şey için büyük duygular beslerdi. Sera ve Poppy'yi vekil kızları olarak yanına almıştı.

Onları anne sevgisinin sığınağına dahil ediyordu. Sera, Lourdes'in Liberty'yi tek başına büyütme kararını vermek zorunda kalmasına .

Sera ilk kez anne babasının ölümünün daha büyük bir nedeni olabileceğini düşündü. Eğer yaşasalardı, kim bilir ne olurdu.

Belki o da onlar gibi hayattan kaçmak için uyuşturucuya . Poppy, Liberty, Ford ya da Wes ile asla tanışamazdı. Maine'e taşınıp WiCKed Sisters'ı da asla açamazdı.

"Adını öğrenmek isteyip istemediğini sordu mu?" Sera sordu.

"Altı yaşında değil," dedi Liberty gözlerini ovuşturarak. "Ama ben on altı yaşındayken bir mektup geldi ve önce çok kızdı, sonra da sperm donörüm hakkında bir şey bilmek isteyip istemediğimi sordu... Ona hep böyle hitap ederdik. Annemin gözlerinde bir şey vardı ve mektubun ondan gelmiş olması gerektiğini biliyordum. Ama neden şimdi diye düşündüm. Nasıl olduğumu bilirsin. *"Siktir git, sik kafalı."* diye de düşündüm.

"Düşünce mi?" Sera söyledi.

Liberty güldü. "Bunu yüksek sesle söyledim. Annem tekrarlardı ve ondan gelen mektubu yaktık, ruhunu evimizden ve hayatımızdan çıkarmak için adaçayı ile arınma ritüelimizi yaptık. Hepsi bu kadardı. Ve ben bununla iyiydim. Seçimimi yapmıştım, anlıyor musun?"

Sera biliyordu. Böyle bir karar vermek, ailesinden ve Şimdiye kadar yerleŐtirildiĐi her evden ayrılmak söz konusu olduğunda kendi akıl sağlığını kurtaran Şeydi. Yeniden baŐlama kararına sahip olduğunda hayatın rastlantısallığını biraz daha az korkutucu hissettirmişti. Tekrar ve tekrar.

Liberty de Lourdes gibi babasını tanımadığını kabul etmişti ama Liberty'nin büyükannesi bunu resmen değiştirmişti. Liberty bunu annesinden saklayamazdı. Ve bunu biliyor olmalıydı.

"Ona söylediğinde seninle gelmemizi ister misin?" Sera sordu.        sonunda toparlanmaya başlamıştı. Liberty annesine söylemesi gerektiğini biliyordu ve sperm don r n n adı son kez gündeme geldiğinde annesinin tepkisi Liberty'nin beklediği gibi olmamıştı.

" sanmıyorum. Oh, bilmiyorum. Henüz onunla bir Şey yapacağımdan emin değilim. Ama onu incitmek istemiyorum. Zaten onunla uğraşmak zorunda kaldı ve bir Őe im yaptı. Beni Őe ti."

Se tim. Liberty'nin bunu söyleme Şekli Sera'yı arkadaşının yavaş yavaş kendine gelmeye baŐladıĐına inandırdı. Kaderini kontrol etmeye kararlıydı.

Sera da  yleydi. Liberty Şüphelerini ve korkularını bir kenara itip her zamanki Őımarık bürünürken, Sera'nın da kendi gizli derinliklerine ulaŐması gerekiyordu.  zg venini ortaya çıkarması gerekiyordu.        Wes ona kitabı verdiğinde, bunu kitabın üzerindeki yazı yüzünden mi yaptığını sormak istemişti. Ama korku onu sessiz tutmuştu.

Liberty, hayatta olduğunu asla bilmek istemeyen bir adamla y zleŐebildiyse, Sera da artık derinden önemsemeye başladığı, birlikte bir gelecek görmeye başladığı adama, onun gibi hissedip hissetmediğini soracak kadar cesur olabilirdi.

Aynı Şekilde.

On dokuz

Wes yaklaşık bir haftadır ilk kez büyükbabasının evinde yalnızdı. Bu biraz tuhaf, biraz da güzeldi. Sera ile geliştirmekte olduğu ilişkiden hoşlanıyordu ama aynı zamanda Sera'nın burada yanında olmasını tercih edeceğini düşündükçe boynu kaşınıyor ve derisi geriliyordu. Yemeğini lavabonun yanında ayakta yedi, Sera'dan önceki alışkanlığıydı bu.

Sonra Sera'nın onun için bulduğu Beatrix Potter kitabı üzerinde çalıştı; kitap üzücü bir durumdaydı ve en nazik yaklaşımını gerektirecekti. Çalışırken Sera'yı düşündü. Bu gece Liberty ve Poppy ile birlikteydi. Bu ilişkinin yakınlığını kıskanıyordu ve Sera'yla birlikte yatıp hayatlarını paylaşıyor olsalar da, bir parçası bu durumdan sadece geçici olduğu için rahatsızlık duymuyordu.

Bunu üç kadını bir arada gördüğünde fark etmişti. Sera arkadaşlarıyla farklıydı. Ona karşı olmadığı kadar gardını indirmişti. Ve o ana kadar ona yakınlaştığı için kendi sırtını sıvazlıyordu. Ama şimdi o eski şüpheler ve korkular canlanmıştı.

Ama ondan daha fazla ne isteyebilirdi ki?

Aileleri hiçbir zaman fakir olmamıştı ama Kardashian'lar gibi de değillerdi. Annesinin babasından istediği gibi ondan isteyebileceği parasal bir kazanç yoktu. Onun daha fazla açılmasını mı istiyordu, yoksa de bunun neye benzeyeceğini bilmesi de bir taahhütte bulunan kişi olmasını mı?

Dışarıda bir araba duydu ve ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtı, gelenin Sera olduğundan emindi.

Ama babasıydı.

"Umarım haber vermeden uğramama kızmazsınız. Birch Lake'te hala babamın eski müşterilerinden bazıları var. Eskiden geceleri onunla kalırdım. Size haber vermeyi düşünmedim," dedi.

Wes babasının içeri girmesine izin vermek için geri çekildi. Babasının büyükbabasını ayda bir ziyaret ettiğini fark etmemişti. Bu da kendisini daha boktan hissetmesine neden oluyordu.

Babasıyla olan ilişkisi, üniversiteden ayrılmaya zorlandığında durmuş ve Wes babasına bir kuş verip çekip gitmişti. Ama bu

neredeyse on yıl önceydi. Belki de yeniden başlamanın zamanı gelmişti.

Bu sefer daha yetişkin bir şekilde.

"Yalnız mısın?" diye sordu babası fuayeye gelip ceketini çıkarırken.

Wes paltoyu ondan alırken başını salladı. "Sera bu gece arkadaşlarıyla birlikte. Ama yarın burada olabilir."

"Sabaha gitmiş olacağım," dedi. "Yani her şey yolunda mı?"

Wes omuz silkti. O da öyle düşünüyordu ama şüphelerini ve endişelerini bir türlü üzerinden atamıyordu. Ona üzerinde romantik bir yazı olan bir kitap vermişti ve o da bunu kabul etmeksizin mutlu görünüyordu. Gardını düşürmek ve onun altı haftadan daha uzun bir süre yanında olacağına güvenmek şu anda yapabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Daha fazla zaman istediğini itiraf edene kadar bu durum değişecek miydi? "Bu gerçekten bir cevap değil," dedi babası. " hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

Babası gülümsedi ve başını salladı. "Anladım oğlum. Tekrar çıkıyorum."

"Gerçekten mi? Sanırım cehennem ," dedi Wes. Babası onlar büyürken bu tür modası geçmiş sözleri çok kullanırdı.

"Belki, ya da sadece hafif bir kar serpintisi." Babası koridordan mutfığa yürüdü ve dolaptan iki bardak, ardından da Jack Daniel's şişesini aldı. Başıyla onaylayan Wes'e doğru kaldırdı.

Konuşmak istediğini düşünmemişti ama mutfak masasının üzerinde açık duran Potter kitabına bakınca konuşması gerektiğine karar verdi. "Baba, annem neden Gidelim mi?"

Babası omzunun üzerinden baktı ama viskiyi bardaklarına doldurmayı bitirdi ve sonra dönüp ona bir tane uzattı. "Hadi oturma odasına . Eğer onun hakkında konuşacaksak rahat olmam gerekecek."

Wes babasını oturma odasına kadar takip etti ve eskiden büyükbabasına ait olan büyük deri koltuğa oturdu. Burası hafifçe onun sürdüğü kolonyanın ve eskiden burada içtiği puroların kokusunu alıyordu.

"Bu açan nedir?"

"İlişkiler konusunda berbatım." Yaşlı adam için bunu duymak yeterliydi. Ama Wes daha iyi olmak istiyordu ve bunun bir nedeni de çocukluğunda yaşadıkları olmalıydı. Terapisti onu bu konuda birden fazla kez konuşturmaya çalışmıştı. Ama Wes nereden başlayacağını bilmiyordu.

Annesi hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Yani, hiç şaşırmadım. Sen her zaman bana çok benzedin," dedi babası.

ne lan? Babasına hiç benzemiyordu. Oz, görünüşü ve kariyer seçimiyle babasının küçük miniği idi. Wes kendini hep dışlanmış hissetmişti.

"Seni şok mu etti?"

"Evet. Nasıl anladın?"

"Her şeyi tutuyorsunuz ve doğrusu, annenizin sizi terk etmesinin bir nedeni de muhtemelen buydu."

"Ama neden bizi aldı ve sizden para talep etti?"

Babası omuz silkti ve viskisinden uzun bir yudum aldı, Wes de aynısını yaptı ve viskinin boğazını yaktığını hissetti. Annesi gerçekten nefret ediyor olmalıydı. Ve saf nefret onun anladığı bir duygu değildi. Birine kızmak ve kin tutmak, evet. Ama nefret?

"Söylemedi. Açıkçası çok kızmıştım ve umurumda da değildi. Sizi görmek ve bunu yapabilmemin tek yolunun velayeti tek başıma almam ve ona yüz bin dolar ödemem olduğunu söyledi. Büyükbabanız ve ben parayı bir araya getirdik. Bunu resmi bir yasal savaşa dönüştürmek işi uzatacaktı, ben de sadece onun istediğini yaptım. Seni geri istediğimi biliyordum," dedi.

Wes babasına ve onun bu sessiz, kısaltılmış itirafına karşı bir sevgi besliyordu. "Neden öyle davranmadın?"

Babası başını yavaşça, neredeyse üzgün bir şekilde salladı. "Başta para konusunda hâlâ kızgındım ama sonra aradan çok zaman geçti ve arayı nasıl kapatacağımı bilemedim."

Wes, babası yukarı çıktıktan sonra bu sözleri düşündü. Babasının yaptığı hataları kendisinin de yapmasına izin vermeyecekti.

* * *

"Bunu özlemişim," dedi Sera Asma Tepe'tepesinde, yanında arkadaşlarıyla kalın bir battaniyenin altında sırtüstü uzanırken. Dolunay bu gece berrak gökyüzünde kocaman görünüyordu.

Hepsi de WiCKed Sisters'a ve kendi özel hayatlarına o kadar odaklanmışlardı ki arkadaşlıklarına zaman ayıramamışlardı.

"Ben de," dedi Poppy.

Liberty etraflarında dans ediyor ve Lizzo'nun saatin kötü olduğuna dair şarkısını söylüyordu. Sadece sözleri bildiği için tekrarlayıp duruyordu.

İki buçuk şişe beyaz şarap içmişlerdi ve sonunda ağlamayı bırakmışlar ve vızıltılarının uyuşmuş eğlenceli kısmına gelmişlerdi.

Sera başını çevirip Poppy'ye baktı. "Bana ihtiyacın gece kaçtığım için özür dilerim."

Bu konu aklından çıkmıyordu. Geçen gece Poppy eski sevgilisinden bahsettiğinde Sera kalmak istemişti ama aklı başka bir yerdeydi.

"yok. Daha sonra konuştuk. şeyleri kafama takacak biri değilim," dedi Poppy. "Seni seviyorum, Sera. Bu asla değişmeyecek."

"Ben de seni seviyorum," dedi.

Poppy yüzleri dönük olacak şekilde yuvarlandı. "Umarım sen ve Wes gittikten sonra ateşli bir seks yapmışsınızdır. Birimiz düzenli olarak sevişiyor olmalı."

"Yaptık," dedi Sera gülerek. "Baba, benim neyim bilmiyorum. Wes harika biri olmaya başladı ve ben hala kendimi tutuyorum."

"Daha çok zaman var. Bırakın aranızdaki şeyler doğal bir şekilde gelişsin," dedi Poppy. "Yetiştirilme tarzın yüzünden bağlantıların hızlı olmasını istiyorsun gibi görünüyor, yoksa onları kaçırabilirsin." Poppy şu anda doğruyu söylüyordu ve Sera bunu duymaya ihtiyacı olduğunu fark etti.

"Bu çok doğru."

"Hey. Siz ikiniz konuşuyorsunuz?" Liberty, Sera'nın çöktü ve son şarabı üç kadehe eşit olarak doldurdu.

"Ben ve Wes."

"Toady Sitwell! Aslında ondan hoşlanıyorum. Bazen kötü davranmadan duramıyorum."

Sanırım bu yüzden yalnızım," dedi Liberty.

"Sen kötü biri değilsin," diye onu rahatlattı Sera. "Sadece yüksek standartlarınız var." "Bu annemin suçu," dedi Liberty, sonra şarabının sonuncusunu da yudumladı ve

Kolunu Sera'nınkine doladı.

Sera da Poppy'ye aynısını yaptı ve üçü birlikte uzandılar.

Poppy, "Ben küçükken annem 'dertlerini aya anlatırsan yok olurlar' derdi," dedi.

"Bunu sevdim." Sera kendisine şeyler söyleyecek birinin olmasını diliyordu. Ama bu sadece sarhoş zihninin uzun zaman önce kafasında çözdüğü şeylere dolambaçlı yollardan gitmesiydi. Ayrıca, onun gerçekten sorunları yoktu. Şüpheleri ve endişeleri vardı. Wes ona o kitabı vermişti.

Ama o yazıyı seviyordu. Romantik olmasını mı istemişti?

"Bunu yapmalıyız," dedi Liberty. "Ayağa kalkıp ilahi söyleyelim ve sonra her birimiz korkumuzu aya fısıldayabilir ya da haykırabiliriz."

"Bu yüzden tüm kasaba bizim cadı olduğumuza inanıyor, biliyorsunuz değil mi?" Hepsi ayağa kalkarken Sera sordu. Buna itiraz ediyor olsa hoşuna gitmişti. Burada arkadaşlarıyla birlikteyken, gardını indirip kendisi olurken kendini hayatının en başrol oyuncusu gibi hissediyordu.

"Evet."

El ele tutuştular ve birlikte şarkı söylemeye başladılar. Aralarında en cadı olan Liberty, şarkı seçiminin önemli olduğunu çünkü niyeti belirlediğini . Bu yüzden hepsi farklı şarkılarla ortaya çıkınca Sera güldü.

Sonra arkadaşları da gülmeye başladı.

"Hepimizin farklı bir şeye ihtiyacı var," dedi

Poppy. "Ama hepimiz birbirimize sahibiz," dedi

Liberty.

"Biz Bir Aileyiz'?" Sera önerdi.

Sözcükler ağzından , ilk kez bu iki kadını ruh kardeşleri olarak düşündüğünde bazen içine dolan temelsiz şüphelerin hiçbirini yaşamadığını fark etti.

"Mükemmel," dedi Liberty ve Poppy aynı anda.

Çemberin etrafında dans edip şarkı söylediler ve sonra yavaşlayarak başlarını geriye eğip aya baktılar.

"Wes beni sevebilir mi?" Sera sordu. "Sevmesini istiyor

muyum?" "Hâlâ evliymiş gibi davranmayı kabul etmeli

miyim?" Poppy sordu. "Babamı bulmalı mıyım?" Liberty sordu.

Hepsi sorularına oturdular ve Hanging Hill'in tepesindeki sessizlik Sera'ya rahatlatıcı geldi. Şaraptan sulanmış beynine cevap gelmiyordu ama ilk kez onu Wes'ten alıkoyan şeyin ne olduğunu biliyordu.

Onun kendisini sevmesini

istiyor muydu? Onu sevebilir

miydi?

Liberty ve Poppy'den önce kimseyi gerçekten sevmesine izin vermemişti. Ve o zaman bile, hayatında ikisine ne kadar ihtiyaç duyduğunu kendine itiraf zorlandığı zamanlar oldu.

Sonunda Liberty hepsinin içine düştüğü trans halini bozdu. Sera kendini bir cevaba daha önce olduğundan daha yakın hissetmiyordu.

Liberty, "Bu gece ay suyumuzu içmedim ya da kristallerimizi şarj

etmedim," dedi. " değil. Buna daha çok ihtiyacımız var," dedi Sera. "Siz

ikiniz neye karar vererseniz verin, ben

yüzde yüz destekleyeceğim. Alastair'in evli kalmak istediğini fark etmemiştim bile."

"Biz boşandık. Ailesine söylememiş ve bizi bir aile etkinliğine davet ettiler," dedi. "Bir yanım ona siktirip gitmesini söylemek istiyor ama bazı iyi yıllar ve ailesini seviyorum. Ama sonra, o hala... o. Bu yüzden durum biraz karışık."

"Erkekler böyledir," dedi Liberty. "Bu yüzden işleri hafif tutuyorum."

Sera bunu Wes'e kadar yapmıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, kendi yolundan çekilip duygularını itiraf edebilseydi, onunla daha mutlu olurdu.

Vay canına.

Bu da nereden çıktı?

Bu cevabının başlangıcı ve daha önce ona kitap hakkında soru sormaya karar vermişti. Yarın yapacaktı. Artık zamanı gelmişti.

Bu adımı atacak ve sonunda hayatını paylaşacağı birini bulup bulamayacağını görecekti.

Hayatında her zaman birini istemişti ama bunu kimsenin bilmesini istememişti. Aptalcaydı elbette ama yüklerini tek başına omuzlamaya çalışmak onu daha güçlü hissettirmişti. Artık öyle değil.

* * *

Wes uyuyamıyordu ve yatağında tek başına yatmakla da ilgilenmiyordu. Bu yüzden ikiye biraz geçte ayağı indi. Oturma odasına ve büyükbabasının kitap raflarına doğru yürüdü. Kitapları yavaşça gözden geçiriyordu ve Daniel Defoe'nun *Robinson Crusoe*'sunun aile nüshasını gördüğünü düşündü. Kitap 1719'da basılmış olmasına rağmen, aile baskısı 1800'lerde satın alınmış ve babadan oğula hediye edilmişti.

O zamandan beri bu geleneği sürdürüyorlar.

Wes her zaman babasının baba-oğul ilişkisinin zayıf halkası olduğunu düşünmüştü ama bu geceden sonra, onun kendileri için nasıl mücadele ettiğini duyunca, babasının da Wes gibi her şeyi içine gömdüğünü kabul etti. Kitabı tekrar okumak istedi.

Büyükbabasının cenazesinin olduğu gece görmüştü ama bir daha buraya pek . Sera'yla ara sıra burada yemek yiyorlardı ama Sera odadayken kitaplardan çok ona dikkat ediyordu.

Babasıyla ilişkiler hakkında daha fazla konuşmamışlardı ama belki de bunun nedeni ikisinin de bir ilişkinin yürümesi için değişimleri gerektiğini bilmeleriydi. Bazı şeylerin farklı olması gerektiğini kabul etmek zordu. Ama Wes Birch Lake'e döndüğünden beri yavaş yavaş değişiyordu.

"Bu senin planın mıydı?" diye sordu boş odaya, ama büyükbabasıyla konuştuğunu biliyordu. O da Oz gibi her zaman biraz hilekâr olmuştu. İyi insanlardı ama ikisi de kendileri için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini düşünüyorlardı.

ve Wes'i zorlamaktan ve manipüle etmekten çekinmedi.

Tabii ki cevap yoktu. Ama Wes bu düşüncenin bırakmadı. Sera onun için mükemmel bir kadındı. Büyükbabasının onu buraya getirdiğini düşündüğü ana kadar bunu fark etmemişti. Ford, Wes'in büyükbabasının bir kutu dolusu kitap vermesine asla kayıtsız kalmayacağını bilirdi.

Kitap raflarını aramayı bitirdi ve *Robinson*'u bulamadı.

Crusoe her yerde. Wes'in geçen hafta boşalttığı camla çevrili kitaplığın bulunduğu koridora geçti. Bunları

kitapları yanındaki kutuya koydu. Aradığı kitap oraya konmuş muydu?

Orada da bulamadı. Telefonu cebinde titredi ve çıkardığında Sera'nın onu görüntülü aradığını gördü.

Sırtını duvara dayayıp yere oturarak cevap verdi. Kulaklığı yoktu ama babası genellikle ölü gibi uyurdu, bu yüzden Wes sesini alçak tutarsa yaşlı adamı uyandırmazdı.

"Hey, sen," dedi adam, kızın yüzü ekranda belirdiğinde.

"Hey. Sana bir şey sormam gerekiyor," dedi.

evinde birkaç gece geçirdiği için yatağında olduğunu fark etti. Hâlâ tamamen giyinikti ve saçları başının etrafında uçuşuyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, bu da onun sarhoş olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Sor bakalım."

"Bu gece çok yakışıklı görünüyorsun. Tıraş olmadığın zamanları seviyorum," dedi.

Kesinlikle biraz içmişti ve Liberty'nin bu gece arkadaşlarıyla kaynaşmaya ihtiyacı olduğunu tahmin etti.

"Teşekkürler. Yüzüne saçlarınla çok seksi görünüyorsun. Keşke orada seninle olsaydım," dedi.

"Ben de..." Bir anlığına daldı, mutlu ve biraz da şaşkın görünüyordu. Keşke orada olup ona sarılabilseydi.

"Sorunuz nedir?"

"O kitabı bana *Scarlet Pimpernel*'i sevdiğimi bildiğin için mi verdin, yoksa üzerindeki yazıyı görüp benim almamı istediğin için mi?"

Dizlerini yukarı çekti ve başını kitaplığa yasladı. "İkisi de."

"İkisi de."

"Evet," dedi. Onunla bu konuşmayı böyle hayal etmemiştir. Ama nedense böylesi daha kolaydı. Sevgisini hep içine atmıştı. Hiç kimseye, hele Sera gibi bir kadına değer verdiğini itiraf etmek istememiştir. Sera onun istediği her şeydi ve kendisi için almaktan korktuğu her şeydi.

Ama burada, görüntülü görüşmede ona söyleyebilirdi. Eğer bunu duymaya hazır değilse, reddedilmesi canını yakacaktı ama bununla başa çıkmak için yalnız olacaktı.

"Oh, güzel. Öyle umuyordum, ama sonra senaryoları ne zaman gerçekten söylemedin," dedi.

"Kadın, bilmek istediğinin bu olduğunu nereden bilebilirdim ki?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

"Aklımı oku."

"Cadı olan sensin, ben değil."

"Ben bir cadı değilim ve aklını okuyamam. Hatta kendiminkini bile anlayabileceğimden emin değilim," diye itiraf etti.

"Ben de," dedi. Onu rahatsız eden de buydu. Ona nasıl hissettiğini söylemek istiyordu ama önce onun nasıl hissettiğini bilmek istiyordu. Ve Sera'nın çocukluğu göz önüne alındığında, o bu hamleyi yapmayacaktı.

Bunu yapacak kişi o olmalıydı. Onunla konuşmanın ve ona nasıl hissettiğini söylemenin bir yolunu bulması gerekecekti.

Başının yastığına doğru düştüğünü ve ardından sevdiği horlamasının hafif yumuşak sesini duyduğunu gördü. Telefonu normalde kullandığı yastığa dayamış olmalıydı çünkü yastık düşmemiştir. Tanrım, bu kadın.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Serafina Conte," dedi usulca. Onu uyandırmak istemiyordu ama bunu söylemek zorundaydı.

Telefon bağlantısını kesti ve sonra yatmak için üst kata çıktı. Ona duygularını itiraf ettikten sonra kendini daha hafiflemiş hissetti. Onun duymamış olması önemli değildi.

Şimdi bunu bir kez söylediğine göre, belki de onunla birlikteyken tekrar söylemek daha kolay .

Yirmi

Sera ertesi sabah kendini pek iyi hissetmiyordu ve Wes'i aradığını hayal meyal hatırlıyordu ama ne söylediğinden emin değildi. Duş aldı, akşamdan kalma baş ağrısıyla mücadele etmek için iki ibuprofen aldı ve ardından güne başlamak için WiCKed Sisters'a gitti.

Dün gece içinde bir şeyleri değiştirmişti ve bu günü yeni bir enerjiyle kucaklayacağı için heyecanlıydı. Ayın altında dans etmek ve derdini ona anlatmak, içinde ne kadar çok şey sakladığını ortaya çıkarmıştı.

Liberty ve Poppy ile olan arkadaşlığına güveniyordu. Her zaman zayıf halka olmaktan korkmuştu ve geçen gece Poppy eski sevgilisiyle ne yapacağını düşünürken tavernayı terk ettiği için çok üzülmüştü. Ama Poppy onu anlamıştı. Arkadaşlık böyle olmalıydı.

Soğuk, gri bir kış günüydü, gerçekten sevmediği türden. Florida'da büyürken yazın sıcak, uzun, neredeyse yüz derecelik günlerini de sevmemişti. Baş ağrısıyla birlikte, gri ruh halini bozmuştu. Kendisini sıcak tutması ve moralini düzeltmesi için parlak ahududu pembesi tam boy eteğini, formunu koruyan siyah kırpılmış kaşmir kazağıyla eşleştirerek giydi için mutluydu.

İçeri girdiğinde mağaza soğuktu, bu yüzden kaloriferi açtı ve kendine bir fincan kahve yapmaya gitti. Birkaç dakika sonra kapının açıldığını duydu ve Wes'in içeri girdiğini görmek için başını çevirdi. Saçları sabahın soğuşundan dolayı nemliydi ve yüzünde bir gece önce gördüğünü hatırladığı kirli sakalı hâlâ duruyordu.

Yani bu bir rüya değildi.

"Belki gelememişsindir diye erken geldim," dedi hızlı bir gülümsemeyle. "Nasıl hissediyorsun?"

"Seni sarhoşken aradım, değil mi?"

"Hatırlamıyor musun?"

". Biraz bulanık. Lütfen bana can sıkıcı bir şey söylemediğimi söyle."

"Hayır, sadece sevimli olduğumu düşündüğünü ve sonra bana *Scarlet Pimpernel*'i sordun," dedi ceketini silkip asarken Her zaman kullandığı mandal.

Adamın kendisinininkinin yanında asılı duran kalın yün paltosuna baktı. Sözleri içine işlerken derin bir nefes aldı. Bu konuyu bugün açmaya karar vermişti ama görünüşe bakılırsa sarhoş kız, aloe'ye dokunduktan sonraki deri döküntüsü gibi bu konunun üzerine atlamıştı. "Söyledim. Sen ne dedin?"

"Kitabı hem sizin sevdiğiniz kitaplardan biri olduğunu bildiğim için hem de üzerindeki yazı nedeniyle aldım."

"Oh."

Tepkisinin ne olacağını gerçekten bilmiyordu. Ama midesindeki kelebekler ve vücudunda dolaşan tahrik edici heyecan bu değildi. Bir dakikalığına bu duygular içinde oturmak istedi ama Wes bir yanıt bekliyormuş gibi onu izledi.

Neyse ki kahve fincanı o anda demlenmeyi bitirdi, böylece her birine birer fincan doldurmak için döndü. Hâlâ ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Sera?"

Döndü ve kendi bardağına istediği kadar süt koyduktan sonra ona bir kupa uzattı. Kendi bardağına iki şeker ve süt ekledi.

"Çok sevindim çünkü ben de bunu kastettiğini umuyordum," dedi. "Bundan sonra ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Ne söylemek istiyorsun?" diye sordu kadın kanepeye tanıştıkları gün oturup mektubunu okuduğu yere otururken.

Adam onun yanına oturdu ve kadın gözlerini kapatarak adamın kolonyasının kokusunu içine çekti ve sonra başını ona doğru çevirdi. Ne söylemek istiyordu?

Senden çok hoşlanıyorum.

Seni sevebilirim.

Beni seveceğine güvenebileceğimden emin değilim.

Hiçbiri dudaklarından çıkmıyordu. Bir tanesi bile.

Derin bir nefes aldı ve düşünmeye çalıştı. Sakin davranıp balık tutacak ve onun da kendisinden aynı şekilde hoşlanıp hoşlanmadığını görecekti. Tanrım, yirmi altı yaşında bir çocuktan *hoşlanma* konusunda, ona "*Benden hoşlanıyorsan evet'i işaretle*" yazılı bir not vermekten daha iyi olmalıydı.

"Senden çok hoşlanıyorum."

Sikeyim.

Onun nesi vardı? "Benim de var."

Başını yana eğdi. Onu doğru mu duymuştu? Sonra ona gülümsedi. Sadece bir ya da iki kez gördüğü bir gülümsemeydi çünkü Wes

Çoğu zaman ciddi bir adam.

O da ona gülümsedi.

Baş ağrısı eriyip gitmiş gibiydi ya da en azından kafasındaki çarpıntı, vücudunun geri kalanındaki nabız atışları tarafından itildi. Döndü ve ona doğru eğildi. Wes kahve fincanlarını alıp kanepenin yanındaki yere koyarken o da kendini ona doğru fırlattı ve onu uzun, yavaş ve derin bir şekilde öptü.

İlk kez, onun yanında mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde kendini güvende hissediyordu. Bu duygusal bağ yeni ve tazeydi ve gizliden gizliye özlemine çektiği ama adını koymaktan korktuğu her şey önündeydi.

Adamın elleri kızın sırtında, kazağının altında gezindi. Adamın ellerini teninde hissetmek hoşuna gitmişti. Başını yana eğdi ve öpücüğü derinleştirdi, dilini ağzına çekerken ikisini de yan yatırdı, böylece göğüsten kasıklara kadar tamamen birbirlerine bastırılmış oldular.

Bacağını kaldırdı, kalçasını adamın kalçalarına doladı ve adamın ereksiyonunun çıkıntısını merkezinde hissetti. Öpüşmeye devam ettiklerinde ona doğru bastırdı. Daha fazlasını istiyordu.

Wes onu her zaman çok çabuk tahrik ederdi. Vücudunun onunkine verdiği tepkiye alıştığını sanıyordu ama bu sefer yeni bir şey olduğunu hissetti. O sadece altı haftalığına takıldığı geçici bir adam değildi. Ondan çok hoşlanan adamdı.

Duygusal kabızlık geçmişi ve herkesin gitmesine dair kendi korkuları göz önüne alındığında, bu tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

* * *

Sera'yı öpmek tüm dikkatini çekmişti, ki bu iyi bir şeydi çünkü Sera'nın kendisinden hoşlandığı gerçeğinin onu panikletmesine izin vermemeye çalışıyordu. Ve öyle de oldu.

Bunun iki yolu yoktu. İsteddiği buydu, ama onun için doğru olanı yapacağına nasıl güvenebilirdi?

Bu arada siki, içine girebilmek için onu nasıl çıplak bırakacağından başka bir şey düşünmemeye hazırды.

Diğerlerinden otuz dakika önce dükkândaydılar.

çalışanları ve sahipleri gelmişti ve açılmadan bir saat önce. Arka odasında, kitap yığınlarıyla çevrili rahat koltuğunda mahremiyetlerinden oldukça emindi.

Başını kaldırdı ve onun kahverengi gözlerine baktı. Saçları bu sabah biraz kıvrıcıktı ve yüzünün etrafında baştan çıkarıcı bir bukle halesi oluştuyordu. Ve kız ona bakarken, bu duyguya uygulamakta çok isteksiz olduğu kelime aklına .

Onu seviyordu.

Sera Conte'yi severdi.

Kız ona o yumuşak gülümsemesiyle gülümsedi ve adam Birch Lake'ten bir hafta içinde ayrılmayacağını biliyordu. Ya da gitmesine izin vermeyeceğini.

Kazağının eteklerini göğüslerini görebileceği kadar yukarı itti ve sonra sütyenini çözdü, elleri vücudunda aşağı doğru kayarken, kışını sevdiği şekilde avuçladı.

Kumaş yumuşaktı ama teni kadar yumuşak değildi. Oda kahve, lavanta ve kitap kokuyordu. Sera ile ilişkilendirdiği her şey.

Kadının meme uçlarından birini ağzına alıp sertçe ve derinlemesine emerken, ellerinin kot pantolonunun düğmelerinde gezindiğini hissetti. Aşağı uzandı ve sikini serbest bırakmasına yardım etti. Kadın ondan uzaklaştı ve adam, kadın beceriksizce dizlerinin üzerine doğru hareket ederken ona baktı.

"Lanet olası tayt ve külot giyiyorum. Bana bir saniye ver."

Başını geriye attı ve kadının sesindeki aceleciliğe güldü.

Başını yana eğerek göz kapaklarının altından ona baktı.

"Sana yardım etmeme ne dersin?" diye soran adam ayağa kalktı ve eteğinin altına uzanarak ikisini de aşağı çekti. İkisini de çıkarana kadar küçük bir hareket yaptı ve adam onları kanepenin yanındaki yere bırakarak onu tekrar kollarına çekti. Sivri meme uçları onun ağzı için yalvarıyordu.

Adam

meme uçlarını ağzında hissetmeyi seviyordu ve onu bütün gün emebilirdi.

Altında yuvarlanana kadar onu dürttüğünde eteğinin malzemesi karnına karşı güzel hissettirdi. Onun üzerine oturdu ve sonra sikini alarak vücudunun girişine yerleştirdi. Pek çok kez seks yapmışlardı ama bu farklıydı. Sevdiği kadınla sevişiyordu.

Kadın yavaşça adamın üzerine çöktü ve adam da doğrulup, adam daha derine kayarken onu kendine yakın tuttu. Tamamen içine girdiğinde, ellerini yüzünün iki yanına koydu ve tenini çok sıkı hissettiren ve horozunun daha da sertleşmesine neden olan o durgun şekilde onu öpmeye başladı.

Tekrar tekrar içine pompalarken kalçalarını kendisine doğru tuttu, onu sert ve hızlı bir şekilde tahrik etti, bunu yavaşlatmak istemiyordu. Sadece istiyordu ki

onu almak. Elinden geldiğince derinden sevdiği kadını, belki onda aşk olarak tanıyacağı bir iz bırakabileceğini umarak aldı.

Çünkü kendi hisleri yeterli değildi. Onun da hissetmesine ihtiyacı vardı. Ona o kadar aşık olmalıydı ki, onu terk etme düşüncesi aklının ucundan bile geçmemeliydi.

geri itti ve sonra arkasına uzandı, temponun kontrolünü ele geçirirken ellerini uyluklarına koydu. Onu kendi hızında sürdürdü ve ellerinden birinin klitorisine yaklaştığını gördü ve onu fırçaladı. Parmaklar bir yana.

Ona dokunulmasından nasıl hoşlandığını biliyordu. Onunla ilgili her şeyi ezberlemişti. Ayrıca göğüs uçlarını çimdiklemesinden hoşlandığını da biliyordu.

Boşalmaya yakındı ve her ikisini de yaparken kadın onun üzerinde daha hızlı hareket etti. Başı geriye düştü, o kalın, görkemli bukleler omuzlarının etrafına düşerken göğüsleri her itişte zıpladı. Adam manzaranın tadını çıkarırken, vücudundaki her şey kasılmaya başladı ve ondan önce boşalacağını fark etti. Kolunu onun beline koydu ve dönerek onu altına aldı, daha sert ve daha hızlı bir şekilde içine girdi.

Onunla aynı anda istiyordu.

Aletin büyüdüğünü hissetti ve her an boşalacağını biliyordu. Ağzını üzerine indirdi, bir elini kıcının altına sokarak onu doğru açığa getirdi, böylece onu daha çabuk doruğa ulaştırabilecekti. Ve sonra ağzını ayırdı, amı onun etrafında sıkılaştıkça adını haykırdı ve adam kendini ona boşaltana kadar içine boşaldı.

Ona doğru çöktü, onu ezmek için bir koluyla ağırlığını destekledi. Ama ona sıkıca sarılmak istiyordu, böylece hep birlikte olacaklardı.

"Sanırım benim de senden hoşlanmama kızmadın," dedi kuru bir sesle.

Güldü ve duyduğu en tatlı sestti. Ön kapısındaki çanlar gibi tıngırdıyordu. Bu andan sonra hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordu ama hepsi Sera . Sera'nın yüzünü kavradı, eğildi ve onu nazikçe öptü çünkü *seni seviyorum* kelimeleri tam dudaklarındaydı.

Kızın bunları duymaya hazır olduğundan emin değildi. O da kendisi gibi utangaç bir ilişkiye sahipti. Birbirlerinden hoşlanmak her ikisi için de büyük bir itiraf gibiydi. Ama bu yeterli olmayacaktı. Uzun sürmeyecekti.

Bunu kalıcı hale getirmek istiyordu. Onu da sevmesi gerektiğine ikna etmenin bir yolunu bulmak.

Sera gün boyunca çeşitli zamanlarda Wes'e gülümsemekten kendini alamadı. Amber Rapp'in başarısını dükkânlarına bağlamasının üzerinden iki ay geçmesine rağmen kalabalık azalmamıştı ve Sera bunun için minnettardı. Ama bugün, her ne kadar kasvetli da, hayatı hakkında iyi hissettiğini fark etti.

Bu duygunun içinde uzun süre kalmasına hiç izin vermemişti. Mutluluk ona her zaman ulaşılması zor bir şey olarak görünmüştü. Hayatının büyük bölümünde yapmak zorunda olduğu şey her şeyi bir arada tutmak olduğunda bu bir öncelik değildi. Kendisi için güçlü olmak, sadece kendine güvenmek zorundaydı.

Ama Wes bugün ona yardım etmek için erkenden gelmişti ve bunu ondan istediği için yapmamıştı. Bu, birinin istemeden yardım teklif ettiği ender zamanlardan biriydi. Ve bu kişi ilk kez bir erkekti.

Greer, daha fazla imza atmak için arka odadan başka bir kağıt yığınıyla çıktıklarında Wes'i izlerken yakaladı. Yanına geldiler ve kendisine getirmelerini istediği bir günlüğü ona uzattılar.

Greer, "Önümüzdeki hafta burası onsuz çok farklı olacak," dedi.

"Öyle," diye cevap verdi ve Greer'in getirdiği dergiyi bekleyen müşteri geri geldiğinde Greer oradan uzaklaştı.

Birbirlerinden hoşlandıklarını kabul ettiklerine göre, Wes yine de gelecek hafta ayrılacak mıydı? Bir konuşma yapmaları gerekiyordu. Ondan Birch Lake'te kalmasını istemenin şimdi daha kolay olacağını düşünmüştü. Ama avuçları terlemeye ve başı yeniden çarpmaya başlamıştı.

Kasanın yanındaki taşı ovmak için uzandı ama eskisi kadar sakinleştirici değildi. Muhtemelen dün gece şarj edilmediğini bildiği içindi.

Öğleden sonra ilerledi ve Wes, Greer arkada annesiyle görüntülü sohbet ederken Ana Cadde'deki şarküteriden hepsi için öğle yemeği almaya gitti.

Dükkândaki yaya trafiği yavaştı ve kapı açıldığında Wes'in babasının içeri girdiğini görünce şaşırdı.

"Merhaba Benjamin. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Wes için mi buradasın?" diye sordu.

"Hayır, dün gece oğlumu gördüm. Sadece dükkânınıza bakmak istedim. Burada ne iş yapıyorsunuz? Müşterim cadı olduğunuzdan bahsetmişti."

"Bazıları öyle düşünüyor ama hayır, ."

"Neden böyle düşünüyorlar?" diye sordu.

Adamın bu sorularla nereye varmaya çalıştığından emin değildi.

"Muhtemelen dükkânın havasından ve içlerinde niyetler olan dergiler sattığım gerçeğinden dolayı. Herkes aradaki farkı anlamıyor."

Uzandı ve ensesini ovuşturdu. O anda, Wes ve onun farklı renklere sahip olmalarına rağmen, aralarındaki benzerliği gördü.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Pekala, sana göstereyim," dedi ve onu ertesi gün için bazı günlükleri bir kenara koyduğu çalışma tezgahına götürdü. Günlüğü kendisine doğru çekti ve Wes için tamir ettirdiği kitap ortaya çıktı.

Robinson Crusoe'nun 1800'lerden kalma kopyasının sırtına dokundu ve sonra Benjamin'e döndü. Ama Benjamin ona bakmıyordu. Onun yerine masanın üstündeki kitaba bakıyordu.

"Bu babaminkine benziyor."

Ona gülümsedi. "Öyleydi."

"Bunu sana o mu verdi?" Benjamin sordu. Benjamin'in sesindeki endişeyi ve belki de kızgınlığın başlangıcını duydu.

Tamamen anlıyordu çünkü Wes ve Ford ayrı zamanlarda ona kitabın babadan oğula nasıl geçtiğini ve her yeni neslin iç kapağa kendi isimlerini nasıl yazdığını anlatmışlardı. Sera, kitabı onaran ciltçiden yeni bir sayfa eklemesini istemişti, böylece Wes ya da Oz'un oğulları da isimlerini ekleyebileceklerdi.

"Hayır, yapmadı," dedi

kadın. "Wes yaptı mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Tamir ettirmek için aldım-" "Aldınız mı?"

"Evet," dedi.

"O kitap bizim ailemize ait," dedi.

"O haklı, Sera. Neden sende?" Wes arkasından yaklaşarak sordu.

Ona baktı ve yüzü ilk günkü gibiydi.

Sabah erken saatlerde birlikte olduktan sonra çiçek açmasına izin verdiği parçası . Güvenini kırmış gibi onu şüpheyile izledi.

Başını iki yana salladı. Onlara neden aldığını söylemesi gerektiğini biliyordu ama bir yanı da kendini savunmak zorunda olduğunu hissetmiyordu. "Senin için tamir ettirdim. Yeni ön sayfalar eklettim, böylece senin ya da Oz'un oğulları olduğunda isimlerini de yazabilecekler. Senin için sürpriz bir hediye olmasını istedim. Ford kitapların okunmak için olduğunu söyler ve senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum."

Wes sadece ona baktı ama babası kitaba ve onu masadan aldı. "Bu senin yapmaya hakkın olan bir şey değil."

"Sanırım hayır," dedi.

"Neden hiçbir şey söylemeden aldın?" Wes sordu. "Onu saklamak mı istiyordun?"

Bu Sitwell adamlarının nesi vardı? "Ben hırsız değilim. Onu aldım çünkü kitabın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve sen de ona ne kadar değer verdiğin için onu onarabileceğinden emin olmadığını söylemiştin. Bunu senin için yaptım.

Aile. Bu bir hediye. Belki de sormalıydım ama sana sürpriz yapmak istedim."

Wes'in ağzı açıldı ve başını salladı, o kadar incinmiş ve kızgındı ki hemen ondan çalacağı sonucuna varmıştı. İlk içgüdüsünün, nedenlerini dinlemek yerine onu bir şeyle suçlamak olmasına kızmıştı. Ona güvenmesine izin verdiği için kızgındı.

"İkinize de gittiğiniz için teşekkür ederim."

Yirmi Bir

Sikeyim.

Aklından geçen tek düşünce buydu. Babası onun yanında yürüdü ama tek kelime etmedi. Wes ellerini ceplerine soktu ve Başını geriye attı, çığlık atmaya hazırdı.

"Üzgünüm oğlum," dedi babası, elini Wes'in omzuna koyarak. "Keşke bunu yaşamak zorunda olmasaydın."

"Ne deneyimi?"

"Parayı senin önüne koyan bir kadın. Annenin seni geri almak için neden benden para istediğini sormuştun, çünkü takıntılıydı ve ondan para sakladığını düşünüyordu. Büyükannen öldükten sonra bana küçük bir miktar miras kaldı ve onu senin ve Oz'un üniversite fonu için bir mevduat sertifikasına yatırdım. Ancak annen yeni mobilyalar ve daha iyi bir ev istiyordu ve parayı bunun için kullanmam gerektiğini düşünüyordu."

"Yani bizi o mu aldı?"

"Hayır, bütün mobilyaları aldı ve bizi borca soktu. Bilmiyorum. Parayı çekeceğimi ve satın aldığı şeyler kullanacağımı düşündü ama . Bir gün ofisten eve geldiğimde hepiniz gitmişsiniz," dedi babası.

Wes babasının yüzündeki ıstırapı ve kalp kırıklığını gördü. Wes, bu duyguları ilk kez kendisi de yaşadığı için mi, yoksa artık babasını sadece bir ebeveyn olarak değil, bir erkek olarak görecektik kadar büyüdüğü için mi böyle hissettiğinden tam olarak emin değildi. "Özür dilerim, baba."

"Sizi bir daha göremeyeceğimi sanıyordum çocuklar," dedi babası başını arkaya eğerek.

Wes babasının ağlamamaya çalıştığından şüpheleniyordu.

Wes, Sera'nın para istediğinden emin değildi. Onun varlıklı olmadığını biliyordu ve kitabı almak için belirttiği nedenler ona mantıklı geliyordu. Aklının almadığı şey, neden ona sormamış olduğuydu.

Yaptıkları tamamen suskunluk değildi. Motivasyonlarının net olmamasıydı. Yoksa berbat zihni, sandığından çok daha basit bir şeyi karmaşıktırmaya mı çalışıyordu?

Eğer Sera'ya güveniyorsa, o zaman sorun yoktu. Sera kitabını tamir etmek için almıştı, ona bir hediye olarak. Kitabı kendisi için almamıştı.

Ona güvenmesine izin verebilir miydi?

"Sera'nın bunu para için aldığını sanmıyorum," dedi babasına.

"Sen kitap tamir ederek geçiniyorsun," dedi babası.

"Ama bunu tamir etmekten korkuyordum," dedi. Birden, Sera'nın kitabı neden seçtiğini ve tamir ettirmek için gönderdiğini tam olarak anladı.

"Neden?"

"Bu senin, Oz'un ve benim için bir anlam ifade eden tek şey. Paylaştığımız tek olumlu bağ."

Benjamin başını salladı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi babasına. "Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Büyükbabamla da aynıydı. Sen ve Oz kitapları sevmezsiniz bile, ama bunu seviyorsunuz."

Benjamin başını salladı. "Kari-çıkmaya başladığım kadın- hayatımda benim için önemli olan insanların bilmelerine izin verme konusunda pek iyi bir iş çıkarmadığımı söyledi. Bunu seninle yaptığımı şimdi görebiliyorum. Daha iyi olmaya çalışıyorum."

"Harika, baba. Senin de birileriyle çıktığını ve değişmeye çalıştığını duyduğuma sevindim," dedi Wes. Ve öyleydi de. Büyükbabasının ölümünden beri babasıyla yaptığı konuşmalar çok iyiydi. Babasının daha önce hiç olmadığı kadar insani görünmesini sağlamıştı. Wes bunun için minnettardı ama Sera konusunda ne yapacaktı?

"Lanet olsun. Keşke Sera'nın dükkanında çenemi kapalı tutsaydım. Onu tanımaya çalışıyordum," dedi babası.

"Kari'nin önerdiği başka bir şey mi?" diye sordu. Wes, babasının gizemli kadının merak ; babasının değişmeye çalışmasına neden olan ilk kişi gibi görünüyordu.

"Evet. Eğer size daha yakın olmak istiyorsam hayatlarınıza dahil olmam gerektiğini söyledi. Oz daha kolay çünkü birlikte çalışıyoruz. Her sabah birlikte kahve içiyoruz ve on beş dakika boyunca konuşuyoruz, iş hakkında değil."

Wes, Sera ile arasını nasıl düzeltereceği konusunda içten içe paniklemesine rağmen neredeyse gülümsüyordu. Hayatındaki herkesin gitmesini beklediğini ve kendisinin de kapıdan çıkıp gittiğini biliyordu. Ama babasını duymak Oz'la vakit geçirmek için zaman ayırmak tipik olsa da güzeldi. Her zaman iyi anlaşıyor gibiydiler.

"Yani Birch Lake'e yaptığınız bu gezi sadece müşteriler için değil miydi?"

"Onları çevrimiçi bir hesaba taşıdım, böylece onları görmeme gerek kalmadı. Ama seninle işler hep daha zor oldu Wes. Sen Oz gibi değilsin. dünyayı benim gibi görüyor."

"Ben de anneme benziyorum."

"Muhtemelen onu hatırlamıyorsun ama sen daha çok anneme benziyorsun." Babası dedi ki. "Büyükbabanın ofisten çıkıp yaşamasını sağlayan oydu. Deden Londra'da çalışırken tanışmışlar. Her zaman onu maceralara götürürdü ve her zaman evden dışarı çıkmazlardı.

Ben büyürken çok okurduk ve senin de onun izinden gittiğini görmek beni mutlu etti."

Ama bunu asla söyleyememişti. Wes babasının izinden gitmişti. Her ne kadar kendine yaşlı adama hiç benzemediğini söylemiş olsa da. Aslında babasının ayna görüntüsü olduğu ortaya çıktı.

"Gidip Sera'yla konuşmamı ister misin?" diye sordu babası.

"Şimdi olmaz. Kitabı aldığı için onu kötü niyetli olmakla suçladığınız için özür dilediğinizi söyleyeceğim. Bu işi berbat eden benim, düzeltmek zorundayım."

Babası ona doğru uzandı ve Wes yaşlı adama sarıldı. Son sarılmaları kadar garip değildi. Her ikisi de ilerlemek için adımlar atıyordu.

Ama Sera ile arasını nasıl düzeltecekti? Onu incitmişti. Ve bugün, onunla bir gelecek kurmak için her şeyi yapacağına dair kendine söz ... Bu ilişkiyi kendi kendine sabote edip çöpe atmıştı.

* * *

Sera öfkeliydi ve Greer arka odadan çıktığında, kendisi hava almak için dışarı çıkarken dükkana göz kulak olmalarını istedi. Wes'in gideceğini biliyordu. Aklındaki ilk düşünce buydu.

Ama bu sadece ayrılmakla ilgili değildi. Kitaba verdiği tepki, onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikri olmamasıydı. Geceyi evinde geçirmesine izin verdiği tek adam oydu, sonunda kalabileceğini düşündüğü tek adam... ama itiraf etmeliydi ki, aklının bir köşesinde ve ruhunun derinliklerinde nefesini tutuyordu.

Diğer ayakkabının düşmesini beklemek, onun yeterli olmadığına karar vermesini beklemek.

Paltosunu alıp dükkânın arka tarafına yöneldi, duvara yaslandı ve başını kaldırıp soğuk, gri Şubat sabahına baktı.

Liberty'nin kart çekimi Sera'nın geçmişle barışması gerektiğini söylemişti. Sera'nın geçmişiyle barışmasına izin verdiği için kendini övdüğü bir şey.

Wes geceyi burada geçirdi. Ama o sırada bile Wes'in kalması konusunda anlaştıkları altı haftayı düşünüyordu. Ona Ford hakkında anlatmayı kabul ettiği hikâyeleri.

Onun hayatında olmak için bir nedeni vardı. Kalmak için bir sebep. Ve şimdi bitmişti. Birkaç gün erken ayrılıyor olması onu şaşırtmamalıydı.

Ama oldu.

Acı veriyordu çünkü bugün arka odada bir şeyler yaptıklarını düşünmüştü. verdikleri sözler. Ruhlarının anlayabileceği türden ve orada olmayan bir şey hissetmiş olabileceğini fark ederek aptal gibi hissetti.

İçgüdülerine güvenen bir insan değildi. İçgüdülerini ona hiçbir zaman güvende kalmanın bir yolu olarak kendine sadık kalmaktan başka bir şey yapmasını söylememişti.

"Ne oldu?" Poppy, arkasında Liberty ile kapıdan çıkarken sordu. İkisi de paltolarını giymişlerdi ve Liberty Sera'ya bir fincan çay uzattı.

Sera onlara bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözcükler yerine sesi korkunç bir şekilde çatladı ve ağlamaya başladı. Kahretsin, o hiç ağlamazdı.

"O ne yaptı?" Liberty sordu, sesi yüksek ve öfkeliydi. "Bu sefer onu lanetliyorum."

Ama Sera bunu istemiyordu. Wes'in onu sevmesini ya da kalmak istemesini sağlayacak bir lanet yoktu. Tanrım, şimdi istediği şeyin bu olduğunu kabul edebilirdi. Şimdi, babasının önünde onu hırsızlık yapmakla suçladığında. Şimdi, o gittiğinde.

"Hayır," dedi Liberty'ye. "Bunu istemiyorum."

Poppy yaklaşarak bir kolunu Sera'nın omuzlarına doladı. "Ne istiyorsun?"

"Güvenilir olmak için. Kalmak istemesine yetecek kadar," dedi ve kelimeler kafasında olduğundan daha da acınası geldi. kendi yükü olduğunu ve kitabı alış şeklinin onu tetiklediğini anlıyordu. Ama keşke... keşke ona güvenmiş olsaydı.

"Sen yeterlisin. Eksik olan o," dedi Liberty. "Ne oldu?"

Sera, Poppy'nin ona getirdiği çayı kokladı. Kuşburnu ve limon otu, Poppy'nin karışımlarından biriydi. Sera gözlerini kapatıp bir yudum aldı ve bu iki kadınla olan kardeşliğinin onu sarmasına izin verdi.

"Ben, Ford'un evinden bir kitap aldım ve sonra Wes'e hiçbir şey söylemeden tamir edilmesi için gönderdim. Bu çok değerli bir kitap ve Bunun da ötesinde, Wes ve ailesi için çok büyük bir duygusal anlam taşıyor."

Wes, çok olduğu için okunması neredeyse imkansız olmasına rağmen kitabı kendi başına onarmak istemediğini onunla paylaşmıştı. Daha fazla zarar verme ihtimaline karşı tamir etmekten korkmuştu.

Hediyenin bir veda olmasını istemişti, o gittiğinde. Hayatında geçirdiği zaman için teşekkür etmek için. Ama birlikte geçirdikleri zaman değişmişti. Gece geç saatlere kadar süren hikâyeler ve kitap çalışmalarının aralarında bir bağ oluşturduğunu düşünmüştü. Şimdi öyle olmadığını kabul etmek zordu.

Eğer onu gerçekten tanıyorsa, Wes'in onun bu hareketini nazik bir hareketten bir şey sanmasına imkan yoktu. Tanımadığı gerçeği ise kadının kontrolden çıkmasına neden olmuştu.

"Neden üzüldüğünü anlıyorum ama senin onu satmayacağını ya da saklamayacağını biliyor," dedi Poppy. "Sen kesinlikle böyle biri değilsin."

"Bunu bilmeli," diye onayladı Sera. Ona emlak satışında verdiği Beatrix Potter kitabı, *Robinson Crusoe*'nun bu kopyasından daha değerliydi. "Ama bilmiyordu. Yani, anlıyorum. Duygusal olarak kabız -tüm ailesi öyle. Ama sanırım onda daha fazlasını gördüğüm için kendimi kandırdım."

"Kendini mi kandırdın?"

"Koruyucu aileyken yaptığım bir şeydi bu. Yeni kız kardeşim, annem ya da babam olacağını düşündüğüm birini bulurdum ve sonra onun sadece işini yaptığı ya da başka bir grup evine taşındığı ortaya çıkardı ve biz de onu kaybederdik. temas."

Poppy başını salladı. "Kendini kandırmıyordun. O senden hoşlanıyordu. Hatalı olduğunu anlama ihtimali var mı?"

"Eğer yaparsa, onu geri alır mısın?" Liberty sordu.

Belki de. Emin değildi. Başka birinin onun yanında olacağına güvenmek her zaman büyük bir istek olmuştu. Bugünkü davranışları kendisinden şüphe etmesine neden olmuştu.

Bu da onu kızdırdı. Çünkü şimdiye kadar güvenebildiği tek şey kendisiydi. Bunu ondan çalmasına izin vermeyecekti. Eğer geri gelirse, onun hayatında olmaya layık olduğunu kanıtlamak zorunda kalacaktı.

Başroldeki kadın oydu, diye hatırlattı kendine. Güzel bir şey yapmıştı ve adam bunun için onu incitmişti. Öylece sorun olmadığını söyleyip onu tekrar hayatına, yatağına ve kalbine kabul etti.

* * *

Wes, WiCKed Sisters'a öylece geri dönemeyeceğini biliyordu. En azından bugün. Bir plana ihtiyacı vardı. Ama planlar konusunda berbattı. En iyi yaptığı şey yanlış bir şey söyleyip sonra da çekip gitmekti. Büyükbabasıyla arasının açılmasına neden olan şey de tam olarak buydu.

Sera'nın başına gelmesine izin vermek istemiyordu.

Yardıma ihtiyacı vardı. Telefonunu çıkarıp Oz'u aradı.

"Selam kardeşim," dedi Oz.

Hey, kardeşim? "Oz?"

"Evet. Üzgünüm, babam Sera'yla aranızda bir şeyler olduğunu ve de bu işte parmağı olabileceğini söyledi."

Wes, büyükbabasının evindeki mutfak masasında otururken ensesini ovuşturdu. Altı hafta önce üzerinde çalışmaya başladığı kitap neredeyse tamamen onarılmıştı; geriye sadece onu yeniden bir araya getirmek kalmıştı.

Normalde bu tür bir onarım ona bir şeyler başarmış gibi hissettirirdi, ama şimdi pişmanlıkla doluydu.

Aklına, Sera'nın masanın karşısında oturup günlükleri üzerinde çalışırken, kendisinin de bu kitabı yavaşça onardığı görüntüler . Bu kitap onunla olan ilişkisinin bir parçasıydı. Bugün buraya gelip nasıl tamir edeceğini bulmaya çalıştığı andan beri bunu biliyordu.

"Babamın bir suçu yok. Bazı şeyler söyledi ama bir eşek gibi davranan bendim."

Wes babasının bu yükü omuzlamasına izin vermeyecekti. Sera'nın bunun babasının suçu olduğunu söylemesine razı olmayacağını biliyordu. O, yaptıklarına sahip çıkan yetişkin bir adamdı.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama babamla yaptığım bu yeni günlük sohbetlerden kaynaklanıyor olmalı. Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Ne söyleyeceğimden bile emin değilim. Onu incittim, Oz," diye itiraf etti Wes.

Kardeşi "Tamir edebilir misin?" demeden önce Oz'un ofis sandalyesinin gıcırtısını duydu.

"Emin değilim. Kimseye güvenmekten çekinir ve bana güvenmeye başladı ama sonra ben *senin büyükbabamdan bir kitap daha çaldığını* fark ettim."

"Babam bundan hiç bahsetmedi," dedi Oz.

"Tam bir patlama değildi, sadece neden kabul ettiğini ."

Oz'un sandalyesi yine gıcırdadı. "Sana ne söyleyeceğimden emin değilim. Üniversiteden atıldığından beri kitaplar senin mihenk taşın oldu. Ve söylemeliyim ki, onları diğer herkesi uzak tutmak için kullandın. Büyükbabam, babam, ben. Ama Sera da kitapları aynı şekilde kullanıyor, kardeşim. Bence işleri düzeltmek için ne yapman gerektiği hakkında bir fikrin var. Sadece, bunu yapmaya istekli misin?"

Wes'in birkaç fikri vardı. Elbette arkadaşlarına gitmesi gerekecekti. Poppy'nin sempatik davranacağını hissediyordu ama Liberty haklı olarak onu lanetledi ya da başka bir şey. Onu suçlamadı. Sera'ya yapmamayı umduğu bir şey yapmıştı. Onu incitmişti.

Daha önce hiç başka birinin duygularının farkında olmamış ve onları Kendini aştı. Büyükbabasını incittiğinin farkındaydı ama bu ilişkiyi düzeltmek için kalmak yerine Birch Lake kasabasına parmak sallayıp gitmişti.

Ama Sera ile bunu tekrar yapamazdı. Onu seviyordu. Bunu kendine itiraf etmekten kaçınmaya çalışıyordu ama gerçek kalbindeki acının içindeydi. Onun için bu kadar önemli olan birini nasıl incitebilirdi?

Bunu yaptığından nefret ediyordu. Önce arkadaşlarından yardım istemesi gerekiyordu.

Sonra da onu ne kadar çok sevdiğini gösterecekti.

Çünkü onu affetmezse bir daha asla iyi olacağından emin değildi. Yaşamaya devam edecekti ama bu, büyükbabası ölmeden Wes Birch Lake'e dönüp Sera'yı WiCKed Sisters'ın tezgâhının arkasında görmeden önce var olduğu o gri dünyada olacaktı.

Yüzünü çevreleyen kalın kahverengi kıvrıkcık saçları, ilginç kıyafetleri, kıvrak zekası ve öfkesi. Ona meydan okumuş, onu tahrik etmiş ve hayatında kendini düzeltmek yerine bir şeyleri düzeltmeye çalıştığı gerçeğiyle onu uyandırmıştı.

"Teşekkürler, Oz. Sanırım bu işe yarayacak. Bu işi çözdükten sonra senin ve babamın buraya gelmeniz gerekebilir."

"Elbette. Bunu yapabilirim. Sanırım babam kız arkadaşını da getirebilir. Bizimle tanışmasını istediğini biliyorum," dedi Oz.

"Onunla tanışmak isterim. Görünüşe göre o babam için iyi biri ve babam da onun için iyi olmaya çalışıyor." Bu Wes'in söyleyeceğini düşündüğü bir şey değildi.

bu noktadan önce.

Kardeşi ile telefonu kapattıktan sonra kapağı takmayı bitirdi. antika kitap. Aşağıya baktı, tamir edilmiş ve çalışır durumdaydı. O

Sera ile olan ilişkisi için de aynısını yapmak zorunda kalacaktı.

Ama önce Sera'nın arkadaşlarını ikna etmesi gerekiyordu. Bu muazzam bir iş olacaktı ama Sera'yı mutlu edeceğini bildikleri doğru bir teşvikte bulunursa yardımcı olabilirlerdi.

Aslında onlara tam da bu ihtiyacı vardı.

Yirmi İki

Sonraki iki gün boyunca Sera'nın kafası karıştı ve Wes'ten hiçbir iz göremedi. Bu da neredeyse onun kendisini, kendisinin onu önemseydiği gibi önemsemediği konusunda haklı olduğunu hissetmesine neden oluyordu.

Hayatının çoğunu, işler karıştığında her şeyden kaçarak geçirmişti. Bunu Ford'la tartışması hakkında ona anlattığı hikayeye karşılaştırmadan edemedi.

Arka odada bir fincan Earl Grey ile otururken, ayaklarını Greer'in akşam eve gitmeden önce kutusundan çıkardığı bir yığın kitabın üzerine dayamıştı ve bu durumdan kurtulması gerektiğini biliyordu.

Bir grup evinden diğerine ilk kez gönderildiğinde yaşadığı hislerin aynısını yaşıyordu. İlk seferinde yeni evinin ailesi olacağına inanmıştı. Kalıcı bir şeye sahip olacağına. O zaman kendini kandırmıştı. Kendisi için yaratana kadar kalıcı bir şeye sahip olamayacağını hemen anlamıştı.

Wes birlikte bir gelecek düşündüğü ilk ciddi erkekti. Sonbaharda gerçekten Londra'ya gideceklerini umarak internetten pasaport başvurusu bile indirmişti.

Başını kanepeye yasladı ve gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti. Ağlamaktan nefret ederdi. Çok verimsizdi ama şu anda onları durduramıyordu ve denemedi bile. Üzülmeye hakkı olduğunu düşündüğü adam...

Onu seviyordu. Sevmiyormuş gibi davranmayacaktı.

Yeni ay ona ihtiyacı olan tüm berraklığı vermişti. Ve o sabah, bu koltukta Wes'le sevişmek, hayatının geri kalanını aklındaki şüpheleri yok etti. Ama sonra gidip en büyük pislik olmak zorunda kaldı.

Biri boğazını temizleyince başını kaldırdı ve Wes'in dükkâna açılan kapıda durduğunu gördü. Bir elinde, öğle yemeğini birlikte yedikleri masanın üzerine koyduğu bir kutu tutuyordu.

"Ne?"

"İçeri girip konuşabilir miyim?"

"Elbette," dedi. Onu gördüğünde kalbinin daha hızlı atmaya başlamamış olmasını diledi. Ama adam şu kablo örgülerden birini giyiyordu.

Göğsünü saran kazakları tercih ediyordu. Kalın sarı saçları, sanki ellerini gezdirmiş gibi dağınık . Gözleri onunkilerle buluştu ve sonra bakışlarını ondan kaçırdı.

Birkaç adım daha yaklaşıırken, "Buna geri mi döndük?" diye sordu.

Durdu ve kanepeden çok uzakta olmayan bir yerde durdu, onu izlerken kalçaları bir tarafa eğildi ve bekledi.

"Gerçekten ayrıldığımızdan emin değilim," dedi. Aşk hakkında yeni fark ettiği şey, ikisinin de aşkı yaşadığına inanarak kendini kandırmanın kolay olduğuydu. Bu, insan olmanın en büyük adaletsizliklerinden biri gibi görünüyordu - bir kişi tüm aşk hislerini yaşayabilir ve diğeri sadece eğleniyor olabilirdi.

"Sera, özür dilerim."

Daha dik oturmak için biraz kaydı. Özür dilemek pek sık söylediği bir şey değildi ama geçmişten beri Wes'in özür dilerken genellikle samimi olduğunu biliyordu.

"Ne için?"

"Sana söylediklerim. Babam da üzgün ama seni benim kadar tanımıyordu, o yüzden en azından bir mazereti var."

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak başını salladı ve sadece onu izledi. "Neden benim için bu kadar önemli olan bir şeyi alacağımı düşündün ki?"

Sen?"

"Ben bir pisliğim."

"Yapma. Bunu sadece konuyu saptırmak için söylüyorsun. Sen bir değilsin. Ve tepki öfkeden daha derin bir şeydi. Seni motive eden neydi?"

Elini saçlarının arasından geçirdi ve başını yana eğerek onu izledi ve sonra gözlerinin ondan kitaplarla dolu kitaplıklardan birine kaymasına izin verdi. Sanki kendi zihninde bir şey çözmüş gibi salladı.

"Sera, sen şuradaki kitaplık gibisin. Raflarında bir okurun isteyebileceği her türlü macera var ve tek yapmam gereken uzanıp bir tanesini almak ve ben de maceraya atılmak."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bir yanım kitaba tam olarak kapılmamıştı. Hâlâ kendi boş kitaplıklarımı düşünüyordum. Elime onarılması gereken eski bir kitap geçtiğinde, onu onarır ve başkasına veririm. Sanki onu saklamayı hak etmiyormuşum gibi."

Tekrar yer değiştirdi, ayağa kalkıp ona doğru yürürken çay fincanını ayaklarının dibine koydu.

"Her zaman bir ailen ve seni seven insanlar oldu Wes. Neden bunu hak etmeyesin ki? Ya da beni? Beni mi kastediyorsun?" diye sordu. Onun Duyguları eski moda büyük bir ahşap hız trenindeymiş gibi hissediyordu. Ergenlik çağındayken *Goosebumps*'ta okuduğu türden. Onun Varlık ona yavaşça zirveye doğru çekiliyormuş gibi hissettiriyordu ve nefesini tutuyordu, düşüşün onu korkutup korkutmayacağından ya da saf sevinçle güldürüp güldürmeyeceğinden emin değildi.

"Seni kastediyorum. Ve ben seni hak etmiyorum çünkü bana değer verenlerden hep uzaklaştım," diye itiraf etti. "Bu yüzden masanda *Robinson Crusoe*'yu gördüğümde, tek yapabildiğim kendimi tekrar korumak için bana verdiği bahaneyi değerlendirmek oldu. Birini sana değer verdiğim kadar derinden önemseyebileceğime ve seni elimde tutabileceğime inanmamak için Sera."

Ne diyordu?

Onu önemsiyor muydu? İkinci bir şans istiyor muydu? Ve eğer istiyorsa, kalması için ona güvenebilir miydi?

Geri gelmişti. Ve Wes, arkasını getirmeden jestler yapan biri değildi. Daha fazla cevaba ihtiyacı vardı.

"Bu ne anlama geliyor? Burada sonsuza dek kalmak isteyecek kadar bana değer veriyor musun?"

* * *

Onu kapı dışarı etmediği ve bir daha kapısını söylemediği için rahatlamıştı. Ama Sera böyle biri değildi. Onunla tanıştığı andan itibaren cesurdu; geri adım atmazdı.

Şimdi gözlerinin altında koyu halkalarla karşısında durmuş, duygularını itiraf etmesini istiyordu. Büyükbabasının evinde kelimeleri çalışmıştı. dükkâna gelmeden önce. Liberty ve Poppy'nin, dükkân kapandıktan sonra onu WiCKed Sisters'a almayı kabul etmeleri için Sera'yı bir daha incitmeyeceğine ve eğer Sera isterse gideceğine dair söz vermesi gerekmişti.

İşte buradaydı ve Sera'nın geçen gün onu ve babasını dükkândan kovmasından beri hazırlandığı şeyi yapma zamanı .

Derin bir nefes aldı.

"Seni seviyorum."

Sözcükler alçak sesle ve hırıltılı bir şekilde çıkıyordu ve bunun onları nadiren söylemesi olduğunu biliyordu. Nadiren de olsa, bu sözleri söyleyebileceğini hayal etmişti. bu duyguyu deneyimlemişti. Aşk hayatında olabilirdi ama Sera'ya kadar onu hiç görmemiş ya da ona inanmasına izin vermemişti. Sera ona bir şeyler yapmıştı. Kitapları ve kıvrıcık saçlarından oluşan halesiyle sihrini konuşturmuştu. Onu sertleştiren gülümsemesi ve ayaklarını yerden kesen kıvrak zekâsıyla.

Kadın onu tamamen ele geçirmişti ve adam onun büyüü altında olduğunu biliyordu.

Ama sanki bu işe istemeyerek girmiş gibi değildi. Bir parçası inanıyordu Büyükbabamın yaşadığı şey buydu. Sera'da, onun dünyaya verdiği sevgi kuyusunu bulmuştu. Amber Rapp tüm dünyaya Sera'nın ona yaptığı günlükte cadı büyüü vardı. Ama Wes tek sihrin Sera'nın kendisi olduğunu fark etti. Hayatını diğer ailelerin dışında geçirmiş, onları uzaktan izlemiş ve kendi içinde derin, sadık bir sevgiden gelen bir güç yaratmıştı.

"Öyle mi?" diye sordu.

Kollarını indirdi ve onu izlerken elleri titriyordu.

Onun da kendisini sevip sevmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun kendisine aşık olduğu o da ona aşık olmak zorunda değildi. Bunu istiyordu ama ne olursa olsun onu seviyordu.

Onu hayatının sonuna kadar sevecekti. Emin olamadığı Birch Lake'teki geleceği şimdi verebileceği en kolay ve en akıllıca karar gibi görünüyordu.

Ona yakın olmak istiyordu. Onunla kitap konuşmak, geceleri masada oturup projeleri üzerinde çalışmak ve sonra onu kollarına çekip Uykuya dalmadan önce onu sevdi, kollarında hafifçe horladı.

Bu yeniydi. Ve korkutucuydu. Ama bunu istiyordu.

"Evet. Geçen gece beni görüntülü aradığında neredeyse sana söyleyecektim." "Seni sarhoşken aradığım gece," dedi.

"Evet, sonra da uykuya daldım. Tatlı ve seksisin ve o anda hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi anladım."

Boğazını temizledi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Peki masamda *Robinson Crusoe*'yu gördüğünde ne oldu? Beni sevmeyi bıraktın mı?"

"Hayır. Sadece geçmişimin kafama girmesine izin verdim."

"Ben de aynı şeyi yapıyorum. Beni seven hiç kimse kalmadı. Liberty ve Poppy dışında kimsenin beni gerçekten sevdiğinden emin değilim."

"Asla gitmeyeceklerini biliyorsun," diye .

". Senin de kalabileceğini düşünmeye başlamıştım," dedi. "Sonra o kapıdan çıkıp gittin."

"Gitmemi sen istedin."

"biliyorum. Başka bir şey yapamazdım," diye itiraf etti. "Gitmemiş olsaydın çok kızardım."

"Biliyorum. Ana caddede yürüdüğümüz anda bir pislik olduğumu anladım ve geri dönmek istedim ama senin zamana ihtiyacın vardı. Benim de zamana ihtiyacım vardı. Kendimden ve kalbimin ne istediğinden emin olmak için. Burada sadece senin için değil, kendim için de kalmak istediğimi bilmem gerekiyordu."

"Ve?"

". Kalıyorum. Ama beni hâlâ önemseydiğini bilseydim bu çok daha kolay olurdu" dedi.

Alt dudağını çiğnedi ve sonra sanki atkuyruğu yapacakmış gibi saçlarını için uzandı ve sonra bıraktı. Onun bu gergin hareketlerini tanıyordu. Ama bunun kendisi için iyiye işaret olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve kalbi o kadar sert ve hızlı atıyordu ki, eğer onu sevip sevmediğini öğrenmek için beklemiyor olsaydı kalp krizi geçirdiğini düşünecekti.

"Umursuyorum," dedi.

Ona bir adım daha yaklaştı. "Çok mu umursuyorsun?"

Bir dizi hızlı hareketle başını salladı ve sonra ona doğru bir adım atarak kendini onun kollarına attı. Adam onu daha yakından yakaladı, ellerini sevdiği şekilde yüzünün iki yanına koyarken onu kendine doğru tuttu.

Onu sert ve derin bir şekilde öptü. Adam ellerini kadının sırtında gezdirebilmek için hareket ederek kitaplığa yaslandı. Kadın başını kaldırdı.

"Ben de seni seviyorum."

"çok korkuyordum," diye itiraf etti. "Ama yaparım."

"Engellerimi nasıl aştığından emin değilim. Ama tanıştığımız andan beri onları zorluyorsun."

"Sen de bana aynısını yaptığına göre, adil olan bu," dedi.

"artık. Sen bir tılsım yapıp beni ona çeken cadısın."

"Belki de büyüü yapan Ford'du," dedi gülerek. "Bana o kitapları verdiğinde ne yaptığını biliyordu."

"Olabilir. Kitaplardan bahsetmişken... Senin için bir tane var."

Gidip içeri girdiğinde elinde tuttuğu paketi aldı ve ona uzattı.

Sera kitabı dikkatle açtı, el işi kâğıdını sıyırdı. Kitabın kapağına bakarken nefesinin kesildiğini duydu. Sera'nın ailesinin fotoğraflarından bir kolaj yapmıştı. Liberty ve Poppy, Merle ve Greer ve Büyükbaba ve Hamish. Sonra, en iyisini umarak, kendisini, babasını ve Oz'u oraya koymuştu. Ve eski el yazmalarında mükemmelleştirdiğı kaligrafiyi kullanarak "Sera'nın Ailesi" yazmış ve altın varakla varaklamıştı.

"Boş ama bir niyet yerleştirdim," dedi. "Ne yazdın?"

"Sera'nın ailesi sevgi, kahkaha ve hiç bitmeyen mutlulukla doludur.""

Ona sıkıca sarıldı, yüzünü onun boynuna gömdü ve gözyaşlarının sıcaklığını ona karşı . "Teşekkür ederim, Wes."

"Ne için?"

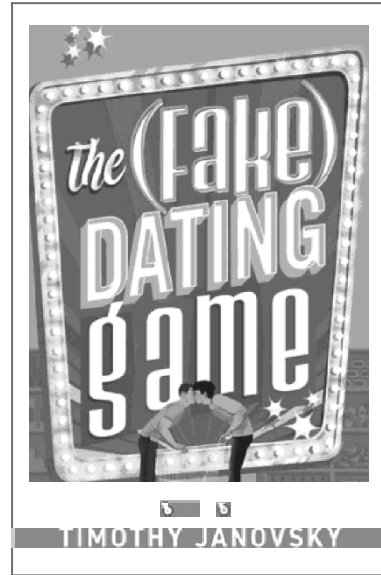
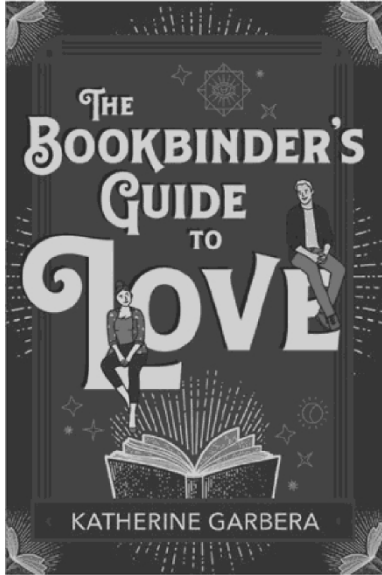
"Senin ve benim büyümüz."

* * * * *

afterglow BOOKS

Yeni serimiz Afterglow ile tanışın.

Ortaya çıkmaktan parlamaya kadar, Afterglow karakterleri en iyi yaşamlarını sürdürme yolunda ilerliyor ve yol boyunca romantizmi sona erdiriyor - bol miktarda cızırtılı baharatla!

UT N W

Her ay iki öykü yayınlanıyor, Eng them at:

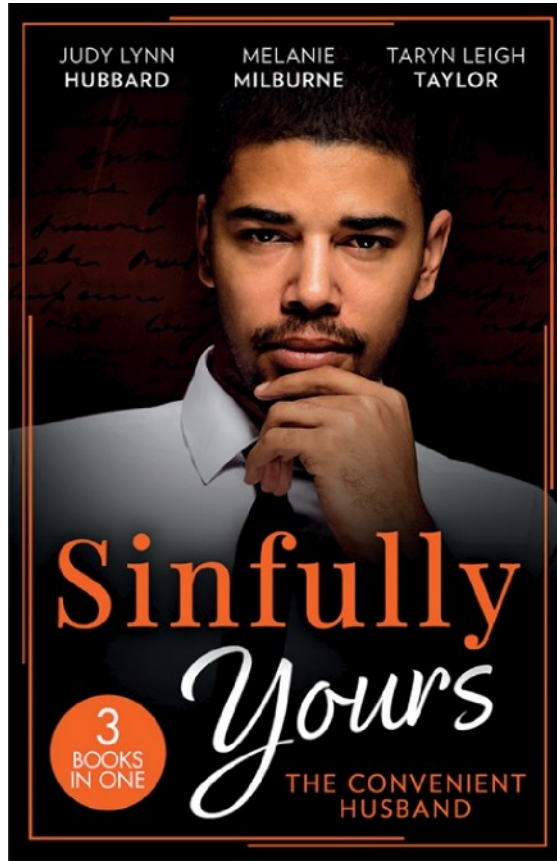
millerbooks.co.uk

miisandpoon.co.uk

Şu adresten ulaşılabilir
millsandboon.co.uk

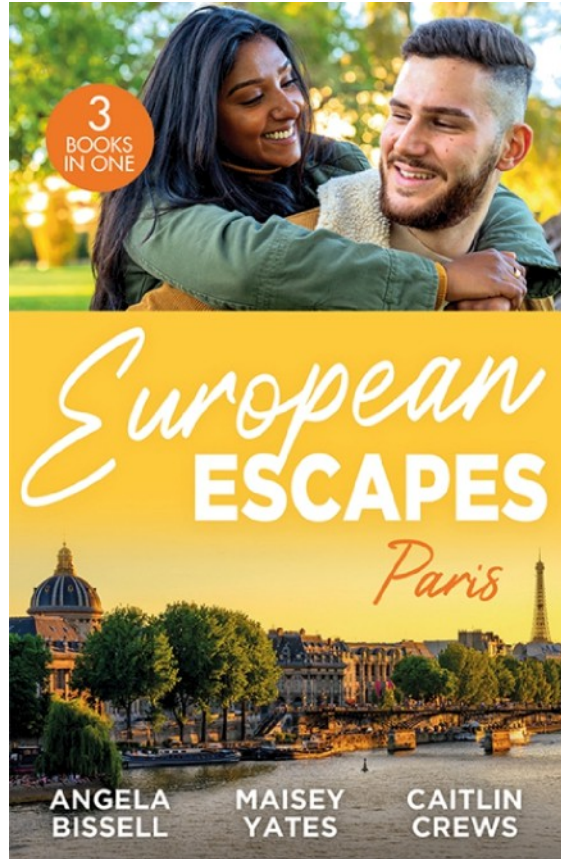
MILES & BOON

millsandboon.co.uk
adresinden temin edilebilir

MILLS & BOON

OUT NOW!

Şu adresten ulaşılabilir
millsandboon.co.uk

MILLS & BOON

LET'S TALK
Romance

Özel alıntılar, yarışmalar ve özel teklifler
için bizi çevrimiçi olarak bulun:

MillsandBoon

(b3/\ñillsand Boon

@MillsandBoonUK

@MillsandBoonUK

01413 063 232 numaralı telefondan iletişime geçin

Çok yakında çıkacak en yeni haberler için şu adresi ziyaret edin

millsandboon.co.uk/nextmonth

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, ON, M5H 4E3, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
<http://www.harpercollins.co.in>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

<http://www.harpercollins.com>

Dublin

HarperCollinsPublishers

Macken House, 39/40 Mayor Street Yukarı

Dublin 1

D01 C9W8 İrlanda

<http://www.harpercollins.co.uk>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.